

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hakikat Ltd. Şti. yayınları No:9

Düzenleyen: bilgindK
2018-07-11

İNGİLİZ CÂSÛSUNUN İ'TİRÂFLARI

ve

İngilizlerin İslâm Düşmanlığı

M.Sıddık Gümüş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hakikat Ltd. Şti. yayınları No: 9

İNGİLİZ CÂSÛSUNUN İ'TİRÂFLARI

ve

İngilizlerin İslâm Düşmanlığı

Terceme eden:

M.SİDDİK GÜMÜŞ

Onbirinci Baskı

Merkez: Hakikat Ltd. Şti. Çatalçeşme Sok. No: 17 34410
Cağaloğlu-İSTANBUL Tel: 513 99 00 [20 hat]

Dağıtım: Hakikat Kitâbevi, Darüşşefeka Cad. 57/A
(P.K. 35) 34262 Fâtih-İSTANBUL Tel: 523 45 56
1993

ÖNSÖZ

Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmde, Mâide sûresinin seksenikinci âyetinde, (İslâmiyyetin en büyük düşmanı, yehûdiler ve müşriklerdir) buyurdu. İslâmiyyeti içerden yıkmak için, ilk fitneyi çıkaran yehûdî, Yemenli Abdüllah bin Sebe'dir. Hakîkî müslimân olan (Ehl-i sünnet)e karşı, (Şî'î) fırkasını kurdu. Her asrda, şî'î âlimi olarak ortaya çıkan yehûdiler, bu fırkayı kuvvetlendirdiler. İsâ aleyhisselâm semâya çıkarıldıktan sonra, bozuk İnciller yazılınca, hıristiyanların çoğu (Müşrik) oldu. Müşrik olmıyanlar da, Muhammed aleyhisselâma inanmadıkları için (Kâfir) oldu. Bunlara ve yehûdlere (Ehl-i kitâb) denildi. İslâmiyyet zuhûr edince, papazların kurûn-ı vüstâdaki [orta çağdaki] hâkimiyetleri yıkıldı. İslâmiyyeti yok etmek için, misyoner cem'iyetleri kurdular. Bu işde en ileri giden, ingilizler oldu. Londrada (Müstemlekeler nezâreti) kuruldu. Akla, hayâle gelmiyen yehûdî hileleri ile ve askerî ve siyâsî kuvvetler ile islâmiyyete saldırdılar. (Müstemlekeler nezâreti)nin idâre ettiği ve her memlekete gönderilen binlerce câsûsdan biri olan Hempher, 1125 [m. 1713] senesinde, Basrada avladığı Necdli Muhammedi, senelerce aldatarak, (Vehhâbî) fırkasını kurdular ve 1150 senesinde i'lân etdiler.

Hempher, İngiliz Müstemlekeler nezâretinin emri ile, Mısır, Irâk, İrân, Hicâz ve hilâfet merkezi olan İstanbul'da câsûsluk fe'âliyyetlerinde bulunmak, müslimânları aldatmak ve hıristiyanlığa hizmet için vazîfelendirilmiş bir İngiliz misyoneridir. İslâm düşmânları, islâmiyyeti yok etineğe ne kadar çok çalışsalar da, Allahü teâlânın bu nûrunu, aslâ söndüremezler. Çünkü, Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmde, Yûsûf sûresinin onikinci ve altmışüçüncü ve Hicr sûresinin dokuzuncu âyet-i kerîmelerinde meâlen, (Bu Kur'ânı, sana ben indirdim. Onu elbette ben koruyacağım) buyurdu. Ya'nî, kâfirler, Ona tecâvûz edemeyecek, Onu tebdîl, tahrîf edemeyecek, O nûru aslâ söndüremeyeceklerdir buyurdu. Ondört asrda beri, müslimânlar, Kur'ân-ı kerîmin ışıklı yolunda çalışarak, ilmde, ahlâkda, fende, san'atda, ticâretde, siyâsetde ilerlediler. Büyük devletler

kurdular. Fransadaki 1204 [m. 1789] ihtilâlinden sonra, Avru-
padaki gençler, kiliselerin, papazların ahlâksızlıklarını, zulm-
lerini, soygunlarını, yalanlarını ve hıristiyanlık dîninin bozuk
olduğunu görerek, hıristiyanlıktan ayrılmaya, müslimân ve-
yâ dinsiz olmağa başladılar. Hıristiyanlıktan uzaklaşdıkça,
fende, teknikde ilerlediler. Çünkü hıristiyanlık, dünyâ için ça-
lışmaya, ilerlemeğe mâni' oluyordu. Bu gençlerin yazdıkları,
dînleri kötülüyen kitâbları okuyan ve ingilizlerin islâma karşı
yalanlarına, iftirâlarına aldanan ba'zı müslimânlar da, din câ-
bili oldular. İslâmiyyetden uzaklaşdıkça, fende gerilemeye
başladılar. Çünkü islâmiyyet, dünyâ işlerinde de çalışmaya,
ilerlemeği emr etmektedir.

İngiliz devletinin esâs siyâseti, dünyâdaki bilhâssa Afrika
ve Hindistândaki tabîî servetleri sömürmek, oralardaki insan-
ları, hayvan gibi çalışdırıp bütün kazançları İngiltereye nakl et-
mekdir. Adâleti, sevişmeği ve yardımlaşmağı emr eden İslâm
dînine kavuşanlar, ingiliz zulmlerine, yalanlarına mâni' ol-
maktadır.

Bu kitâbımızı üç kısım olarak hâzırladık:

Birinci kısım, ingiliz câsûsunun i'tirâflarıdır. Bu kısımda,
ingilizlerin islâmiyyeti imhâ, yok etmek için hâzırladıkları,
âdî, alçak plânları, yalanları bildirilmektedir. Bu kısımda ye-
di fasl vardır.

İkinci kısımda, ingilizlerin plânlarını, müslimân memleket-
lerinde sinsice tatbik ettikleri, devlet adamlarını aldatdıkları,
müslimânlara, akla, hayâle gelmiyen işkenceler yaptıkları
ve Hind ve Osmânî islâm devletlerini yok ettikleri bildiril-
mektedir. Kitâbımızın bu kısmı, Vehhâbîlerin tuzaklarına dü-
şen zevalh müslimânların, gafletten uyanmalarına sebep ola-
cak ve Ehl-i sünnet âlimlerinin yazılarını kuvvetlendirecek ve-
sikalar ile doludur.

Üçüncü kısım, (Hulâsat-ül-keîâm)dan terceme olup, hak dî-
nin islâmiyyet olduğunu isbât etmektedir.

Milâdî
1993

Hicrî şemsî
1372

Hicrî kamerî
1414

Birinci Kısım

BİRİNCİ FASL

Hempher diyor ki; Büyük Britanyamız çok geniştir. Güneş, denizleri üzerinde doğduğu gibi, yine bu denizlerin üzerinde batar. Devletimiz, Hindistân, Çin ve Ortadoğudaki sömürgelerinde nisbeten za'îfdir. Bu memleketler, tam ma'nâsı ile idâremizin altında değildir. Fekat, buralarda çok faal ve başarılı-bir politika tatbîk ediyoruz. Hepsi elimize geçmek üzeredir. Burada iki şey mühimdir:

- 1- Elimize geçmiş yerleri elimizde tutmağa çalışmak,
- 2- Elimize geçmemiş yerleri ele geçirmeğe çalışmak.

Müstemlekeler [sömürgeler] nâzırhğı, bu iki vazîfeyi îfâ etmek üzere, bu devletlerin her biri için, birer komisyon teşkil etmiştir. Müstemlekeler nâzırlığında vazîfeye başlayınca, Nâzır bana i'timâd etdi ve Doğu Hindistân şirketinde bir vazîfe verdi. Bu, zâhirde bir ticâret şirketi idi. Fekat asl vazîfesi, Hindistânın büyük ve geniş topraklarına hâkim olmanın yollarını araştırmakdı.

Hükûmetimizin, Hindistân için hiç endişesi yokdu. Zîrâ Hindistân, değişik milletlere, ayrı dillere ve zıd çıkarlara sâhib bir ülkeydi. Çinden de pek korkumuz yokdu. Çünkü, Çine hâkim olan Budizm ve Konfüçyüs dinlerinin canlanmasından korkulmuyordu. Zîrâ bunlar, hayâtla hiç alâkalanmayan, iki ölü din idi. Binâenaleyh, bu iki ülke hakkında vatan sevgisinin olması, çok uzak bir şeydi. Bu iki ülke, biz İngiltere hükûmetini râhatsız etmiyordu. Fekat, ilerde olabilecek hâdiseleri de gözümüzden ırak etmiyorduk. Binâenaleyh, bu ülkelerde tefrika, cehâlet ve fakîrlik, hattâ sârî hastalıkları yaymak için, uzun va'deli plânlar yapıyorduk. Bu iki ülke halkının âdetlerini taklîd ederek, niyyetlerimizi râhatça gizliyebiliyorduk.

İslâm memleketleri son derece râhatımızı bozuyordu. Hepsi de, lehimize olmak üzere, Hasta Adamlar [Osmanlı devletini kâd ediyor] bir kaç anlaşma yapmışdık. Müstemlekeler nâzırlığının tecribeli adamları, bu hastanın bir asrdan az bir zemân zarfında can vereceğini söylüyorlardı. Ayrıca, İran hükûmeti ile de, gizlice bir kaç anlaşma yapmış ve bu iki ülkeye, mason yaptığımız, devlet adamlarını yerleştirmişdik. Rüşvet, kötü idâre ve din bilgisi noksan idârecilerin, güzel kadınlarla meşgûl olup, vazifelerini unutması, bu iki ülkenin belini kırdı. Fakat, bütün bunlara rağmen, şu sayacağım sebeplerden dolayı, yaptıklarımızın beklediğimiz netîceyi vermemesinden endîşe ediyorduk:

1- Müslimânlar, İslâma son derece bağılırlar. Her bir müslimân, papaz ve râhiplerin hristiyânlığa bağılılıkları kadar, hattâ dahâ fazla, İslâma bağılıdır. Bilindiği gibi, papaz ve râhiplerin canı çıkar da, hristiyanlıkları çıkmaz. Müslimânların en tehlikelileri de, İrândaki şîîlerdir. Çünkü onlar, şîî olmıyanları kâfir ve necs bilirler. Hristiyanlar, şîîlerin nazarında, kokmuş pislik gibidir. Tabiatıyla, insan bütün gücüyle pisliği atmaya gayret eder. Bir sefer şîînin birine şunu sordum: (Hristiyanlara niye böyle bakıyorsunuz?) Aldığım cevâb şuydu: (İslâm Peygamberi, çok hakîm bir zât idi. Kâfirleri böyle ma'nevî bir baskı altına almış ki, onların doğru yolu bulmasına ve Allahın dîni olan İslâma girmesine sebep olsun. Nitekim devlet de, bir insanı tehlikeli bulunca, onu itâat edinceye kadar, maddî bir baskı altında tutar. Sözü nü ettiğim necâset, maddî değil, ma'nevî bir baskı olup, hristiyanlara da hâs değildir, sünnlere ve bütün kâfirlerle şâmindir. Hattâ, bizim eski İranlı mecûsîler bile, şîîlerin nazarında necsdirler.)

Ona dedim ki: (Güzel! Sünnlere ve hristiyanlar da Allaha, Peygamberlere ve kıyâmet gününe inanırlar, niye necs olsunlar?) Cevâben dedi ki: (İki şeyden dolayı

necsdirlar: Birincisi, hazret-i Muhammedi hâşâ yalancı-
lıkla ithâm ederler^[1]. Biz de, bu çirkin ithâm karşısında
(Sana eziyet verene sen de eziyet edebilirsin) sözü mü-
cibince, onlara (Siz necssiniz) diyoruz. İkincisi ise, hıris-
tiyanlar, Allahın Peygamberlerine kötü isnâdlarda bulu-
nurlar. Meselâ, İlsâ aleyhisselâm içki içirdi, mel'ûn oldu-
ğu için çarmıha gerildi, derler.)

Ben dehşet içinde adama dedim ki: (Hıristiyanlar böy-
le demezler.) O ise: (Hayır sen bilmiyorsun, (**Kitâb-ı mu-
kaddes**)de böyle yazılıdır), dedi. Ben susdum, zîrâ adam,
ikinci husûsda olmasa bile, birincisinde haklıydı. Mün-
nâkaşayı uzatmak istemedim. Çünkü, islâmî kıyâfetde
olduğum hâlde, benden şübhelenebilirlerdi. Bu sebeb
ile, dâimâ münâkaşalardan uzak duruyordum.

2- İslâmiyyet, bir zemânlar, idâre ve hüküm dîni idi.
Müslimânlar da, azîzdi. Bu efendi insanlara, şimdi siz kö-
lesiniz demek zordur. İslâm târîhîni kötûleyip, müslî-
mânlarla, bir zemânlar elde etdiğiniz izzet ve i'tibâr, ba'zı
şartlar îcâbıydı. O günler gitdi, bir dahâ geri dönmez, de-
memiz de mümkün değildir.

3- Osmânî ve İrânîların, yaptıklarını farkına va-
rarak, plânlarımızı bozup te'sîrsiz hâle getirmelerinden
çok endişe ediyorduk. Gerçi, bu iki devlet büyük ölçüde
za'îflemiştir. Fekat, mal, silâh ve hüküm sâhibi, merke-

[1] Hâlbuki, Peygamberimizi yalancılıkla ithâm edenler, şî'îler ve hıris-
tiyanlardır. Şî'îlerin Kur'ân-ı kerîme ve Peygamberimizin hadîs-i şe-
rîflerine uymayan i'tikâdları, sözleri ve çirkin işleri, (**Es-Savâuk-ul-
muhrîka**) ve (**Tuhfe-i isnâ aşeriyye**) ve (**Te'yîd-i ehl-i sünnet**) ve (**Nâ-
hiye**) ve (**Eshâb-ı kirâm**) ve (**Hucec-i kat'îyye**) ve (**Milel ve Nihal**) gi-
bi Ehl-i sünnet kitâblarında bildirilmiş, herbirinin cevâbları veril-
miştir. (**Savâuk**) müellifi Ahmed ibni Hacer Mekkî 974 [m. 1566] de
Mekke'de, (**Tuhfe**) müellifi Abdül'Azîz 1239 [m. 1824] da Delhîde,
(**Te'yîd**) müellifi imâm-ı Rabbânî Ahmed Fârûkî 1034 [m. 1624] de
Serhend-i şerîfde, (**Nâhiye**) müellifi Abdül'Azîz Ferhârevî 1239 [m.
1824] da, (**Eshâb-ı kirâm**) müellifi Abdülhakîm Arvâsî 1362 [m. 1943]
de Ankarada, (**Hucec**) müellifi Abdüllah Süveydî 1174 [m. 1760] de
Bağdâdda, (**Milel**) müellifi Muhammed Şihristânî 548 [m. 1154] de
Bağdâdda vefât etmişlerdir.

zî bir hükümetin oluşu, bizim emîn olmamıza mâni` oluyordu.

4- İslâm âlimlerinden son derece râhatsızdık. Çünkü, İstanbul ve El-ezher âlimleri, Irâk âlimleri, Şâm âlimleri, emellerimizin önünde aşılmaz engellerdi. Zîrâ onlar, dünyânın geçici zevk ve zînetlerine karşı, Kur'ân-ı kerîmin va'd ettiği Cennete girmeğe hâzırlanan ve kendi prensiplerinden kıl kadar ta'vîz vermiyen kişilerdi. Halk onlara tâbi' oluyor, Sultân bile onlardan korkuyordu. Sünnîler, şî'îler kadar âlimlere bağlı değildi. Zîrâ, şî'îler kitâb okumuyor, sâdece âlimleri tanıyor, Sultâna gereken ihtimâmı göstermiyorlardı. Sünnîler ise, çok kitâb okuyor, âlimleri ve Sultânı tutuyorlardı.

Bu hâl karşısında, bir çok toplantılar yaptık. Fekat, maalesef, her seferinde önümüzde yolun kapalı olduğunu gördük. Câsûslarımızdan gelen raporlar, hep hayâl kırıcı, konferansların sonuçları da sıfır idi. Lâkin, yine de ümitsizliğe kapılmıyorduk. Çünkü, biz, derin nefes almağı ve sabr etmeğı âdet edinmişizdir.

Bir toplantımıza, Nâzırın kendisi, en büyük papazlar ve bir kaç da mütehassıs [uzman] katılmışdı. Yirmi kişiydik. Üç sâatden fazla süren bu toplantıda, hiçbir netîceye varılamadı. Fekat, bir papaz şöyle dedi: (Râhatsız olmayın! Çünkü, hıristiyanlık, ancak üçyüz sene zulm çekdikden sonra yayıldı. Umulur ki Mesîh, gayb âleminden bize nazar edip, üçyüz sene sonra da olsa, kâfirleri [Müslimânları kastediyor] merkezlerinden çıkarmağı nasîb eder. Biz kuvvetli bir îmân ve uzun bir sabırla silâhlanmalıyız! Hüküm elimize geçirebilmek için, bütün vâsıtaları elde edip, bütün yolları denemeliyiz. Hıristiyanlığı, Muhammedîlerin arasında yaymağı çalışmalıyız. Asrılar sonra da, netîceye varabilirsek, çok iyidir. Zîrâ, babalar çocukları için çalışırlar.)

Müstemlekeler nâzırlığında, İngilterenin yanı sıra, Fransa ve Rusyadan da, diplomat ve din adamlarının

katıldığı bir konferans yapıldı. Çok şanslıydım. Nâzır ile aramız iyi olduğu için, ben de katılmışdım. Konferansda, müslimânları parçalayıp, İspanya gibi, dinlerinden çıkararak îmâna getirmenin [Hıristiyanlaşdırmanın] hesâbları yapıldı. Fekat, varılan netîceler istenildiği gibi değildi. Ben, o konferansdaki bütün konuşmaları (İlâ melekût-il-Mesîh) isimli kitâbımda yazdım.

Derinlere kök salmış büyük bir ağacı, kurutup, söküp atmak zordur. Fekat, biz zorlukları kolaylaştırıp, yenmeliyiz. Hıristiyanlık, yayılmak için gelmiştir. Bunu, Mesîh efendimiz bize va'd etmiştir. Muhammede, doğu ve batı âleminin içinde bulunduğu kötü şartlar yardımcı olmuştur. O kötü şartlar gidince, berâberindeki belâları da [İslâmı kastediyor] götürdü. Bugün memnûniyyet ile durumun temâmen değiştiğini müşâhede ediyoruz. Nezâretimizin ve diğer hıristiyan hükümetlerin büyük gayret ve çalışmaları netîcesinde, müslimânlar gerilemeğe başladı. Hıristiyanlar ise, kuvvetleniyorlar. Uzun asrlar boyunca gayb edilen yerleri alma zemânı geldi. İslâmiyeti imhâ etmeğe, Büyük Britanya devleti öncülük etmektedir.

**Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben hâlîme,
Titrerim mücrim gibi, bakdıkca istikbâlîme.**

Birinci Kısım

İKİNCİ FASL

Hicrî 1122 ve mîlâdî 1710 senesinde Müstemlekeler nâzırı benî, Müslimânları parçalamak için gerekli ve yeterli bilgileri toplamak ve câsûsluk yapmak üzere, Mısır, Irâk, Hicâz ve İstanbul'a gönderdi. Aynı târîhde ve aynı vazîfe ile nezâret, canlılık ve cesâret dolu dokuz kişiyi dahâ vazîfelendirdi. Bize lâzım olabilecek para, bilgi ve harîtanın yanında bir de, devlet adamlarının, âlim ve kabîle reislerinin isimlerini ihtivâ eden birer fihrist verildi. Hiç unutamıyorum! Sekreter ile vedâlaşdığımızda, bize demişdi ki: (Devletimizin geleceği başınıza bağlıdır. Onun için, var kuvvetinizle çalışmalısınız).

Ben, İslâmiyyetin hilâfet merkezi olan İstanbul'a doğru, denizden yola çıktım. Asl vazîfemin yanında, bir de ek olarak, orada türkçeyi çok güzel bir şekilde öğrenmem gerekiyordu. Zâten dahâ önce Londrada epey türkçe ve Kur'ân lisânı arabça ve İranlıların dili farsça öğrenmişdim. Fekat, bir lisânı öğrenmek başka, o lisânı [dili] ülkenin halkı gibi konuşmak başka şeydi. Zîrâ, birincisi birkaç senede hâsıl olduğu hâlde, ikincisi bunun birkaç katı zemân ister. İnsanların benden şübhe etmemeleri için, türkçeyi bütün incelikleriyle öğrenmem gerekiyordu.

Benden şübhe ederler diye hiç de râhatsız olmuyordum. Zîrâ, müslimânlar, Peygamberleri olan Muhammed aleyhisselâmdan öğrendikleri gibi, müsâmahakâr, açık kalbli ve iyi niyetlidirler. Onlar bizim gibi, şübhe edici değildirler. Kaldı ki, Türk hükûmeti, o zemân câsûsları yakalayabilecek teşkilâta mâlik değildi.

Çok yorucu bir yolculuktan sonra İstanbul'a vardım. İsmimin Muhammed olduğunu söyledim ve müslimânla-

rın ma'bedi olan câmi'e gitmeğe başladım. Müslimânların disiplinli, temiz ve itâatkâr oluşları çok hoşuma gitti. Bir ara kendi kendime: (Bu ma'sûm insanlarla neden savaşıyoruz? Mesîh efendimiz, bize bunu mu emr etti?) dedim. Fekat, ben hemen bu şeytânî[!] düşünceden döndüm ve en güzel bir şekilde, vazîfemi yerine getirmeğe kârâr verdim.

İstanbulda Ahmed efendi isminde yaşlı bir âlim ile tanıştım. Oadaki inceliği, açık kalbliliği, gönül berraklığı ve iyilikseverliği hiçbir din adamımızda görmedim. Bu zât, gece gündüz Muhammed aleyhisselâma benzemeğe çalışırdı. Ona göre, Muhammed aleyhisselâm en kâmil, en üstün insandı. Onu her zikr ettiğinde, gözleri yaşlanırdı. Çok şanslıydım ki, bir kerre bile, kim olduğumu, neredi olduğumu sormadı. Bana (Muhammed efendi) diye hitâb ederdi. Sorduğum sùâllere cevâb verir, bana şefkat ve merhamet ile muâmele ederdi. Zîrâ, beni Türkiyede çalışmak ve Muhammed aleyhisselâmın halîfesinin gölgesinde yaşamak için İstanbula gelmiş bir misâfir olarak bilirdi. Zâten, bu behâne ile İstanbulda kalıyordum.

Bir gün Ahmed efendiye: (Annem ve babam öldü. Kardeşim de yok. Bana mîrâs olarak da hiç birşey kalmamış. Çalışıp kazanmak, Kur'ân-ı kerîmi ve din bilgilerini öğrenmek, ya'nî hem dünyâmı, hem de âhiretimi kazanmak için, İslâm merkezine geldim) dedim. Bu sözlerime çok sevindi ve (Şu üç sebebeden dolayı, sana hurmet göstermek lâzımdır) dedi. Sözlerini aynen yazıyorum:

- 1- Sen müslimânsın. Bütün müslimânlar kardeşdirler,
- 2- Sen müsâfirsın. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki: **(Müsâfire ikrâmda bulununuz!)**,
- 3- Sen çalışmak istiyorsun, **(Çalışan, Allahın dostudur)** diye bir hadîs-i şerîf vardır.

Bu sözler çok hoşuma gitmişti. Kendi kendime, (Keşki hıristiyanlıkda da, bu gibi parlak hakikatler olsaydı. Ne yazık ki, hiçbiri yok) dedim. Fekat hayret ettiğim şey, bu

kadar yüce bir din iken, şu mağrûr ve hayâtıdan bî-haber ba'zı kimseler elinde, islâmın za'îflemesi idi.

Ahmed efendiye: (Kur'ân-ı kerîmi öğrenmek istiyorum) dedim. (Baş üstüne, sana öğretirim) dedi. Fâtiha sûresinden öğretmeğe başladı. Kur'ân-ı kerîmi okutmağa başlamadan evvel, abdest alır ve bana da aldırırdı. Kibleye karşı oturup okuturdu. Okuduklarımızın ma'nâlarını da açıklardı. Ba'zı kelimeleri okumakda çok güçlük çektim. İki sene içinde, Kur'ân-ı kerîmi başdan sona kadar okudum.

Müslimânların abdest dedikleri şey, ba'zı uzvları yıkmakdan ibâretidir ki: 1) Yüzü yıkamak, 2) Parmaklardan dirseğe kadar sağ kolu yıkamak, 3) Parmaklardan dirseğe kadar sol kolu yıkamak, 4) Baş, kulakların arkasını ve boynu mesh etmek, 5) Her iki ayağı yıkamak.

Ben, misvâk kullanmaktan son derece râhatsız olurdum. (Misvâk), müslimânların abdestden önce ağız ve dişlerini temizledikleri bir ağaç dalıdır. Bu ağacın ağza ve dişlere zararlı olduğunu sanıyordum. Ba'zan ağzımı yaralayıp kanatıyordu. Fekat, yine de kullanmak zorundaydım. Zîrâ, onların yanında misvâk kullanmak Peygamber aleyhisselâmın mühim sünneti idi. Bu ağacın çok fâidesi olduğunu söylüyorlardı. Hakîkaten dahâ sonra, dişlerimin kanaması durdu. İngilizlerin çoğunda bulunan, ağzımdaki fenâ koku hiç kalmadı.

İstanbulda bulunduğum müddetçe, bir câmi' hizmetçisinin yanında, biraz para karşılığında yatardım. Hizmetçinin ismi Mervân Efendi idi. Mervân, Muhammed aleyhisselâmın bir sahâbîsinin ismidir. Bu hizmetçi, çok asabî bir adamdı. İsmi ile övünür ve bana, (Bir oğlun olursa ismini Mervân koy. Çünkü Mervân, İslâmın büyük mücâhidlerindendir) derdi.

Akşam yemeğimi Mervân Efendi hâzırlıyordu. Müslimânların bayramı, Cum'a günü işe gitmiyordum. Haftanın kalan günlerinde, Hâlid isminde bir marangozun ya-

nında, haftalık ücret ile çalışıyordum. Sâdece sabâhdan öğleye kadar çalıştığım için, işçilerine verdiği ücretin yarısını bana veriyordu. Marangoz, boş zemânlarında Hâlid bin Velîdin fazîletlerinden çok bahs ederdi. Hâlid bin Velîd, Muhammed aleyhisselâmın sahâbîlerinden olup, büyük mücâhiddir. Çeşidli İslâmî fethler yapmıştır. Fekat Ömer bin Hattâbın onu azl etmesi, marangozu üzüyordu^[1].

Yanında çalıştığım marangoz Hâlid, ahlâksız ve son derece asabî bir adamdı. Her nedense, bana çok i'timâd ederdi. Belki de, bu i'timâdı, sözünden hiç çıkmadığım içindi. Yalnız iken, şerî'ate ehemmiyyet vermezdi. Ancak, arkadaşlarının yanında, şerî'atin emrlerine uyardı. Cum'a nemâzını kılardı, diğerlerini tam bilmiyorum.

Dükkânda kahvaltı ederdim. İşden sonra, öğle nemâzı için câmi'ye gider ve ikindi nemâzına kadar câmi'de kalırdım. İkindi nemâzından sonra Ahmed efendinin evine gider ve orada iki sâat kalarak, ondan Kur'ân-ı kerîm, arabî ve türkçe lisân dersleri alırdım. Haftalık kazancımı, beni çok güzel okutduğu için, her Cum'a ona verirdim. Hakîkaten, bana Kur'ân-ı kerîmi, İslâm dîninin îcâblarını ve arabî ile türkçe lisânlarının inceliklerini gâyet güzel bir şekilde öğretiyordu.

Ahmed efendi bekâr olduğumu anlayınca, kızlarından birini bana vermek istedi. Ben ise, onun bu teklîfini red etdim. Fekat, kendisi çok ısrâr ediyor, bana, evlenmenin, Peygamberin sünneti olduğunu, Peygamberin de, **(Benim sünnetimden yüz çeviren benden değildir)** dediğini söylerdi. Bu olayın, ilişkilerimizin kesilmesine sebep olabileceğini anlayınca, ona yalandan dedim ki: **(Bende cinsî âcizlik vardır)**. Bunu söylemekle, eski dost ve ahabblığın devâm etmesini sağladım.

[1] Hâlid bin Velîdin yerine ta'yîn edilen Ubeyde bin Cerrâh da, zaferleri devâm ettirince, zaferin Hâlid sebebi ile olmayıp, Allahü teâlânın yardımı ile olduğu anlaşıldı.

İstanbulda iki senem dolunca, Ahmed efendiye, vatanıma dönmek istediğimi söyledim. (Gitme, niçin gidiyorsun? İstanbulda ne ararsan var. Allahü teâlâ, bu şehre, din ve dünyâyı birlikde vermiştir. Annenin ve babanın vefât etdiğini, kardeşlerinin olmadığını söylemişdin. Öyleyse, İstanbula yerleş) dedi. Ahmed efendi bana çok alışmışdı. Onun için, benden ayrılmak istemiyor ve İstanbulla yerleşmem husûsunda çok isrâr ediyordu. Fekat, vatanî vazîfem beni, Londraya dönüp, nezârete, hilâfet merkezi ile alâkalı geniş bir rapor sunup, yeni emrler almak için zorluyordu.

İstanbulda bulunduğum müddetçe, her ay Müstemlekeler nezâretine müşâhede etdiğim hâdiselerle alâkalı bir rapor gönderdim. Bir kerre raporumda, yanında çalışdığım adam, bana livâta etmek isterse, ne yapayım dedim. Cevâbda bana, (Bu iş hedefe ulaşmağı kolaylaştırıyorsa, yapabilirsin) denildi. Bu cevâbı okuyunca, çok kızdım. Sanki dünyâ başıma yıkılmışdı. Evet, bu habîs fi'ilin İngilterede yaygın olduğunu evvelden biliyordum. Fekat, büyüklerimin emr edecekleri hâtırıma gelmezdi. Ne yapayım ki, bardağı son damlasına kadar içmekden başka çârem yokdu. Onun için susdum ve vazîfeme devâm etdim.

Ahmed efendi ile vedâlaşırken, gözleri yaşardı ve bana: (Yavrum! Allahü teâlâ yardımcın olsun! Bir dahâ İstanbula gelir ve öldüğümü görürsen, beni hâtırla. Rûhuma bir (Fâtîha) oku! Resûlullahın yanında, mahşer gününde karşılaşacağız) dedi. Gerçekden, ben de çok mahzûn oldum ve gözyaşı döküdüm. Fekat, vazîfem, hislerimden dahâ üstündü.

**İnsâna sadâkat yakışır, görse de ikrâh,
doğruların yardımcısıdır, hazreti Allah!**

Birinci Kısım

ÜÇÜNCÜ FASL

Arkadaşlarım benden evvel Londraya dönmüş ve nezâretten yeni emrler almışlardı. Ben de, döndükden sonra, yeni emrleri aldım. Fekat, maalesef ancak altı kişi dönebilmişdik.

Kalan dört kişiden biri, sekreterin anlatdığına göre, müslimân olup, Mısırda kalmış. Fekat, sekreter yine de sevinçliydi. Çünkü, sır vermemiş diyordu. İkincisi, Rusya'ya gidip orada kalmış. Bu, zâten Rus asıllıydı. Sekreter, bunun vatanına gitdiği için değil, belki Rusya hesâbına Müstemlekeler nezâretinde, câsûsluk yapıyordu, vazîfesi bitince gitdi diye, çok üzülmüyordu. Üçüncüsü ise, yine sekreterin anlatdığına göre, Bağdâd civârında imare beldesinde vebâ hastalığından ölmüş. Dördüncüsünü, nezâret, Yemenin San'a şehrine kadar ta'kîb etmiş, bir seneye kadar raporları geliyormuş. Fekat, dahâ sonra raporlar kesilip, nâzırlığın bütün gayretlerine rağmen, bir izine tesâdüf edilememişdi. Nâzırlık, bu dört adamın gayb olmasını bir felâket kabûl ediyordu. Zîrâ biz, vazîfeleri büyük, nüfûsu az bir milletiz. Binâenaleyh, her insan için ince bir hesâb yaparız.

Sekreter, ilk birkaç raporumdan sonra, dördümüzün raporlarının tedkîk edilmesi için, bir toplantı yaptı. Arkadaşlarım, vazîfeleriyle alâkalı raporlarını teslim ettikten sonra, ben de raporumu verdim. Benimkinden ba'zı kısımlarını not etdiler. Nâzır, sekreter ve toplantıya katılanların bir kısmı, çalışmalarımı takdîr etdiler. Fekat, yine de üçüncü sıradaydım. Birinciliği arkadaşım George Belcoude, ikinciliği ise Henry Franse kazanmışdı.

Türkçe ve Arabî lisânları ile Kur'ân-ı kerîm ve şerî'a-

ti çok iyi öğrenmişdim. Fekat, nâzırlığa Osmânî Devletinin za'îf noktalarını gösterecek bir rapor hâzırlamağı başaramamışdım. İki sâat süren toplantıdan sonra, sekreter bu başarısızlığımın sebebini sordu. Ben de, (Asl vazîfem lisân ile Kur'ân ve şer'îati öğrenmekdi. Bunun hâricindeki işlere fazla vakt ayıramadım. Fekat, bu sefer sizi memnûn edeceğim) dedim. Sekreter, (Şübhesiz sen muvaffak oluyorsun. Fekat, birinci olmanı isterdim) dedi ve şöyle devâm etti:

(Ey Hempher, gelecek seferki vazîfen ikidir:

1- Müslimânların za'îf noktaları ile, onların vücûdlarına girip, mafsallarını ayırmamızı sağlayacak noktaları tesbît etmektir. Zâten, düşmanı yenmenin yolu da budur.

2- Bu noktaları tesbît edip, dediğimi yaptığın zemân [Ya'nî müslimânların arasını açıp, onları birbirine düşürebildiğin zemân] en başarılı ajan olacak ve nâzırlık maddiyasını kazanmış olacaksın.)

Londrada altı ay kaldım. Amcamın kızı Maria Shvay ile evlendim. O zemân ben 22, o ise 23 yaşındaydı. Maria Shvay orta zekâlı, normal kültürlü, çok güzel bir kızdı. Hayâtımın en neşeli, mes'ûd zemânını, o günlerde, onunla geçirdim. Hanımım hâmile idi. Yeni misâfirimizi beklediğimiz bir sırada, Irâka gitmem için emr geldi.

Oğlumun dünyâyâ gelmesini beklerken, bu emrin gelmesi beni üzdü. Fekat, vatanıma verdiğim ehemmiyyet ve arkadaşlarım arasında birinci olup meşhûr olma hevesim, kocalık ve babalık hislerimin üstündeydi. Bunun için, hiç tereddüd etmeden, emri kabûl etdim. Hanımım, işi çocuğun tevellûdüne te'cîl etmemi çok istiyordu. Fekat, sözlerine ehemmiyyet vermedim. Vedâlaştığımız gün, ikimiz de ağladık. Hanımım, (Benden mektûblarını kesme! Ben de sana, yeni ve altın gibi kıymetli yuvarımızla alâkalı mektûblar yazacağım) dedi. Bu sözleri, kalbimde bir fırtına koparmışdı. Az dahâ seferi ibtâl ediyordum. Fekat, hislerime hâkim olmağı bildim. Onun-

la vedâlaşdım ve son ta'limâtları almak üzere, nezâret binâsına gitdim.

Altı ay sonra, kendimi Irâkın Basra şehrinde buldum. Bu şehir halkının bir kısmı sünnî, bir kısmı da, şî'î idi. Bir aşîretler beldesi olan Basrada, arab, fars ve biraz da hıristiyan vardı. Hayâtımda ilk def'a, şî'î ve farslarla orada karşılaştım. Sözü açılmışken, biraz da şî'îlik ve sün-nîlikden bahs edeyim:

Şî'îler, (Muhammed aleyhisselâmın kızı Fâtımanın zevci ve Muhammed aleyhisselâmın amcasının oğlu, Alî bin Ebî Tâlibe tâbi' olduklarını söylerler. Muhammed aleyhisselâm, kendisinden sonra, Alîyi ve onun evlâdı olan onbir imâmı halîfe ta'yîn etmişti) derler.

Kanâatime göre, Alînin, Hasen ve Hüseyin hilâfeti husûsunda şî'îler haklıdır. Zîrâ, islâm târîhinden anladığım kadarıyla, Alî, halîfe olabilecek mümtaz ve yüksek sıfatlara sâhib birisiymiş. Muhammed aleyhisselâmın, Hasen ve Hüseyini de halîfe ta'yîn etmesini uzak bulmuyorum. Fekat şübhelendiğim şey, Muhammed aleyhisselâmın, Hüseyin oğlunu ve torunlarından sekizini halîfe ta'yîn etmesidir. Çünkü, Muhammed aleyhisselâm öldüğünde, Hüseyin henüz çocukdu. Bunun sekiz torununun olacağını nasıl bilmiştir. Şâyed Muhammed aleyhisselâm gerçekten Peygamber ise, Mesîhin gelecekten haber verdiği gibi, Allahü teâlânın bildirmesiyle geleceği bilmesi mümkündür. Fekat, Muhammed aleyhisselâmın Peygamberliği, biz hıristiyanlarca şübhelidir.

Müslimânlar: (Muhammed aleyhisselâmın Peygamberliğinin delîli çokdur. Bunlardan biri Kur'ândır) derler. Kur'ânı okudum, hakîkten çok yüce bir kitâbdır. Hat-tâ, Tevrâtdan ve İncîlden dahâ yüksektir. Zîrâ, içinde düsturlar, nizâmilar, ahlâkiyât v.s. vardır.

Muhammed aleyhisselâm gibi, okumamış, yazmamış bir zâtın, böyle yüce bir kitâbı nasıl getirdiğine hayret ediyorum. Çok okumuş, seyâhat etmiş bir adamın dahî sâ-

hib olamadığı ahlâk, zekâ ve bir şahsiyete nasıl mâlik olabilmişdi? Acabâ bunlar, Muhammed aleyhisselâmın Peygamberliğinin delilleri miydi?

Muhammed aleyhisselâmın Peygamberliği husûsunda hakîkate varabilmek için, dâimâ inceleme ve araştırma yapıyordum. Bir kerre, merâkımı Londrada papazın birine açtım. Taassub ve inâd ile konuştu. İknâ edici bir cevâb da vermedi. Türkiyede bir kaç sefer Ahmed efendiye sorduğum hâlde, ondan da, tatmîn edici bir cevâb alamamışdım. Şu da bir gerçek ki, câsûs olduğum belli olur veyâ benden şübhelenirler diye, Ahmed efendiye mes'eleyi açıkca sûâl edememişdim.

Ben Muhammed aleyhisselâmı çok takdîr ediyorum. Şübhesiz O, kitâblarda okuduğumuz, Allahın Peygamberlerindendir. Fekat, ben bir hristiyan olarak, henüz Onun Peygamberliğine îmân etmiş değilim. Şübhesiz O, dâhîlerin çok üstündedir.

Sünnîler ise, (Müslimânlar, Peygamberin vefâtından sonra, Ebû Bekr, Ömer, Osmân ve Alîyi hilâfete lâayık görmüşlerdir) demekdedirler.

Bu nevi' ihtilâflar, bütün dinlerde bilhâssa hristiyanlıkta çokdur. Ömer de, Alî de, vefât etdikleri için, bu münâkaşaların devâmının fâidesi yokdur. Bence, müslimânlar, akllı iseler, çok eski günleri değil de, bugünü düşünürler^[1].

[1] Hilâfet husûsunda konuşmak ve inanmak, şifliğin esâslarından. Sünnîlere göre, bu husûsda konuşmak lâzım değildir. Genç ingiliz, din bilgileri ile dünyâ bilgilerini birbirlerine karıştırmaktadır. Müslimânlar, onun dediği gibi, dünyâ bilgilerinde, dâimâ yeniyi, ileriye bulmuşlar, fende, teknikde, hesâbda, mi'mârîde, tabâbetde, akla ve tecribeye uymuşlar, hep ilerlemişlerdir. Hristiyanlar ise, fende akla uymağa, ilerlemeğe günâh demişler, din bilgilerini ise, akllarına göre değiştirmişlerdir. Meşhûr İtalyan heyetşinâs Galile, dünyânın döndüğünü, müslimânlardan öğrenerek, söylediği için, papazlar, onu aforoz etdikleri gibi, hapse de koydular. Dönmüyor diyerek, tevbe edince, papazların elinden kurtuldu. Müslimânlar, din, îmân bilgilerinde, akla değil, yalnız Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere uyarlar. Akl ermiyen bu bilgileri, hristiyanlar gibi, değiştirmezler.

Birgün, müstemlekeler nezâretinde sünnî ve şî'î ihtilâfından söz etdim, (Müslimânlar, hayâtdan bir şey anlasalar, aralarındaki şî'î-sünnî ihtilâfını kaldırır ve birleştirler) dedim. Birisi, hemen sözümü keserek: (Senin vazîfen bu ihtilâfı körüklemektir. Müslimânların nasıl birleşeceğini düşünmek değildir) dedi.

Sekreter, Irâk seferine çıkmadan önce, bana, (Ey Hempher, bil ki, Allah, Hâbil ve Kâbili yarattığından beri, insanlar arasında tabî'î ihtilâflar vardır. Bu anlaşmazlıklar Mesîh dönünceye kadar devâm edecektir. Renk, kabîle, arâzî, millî ve dînî ihtilâflar böyledir.

Bu sefer vazîfen, bu ihtilâfları iyice tanımak ve nâzır-lığa bilgi vermektir. Müslimânların arasındaki ihtilâfı şiddetlendirebilirsen, İngiltereye en büyük hizmeti yapmış olacaksın.

Biz İngilizler, refâh ve se'âdet içinde yaşamamız için, bütün dünyâ devletlerinde ve müstemlekelerimizde fitne ve tefrikalar çıkarmak zorundayız. Osmânî Devleti'ni de ancak böyle fitnelerle yıkabiliriz. Böyle olmazsa, sayıca az bir millet, sayısı çok olan bir millete nasıl hükm edebilir? Bütün gücünle, za'îf noktaları ara bul ve oradan içeriye gir. Bilmiş ol ki, Osmânî Devleti ve Îrân, za'îf devletlerini yaşıyorlar. Bunun için, senin vazîfen, halkı, idâre edenlere karşı ısyâna sevk etmektir! Târîh, "Bütün inkılâbların, halkın ayaklanmasından kaynaklandığını göstermiştir". Müslimânların ittihâdları, muhabbetleri bozulup, kuvvetleri dağılınca, onları râhatça imhâ ederiz) dedi.

DÖRDÜNCÜ FASL

Basraya varınca, bir câmi'ye yerleşdim. Câmi'nin imâmı Şeyh Ömer Tâî ismli, arab asllı ve sünî bir zâtdı. Onunla tanışıp, sohbet etmeğe başladım. Fekat, dahâ konuşmanın başında, benden şübhelenip, beni sûâl yağmuruna tutdu. Bu tehlikeli sohbetden kendimi şöyle kurtardım: (Beñ Türkiyenin İğdır beldesindenim, İstanbuldaki Ahmed efendinin talebesiyim. Hâlid isminde bir marangozun yanında çalışıyordum) dedim ve Türkiyede bulunduğum müddetçe, edindiğim ma'lûmâtlardan anlatdım. Birkaç cümle de, Türkçe konuştum. İmâm gözleriyle ordan birisine işâret ederek, benim Türkçeyi doğru konuşup konuşmadığımı sordu. O da, müsbet cevâb verdi. İmâmı iknâ etdiğim için çok sevinmişdim. Fekat, hayâl kırıklığına uğradım. Çünkü, birkaç gün sonra, anladım ki, imâm efendi benden şübheleniyor ve benim Türk câsûsu olduğumu zan ediyordu. Dahâ sonra, Sultân tarafından ta'yîn edilen vâlî ile, aralarında ihtilâf ve adâvet olduğunu öğrendim.

Şeyh Ömer efendinin câmi'inden uzaklaşmak zorunda kalınca, orada müsâfir ve yabancıların kaldığı bir handa, oda kirâlayıp, oraya taşındım. Hanın sâhibi Mürşid efendi isminde ahmak bir adamdı. Her sabâh râhatımı kaçırır, sabâh ezânı okunur okunmaz, nemâza kaldırmak için gelip, kapımı sert bir şekilde çalardı. Onu dinlemeğe mecbûrdum. Binâenaleyh, ben de kalkar ve sabâh nemâzını kılardım. Sonra bana, (Sabâh nemâzını müteâkib, Kur'ân-ı kerîm okuyacaksın) derdi. Bir def'a, (Kur'ân-ı kerîmi okumak farz değildir. Ne diye bu kadar isrâr ediyorsun?) dedim. Cevâben, (Bu vaktde uyumak,

hana ve hanın sâkinlerine fakîrlık ve bedbahtlık getirir) dedi. Onun bu emrini de yerine getirmek mecbûriyetindeydim. Zîrâ, böyle yapmadığım takdîrde, beni hanından kovacağını söylerdi. Onun için, ezândan hemen sonra, sabâh nemâzını kılar ve her gün, bir sâatden fazla, Kur'ân-ı kerîm okurdum.

Bir gün, Mürşid efendi bana gelerek, (Sen bu odayı kirâladıkdan sonra, başıma dertler geliyor. Ben bunu, senin uğursuzluğuna atf ediyorum. Zîrâ, sen bekârsın. Bekârlık ise, uğursuzluktur. Sen yâ evleneceksin, yâhud hanı terk edeceksin) dedi. Ona, (Evlenebilecek kadar malım yokdur) dedim. Ahmed efendiye söylediğimi ona söyleyemiyordum. Zîrâ Mürşid efendi, doğru söyleyip söylemediğimi öğrenebilmek için, soyup avretimi kontrol edebilecek bir adamdı.

Böyle deyince, Mürşid efendi: (Ey za'îf îmânlı! Sen Allahın: (Eğer yoksul iseler, Allah onları lutfu ile zenginleştirir)^[1] meâlindeki âyetini okumadın mı?) dedi. Şaşırtıp kaldım. Sonunda, (Evet ben evleneceğim. Fekat gerekli olan parayı te'mîn etmeğe hâzır mısın? Veyâ masrafsız bir kız bulabilir misin?) dedim.

Mürşid efendi, biraz düşündükden sonra, (Ben anlamam! Receb ayının başına kadar yâ evleneceksin, yâhud handan çıkacaksın) dedi. Receb ayının başına da yirmi-beş gün kalmıştı.

Bu münâsebet ile, islâmî ayları zikr edeyim; Muharrem, Safer, Rebî'ulevvel, Rebî'ulâhir, Cemâziyülevvel, Cemâziyülâhir, Receb, Şa'bân, Ramezân, Şevvâl, Zilka'de ve Zilhicce. Onların ayları otuz günü geçmediği gibi, yirmidokuz günden de aşağı olamaz. Ve ay hesâbına dayanır.

Bir marangozun yanında iş bulup, Mürşid efendinin hanından çıktım. Yemeğim ile yatmam, iş sâhibinin üzerinde olmak üzere, çok az bir ücret ile anlaşıldı. Receb ayı

dahâ gelmeden eşyâlarımı marangozun dükkânına taşıdım. Marangoz, Abdürrızâ isminde, Horasanlı bir şîî olup, merd bir adamdı. Bana oğlu gibi davranıyordu. Onun yanında bulunma fırsatını değerlendirip, fârisî öğrenmeğe başladım. Her gün ikindi vakti, Îrânlı şîîler, onun yanında toplanır, siyâsetden iktisâda kadar, her mevzû'da, konuşurlardı. Hem kendi hükûmetlerine, hem de İstanbuldaki Halîfeye çokça dil uzatırlardı. Yabancı bir adam geldiğinde, hemen sözü değiştirip, şahsî mes'e-lelerini konuşmaya başlarlardı.

Bana çok i'timâd ediyorlardı. Sonradan anladım ki, Türkçe bildiğim için, beni Âzerbaycan halkından zan ediyorlarmış.

Bizim marangoz dükkânına bir delikanlı arada bir uğradı. İlm talebesi kıyâfetinde ve arabî, fârisî, türkçe biliyordu. İsmi (Muhammed bin Abdülvehhâb Necdî) idi. Bu delikanlı, son derece yüksekten konuşan ve gâyet asabî biriydi. Osmânlı hükûmetini çok şetm etdiği hâlde, Îrân hükûmetinin aleyhine konuşmazdı. Onun dükkân sâhibi Abdürrızâ ile dostluğunun sebebi, ikisi de İstanbuldaki Halîfeye muhâlif idiler. Fekat, sünnî olan bu delikanlı, fârisîyi nasıl biliyor ve şîî olan Abdürrızâ ile nasıl arkadaşlık edebiliyordu? Bu şehride sünnîler, şîîler ile görüşür ve kardeş gibi görünürlerdi. Bu şehrin sâkinlerinin çoğu hem arabî, hem de fârisî biliyorlardı. Türkçe bilenler dahî çokdu.

Necdli Muhammed, zâhiren sünnî idi. Sünnîlerin çoğu, şîîlerin aleyhinde konuşmalarına ve hattâ bir kısmı, şîîleri tekfîr etmelerine rağmen, o hiç şîîleri rencide etmezdi. Necdli Muhammed, sünnîlerin dört mezhebinden birine tâbî' olmağı îcâb etdiren, herhangi bir sebep görmüyordu ve (Allahın kitâbında, bu mezhebler hakkında hiçbir delîl yoktur) diyordu. Bu husûsdaki âyet-i kerîmelerden tegâfûl ediyor ve hadîs-i şerîflere ehemmiyet vermiyordu.

Dört mezheb mes'elesine gelince: Sünnîler arasın-

dan, Peygamberleri olan Muhammed aleyhisselâmın ölümünden bir asr sonra, şu dört âlim zuhûr etti: Ebû Hanîfe, Ahmed bin Hanbel, Mâlik bin Enes, Muhammed bin İdris Eş Şâfi'î. Ba'zı Halîfeler de, sünnîleri bu dört âlimden birini taklîd etmeğe zorladı. Bu dört âlimden başka hiç kimse, Kur'ân-ı kerîmde ve sünnetde ictihâd edemez, ya'nî ahkâm çıkaramaz dediler. Bu hareket, müslimânların ilm ve anlayış kapılarının kapanmasına sebep olmuştur. İslâmın duraklamasına, bu ictihâd yasağı sebep gösteriliyor.

Şî'îler, mezheblerini yaymak için, bu yanlış sözlerden istifâde etmişlerdir. Şî'îler, Sünnîlerin onda biri kadar yok idi. Şimdi çoğalmış ve sünnîler kadar olmuşlardır. Bunun böyle olması tabî'îdir. Zîrâ ictihâd bir silâha benzer, İslâm fıkhnı, ya'nî ahkâm bilgilerini geliştirir, Kur'ân-ı kerîm ve sünnet anlayışını yeniler. İctihâd yasağı da, çürümüş silâh gibidir. Ahkâmı belirli bir çerçevede bırakır. Bu ise, anlayış kapısını kapayıp, zemânın ihtiyâclarına kulak tıkamaktır. Senin silâhın çürük, düşmanın ki mükemmel ise, er geç bir gün, o düşmana mağlûb olmağa mahkûmsun. Zan ediyorum ki, yakın bir gelecekte, ehl-i sünnetin aklılları ictihâd kapısını açacaklardır. Bu işi yapmadıkları takdîrde, birkaç asr sonra, onlar azınlık, şî'îler ise ekseriyyet olacaklardır^[1].

[Ehl-i sünnetin dört mezhebinin îmânları, i'tikâdları, inandıkları şeyler, birbirlerinin aynıdır. Aralarında hiç fark yoktur. Ayrılıkları yalnız ibâdetlerdedir. Bu da, müslimânlara bir kolaylıktır. Şî'îler ise, îmânda oniki

[1] Nasslarda, ya'nî âyet-i kerîmelerde ve hadîs-i şerîflerde açık bildirilmemiş, kapalı bildirilmiş olan ahkâmı anlayabilen derin âlimlere (Müctehid) denir. Müctehid olabilmek için lâzım olan şartlar (Se'âdet-i ebediyye) ve (Fâideli bilgiler) kitâblarımızda uzun yazılmıştır. Hicretten dörtyüz sene sonra, bu şartlara mâlik olan âlim yetişmedi. İslâm düşmanları, zındıklar, (ictihâd yapıyoruz) diyerek, İslâmiyeti içerden yıkmaya kalkıştılar. Hâlbuki, müctehidler, kıyâmete kadar zuhûr edecek, her dürlü hâdisenin ahkâmını nasslardan çıkarmış, hepsi Ehl-i sünnet kitâblarına yazılmıştır.

fırkaya ayrılmışlar, çürük silâh olmuşlardır. Bunlar, (Mi-
lel ve Nihal) kitâbında uzun yazılıdır.]

Kendini beğenmiş Necdli genç Muhammed, Kur'ânı ve sünneti anlama husûsunda, nefesine uyardı. Sâdece kendi zemânındaki âlimlerin ve dört mezheb imâmının görüşlerini değil, Ebû Bekr, Ömer gibi sahâbe büyükleri-
nin de görüşlerini hiçe sayardı. Kur'ânın bir âyetini onla-
ra muhâlif zan etdiği zemân: Peygamber: **(Ben size Kur'ân-ı ve sünneti bıraktım)** demiştir. **(Ben size Kur'ânı, sün-
neti ve sahâbe ve mezheb âlimlerini bıraktım)** dememiştir^[1]. Binâenaleyh, herkese farz olan, mezheb görüşleri-
ne, sahâbe ve âlimlerin söylediklerine ne kadar muhâlif de
olsa, Kur'âna ve sünnete tâbi' olmalıdır^[2], derdi.

Abdürrezzânın evindeki yemek sohbetinde, Necdli Mu-
hammed ile, yine orada müsâfir olan Kumlu Şeyh Cevâd
isminde, bir şî'i âlim arasında şöyle bir münâkaşa geçdi:

Şeyh Cevâd—Alînin müctehid olduğunu kabûl etdi-
ğin hâlde, niye şî'iler gibi ona tâbi' olmuyorsun?

Necdli Muhammed—Zîrâ Alî de, Ömer ve başka sa-
hâbîler gibidir. Sözü huccet olamaz, ancak Kur'ân ve
sünnet huccet olur. [Hâlbuki, Eshâb-ı kirâmın hepsinin
sözleri huccettir. Peygamberimiz, onlardan herhangi bi-
rine tâbi' olmamızı emr etdi^[3].]

Şeyh Cevâd—Peygamberimiz, **(Ben ilmin şehri, Alî de
kapısıdır)** dediğine göre, Alî ile diğer sahâbîlerin arasın-

[1] Necdli Muhammed, bu sözü ile, Eshâb-ı kirâma tâbi' olmağı emr eden,
hadîs-i şerifleri inkâr etmektedir.

[2] Şimdi, bütün İslâm memleketlerinde, câhil ve hâin kimseler, din ada-
mı şekline girerek, Ehl-i sünnet âlimlerine saldırıyorlar. Sü'ûdî Ara-
bistândan aldıkları bol para karşılığında, vehhâbîliği medh ediyorlar.
Hepsi, her yerde, Necdli Muhammedin yukarıdaki sözünü silâh ola-
rak kullanıyorlar. Hâlbuki, Eshâb-ı kirâmın ve Ehl-i sünnet âlimleri-
nin, dört imâmın hiçbir sözü Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şeriflere mu-
hâlif değildir. Bunlara hiçbir ilâve yapmamışlar, bunları açıklamışlar-
dır. Vehhâbîler, ingilizler gibi, yalanlarla, müslimânları aldatıyorlar.

[3] Muhammed aleyhisselâmın o güzel, mübârek yüzünü gören müslimâ-
na (Sahâbî) denir. Birkaçına (Sahâbe) veyâ (Eshâb) denir.

da bir fark olması lâzım gelmez mi?

Necdli Muhammed—Alînin sözü huccet olsaydı, Peygamber, (Ben size Kur'ân, sünnet ve Alîyi bıraktım) demez miydi?

Şeyh Cevâd—Evet öyle demiş sayılır. Zîrâ, bir hadîs-i şerîfde, (Allahın kitâbını ve Ehl-i beyti bırakıyorum) demiştir. Alî ise, Ehl-i beytin en büyüğüdür.

Necdli Muhammed, Peygamberin böyle söylediğini inkâr etti.

Şeyh Cevâd da, Necdli Muhammedi, iknâ' edici delillerle susdurdu.

* Fekat Necdli Muhammed, i'tirâz ederek: (Siz Peygamberin, (Ben size Allahın kitâbını ve ehl-i beytimi bırakıyorum) dediğini iddiâ ediyorsunuz. Peki, Resûlullahın sünneti nerde kaldı?) dedi.

Şeyh Cevâd—Resûlullahın sünneti, Kur'ânın îzâhıdır. Resûlullah, (Allahın kitâbını ve ehl-i beytimi bırakıyorum) demiştir. Allahın kitâbından, onun îzâhı olan sünneti de kasd edilmiştir.

Necdli Muhammed—Ehl-i beytin sözleri Kur'ânın îzâhı olduğuna göre, hadîslerle îzâha ne lüzûm olabilir?

Şeyh Cevâd—Hazret-i Peygamber vefât ettiği zemân, Onun ümmeti, zemânının ihtiyâclarına cevâb verecek bir Kur'ân tefsîrine, ihtiyâc duydular. İşte bundan dolayıdır ki, hazret-i Peygamber ümmetine, asl olan Kur'âna ve yeni zemânın ihtiyâclarına cevâb verecek, Kur'ânı tefsîr eden Ehl-i beytine tâbi' olmağı emr etmiştir.

Bu münâkaşa çok hoşuma gitdi. Necdli Muhammed, yaşlı Şeyh Cevâd karşısında, avcının elindeki serçe gibi, hareket edemez oldu.

Aradığımı Necdli Muhammedde bulmuşdum. Zîrâ, onun muâsırı âlimlere saygısızlığı, dört Halîfeye dahî ehemmiyyet vermeyişi, Kur'ânı ve sünneti anlama husûsunda müstakil bir görüşe sâhib oluşu, onu avlayıp elde

etmek için, en za'îf noktalarındandı. Bu mağrûr genç nerede, o Türkiyede yanında okuduğum Ahmed efendi nerede! O âlim, selefleri gibi, dağa benziyordu. Hiç bir güç, onu yerinden oynatamazdı. Ebû Hanîfenin ismini zikr etmek istediği zemân, kalkar abdest alırdı. **(Buhârî)** nâmındaki hadîs kitâbını eline almak istediği zemân, yine abdest alırdı. Sünnîler, bu kitâba son derece i'timâd ederler.

Necdli Muhammed ise, Ebû Hanîfeyi çok hafîfe alırdı ve (Ben Ebû Hanîfeden dahâ iyi biliyorum) derdi^[1]. Ayrıca **(Buhârî)** kitâbının yarısının bâtil olduğunu iddiâ ederdi^[2].

[Hempherin i'tirâflarını türkçeye terceme ederken, aşağıdaki hâdiseyi hâtırladık: Bir lisede muallim idim. Dersde, bir talebem, (Hocam, harbde ölen müslimân şehîd olur mu?) dedi. (Evet olur) dedim. (Peygamber bunu haber verdi mi?) dedi. (Evet) dedim. (Denizde boğulursa da, şehîd olur mu?) dedi. (Evet olur. Hem de sevâbı dahâ çok olur) dedim. (Tayyâreden düşerse de, şehîd olur mu?) dedi. (Evet olur) dedim. (Peygamberimiz bunları da haber verdi mi?) dedi. (Evet, haber verdi) dedim. Bir kahraman edâsı ile ve gülerek, (Hocam! O zemân tayyâre var mı idi?) dedi. (Yavrum! Peygamberimizin 99 ismi var. Her bir ismi, bir güzel sıfatını bildirmektedir. Bir ismi, **(Câmi'ul-kelim)**dir. Çok şeyleri, bir kelime ile bildirirdi. İşte Peygamberimiz, **(Yüksekten düşen şehîd olur)** buyurdu) dedim. Bu cevâbımı çocuk hayret ve şükrân ile karşıladı. Bunun gibi, Kur'ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde, çok kelimeler ve hükmler, ya'nî emrler ve yasaklar vardır ki, herbiri, muhtelif ma'nâları bildirmektedir. Bu ma'nâları bulmağa ve aralarından lâzım olanı seçmeğe **(İctihâd)** etmek denir. İctihâd yapabilmek için, derin âlim olmak lâzımdır. Bunun için, Sünnîler, câhille-

[1] Şimdi ba'zı câhil mezhebsizler de, böyle söylemektedirler.

[2] Bu hâli, hadîs ilminden hiç haberi olmadığını göstermektedir.

rin ictihâd yapmalarını yasak etmiştir. Bu, ictihâdı yasak etmek değildir. Hicretten dört asr sonra, mutlak müctehid [derin âlim] hiç yetişmediği için, ictihâd yapılmamış, ictihâd kapısı kendiliğinden kapanmıştır. Kıyâmette yakın, Îsâ aleyhisselâm gökden inecek ve Mehdî çıkacak, ictihâd yapacaklardır.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, **(Benden sonra, müslimânlar yetmişüç fırkaya ayrılacak. Yalnız birisi Cennete gidecektir)** buyurdu. (O bir fırka kimlerdir) denildikde, **(Bana ve Eshâbıma tâbi’ olanlardır)** buyurdu. Bir hadîs-i şerîfde de, **(Eshâbım gökdeki yıldızlar gibidir. Hangisine uyarsanız, hidâyete erersiniz!)** ya’nî doğru yola, Cennete götüren yola kavuşursunuz buyurdu. Abdüllah bin Sebe’ isminde Yemenli bir yehûdî, islâmiyeti içerden yıkmak için, müslimânlar arasına Eshâb düşmanlığı soktu. Bu yehûdîye aldanarak, Eshâb-ı kirâma düşman olan câhillere **(Şî’î)** denildi. Hadîs-i şerîflere uyarak, Eshâb-ı kirâmı sevenlere ve onlara tâbi’ olanlara da **(Sünnî)** denildi.]

Ben, Necdli Muhammed bin Abdülvehhâb ile çok yakın bir arkadaşlık kurdum. Dâimâ onu övüyordum. Bir gün ona: (Sen Ömer ve Alîden dahâ büyüksün. Peygamber şimdi hayâtta olsaydı, onları değil seni kendine halîfe ta’yîn ederdi. Ben, İslâmın senin elin üzerinde yenilenmesini ve yükselmesini umuyorum. İslâmı cihâna yayacak yegâne [biricik] âlim sensin) dedim.

Abdülvehhâb oğlu Muhammed ile Kur’ânı, sahâbenin, mezheb imâmlarının ve müfessirlerin tefsîrlerine muhâlif bir şekilde, temâmen kendi fikrlerimize göre tefsîr etmeği kararlaştırdık. Kur’ânı okuyor ve ba’zı âyetler üzerinde konuşuyorduk. Bundan maksadım, Muhammedi tuzağa düşürmek idi. Zâten o da, kendini inkılâbçı olarak göstermek ve dahâ fazla i’timâdımı kazanmak için, görüş ve fikrlerimi memnûniyyet ile karşıladı.

Bir kerre, (Cihâd farz değildir) dedim.

Allah, (Kâfirler ile harb edin)^[1] buyurduğu hâlde, nasıl farz olmasın? dedi.

— Ben, öyleyse Allah (Kâfirler ile ve münâfıklar ile cihâd et)^[2] buyurduğu hâlde, niye Peygamber münâfıklarla cihâd etmedi, dedim. [Hâlbuki, kâfirlerle yirmiye-di kerre cihâd yaptığı (Mevâhibü ledünniyye)de yazılıdır. Kılınçları İstanbulda, müzede teşhîr edilmektedir. Münâfıklar müslimân görünürlerdi. Gündüzleri Mes-cid-i nebevîde Resûlullah ile nemâz kılarlardı. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” onları bilirdi. Fekat hiç birine, sen münâfıksın demedi. Harb edip, onları öldürseydi, (Muhammed aleyhisselâm kendine îmân edenleri öldürdü) denilirdi. Bunun için münâfıklarla (söz) ile cihâd yaptı. Çünkü, farz olan cihâd, beden ile, mal ile ve söz ile yapılır. Yukarıdaki âyet-i kerîme, kâfirlerle ve münâfıklarla cihâd yapılmasını emr ediyor. Bu cihâdın, nasıl yapılacağı açıklanmıyor. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, kâfirlerle cihâdı, harb ederek, münâfıklarla cihâdı, va’z ve nasîhat ederek yaptı.]

— O, (Peygamber dili ile onlarla cihâd etmiştir) dedi.

— Ben, (Farz olan cihâd, dil ile olanı mıdır?) dedim.

— O, (Resûlullah, kâfirlerle muhârebe etmiştir) dedi.

— Ben, (Peygamber, kâfirlerle, kendini müdâfe’a için cihâd etdi. Zîrâ kâfirler Onu öldürmek istiyorlardı) dedim.

Evet ma’nâsında, başını salladı.

— Bir kerre, ona (müt’a) nikâhı câizdir dedim.

— O, (câiz değildir) dedi.

— Ben, (Allah, (Onlardan fâidelendiğinize mukâbil,

[1] Tevbe sûresi, âyet: 73

[2] Tevbe sûresi, âyet: 73

karârlaştırılmış olan mehrlerini verin)[1], buyuruyor) dedim[2].

— O, (Ömer, Peygamber zemânında mevcûd olan iki müt'ayı yasak etdi ve onu yapanı cezâlandıracağını bildirdi) dedi.

— Ben, (Sen hem, Ömerden dahâ iyi biliyorum diyor, hem de ona tâbi' oluyorsun. Kaldı ki Ömer, Peygamber halâl ediyordu, ben yasaklıyorum demişdir)[3]. Sen niye Kur'ân ile Peygamberin sözünü bırakıp, Ömerin sözünü tutuyorsun) dedim.

O cevâb vermedi. Anladım ki, iknâ oldu.

O an, Necdli Muhammedin canının kadın istediğini biliyordum, kendisi bekâr idi. Ona, (Gel Müt'a nikâhı ile birer kadın alalım. Onlarla eğleniriz) dedim. Başını sallayarak kabûl etdi. Bu fırsatı büyük bir ganîmet bildim ve ona eğlencelik bir kadın bulmağa söz verdim. Benim gâyetim, onun insanlardan olan korkusunu kırmakdı. Fakat o, bu işin aramızda sır olarak kalmasını ve ismini dahî kadına söylemememi şart koşdu. Alelacele, orada müslimân gençleri ifsâd etmek için, Müstemlekeler nâzırlığı tarafından gönderilen, hıristiyan kadınların yanına gitdim. Onlardan birine mes'eleyi anlattım. Kabûl edince, ona Safiyye ismini verdim. Necdli Muhammedi onun evine götürdü. Evde sâdece Safiyye vardı. Necdli Muhammed için bir haftalık nikâh akdini yaptık. O da kadına (Mehr) olarak biraz altın verdi. Ben dışardan, Safiyye içerden, Necdli Muhammedi aldatmağa başladık.

[1] Nisâ sûresi, âyet: 24

[2] Müt'a nikâhı, şimdiki metres hayâtına benzemektedir. Şif'ler, buna câiz diyor.

[3] Ömer "radiyallahü anh" böyle söylemedi. İngiliz câsûsu, bütün hıristiyanlar gibi, hazret-i Ömere düşman olduğundan, bu sözü ile de saldırmıştır. (Huccet-i kat'iyye)de diyor ki, (Ömer "radiyallahü anh", Müt'a nikâhını Resûlullahın yasak ettiğini, Onun yasakladığı şeyi yapdırmıyacağını söyledi. Eshâb-ı kirâmın hepsi, halifenin bu sözünü destekledi. Aralarında hazret-i Alî de vardı).

Safiyye, Necdli Muhammedi iyice eline aldı. Zâten, o da, ictihâd ve fikr hürriyeti behânesi ile, Şerî'atın emrlerine karşı gelmenin nefsanî tadını duymuşdu.

Mût'a nikâhının üçüncü gününde, içkinin harâm olmadığına dâir uzun uzadıya onunla münâkaşa etdim. O ne kadar harâm olduğuna dâir âyet ve hadîs getirdiyse, hepsini ibtâl etdim ve en son, Yezîd, Emevî ve Abbâsî halîfelerinin içki içtiği bir gerçektir. Hepsi dalâletde de, sen mi doğru yoldasın? Şübhesiz onlar, senden dahâ iyi Kur'ânı ve sünneti bilirlerdi. Kur'ân ve sünnetden, içkinin harâm değil de mekrûh olduğunu anlamışlardır. Yehûdî ve huristiyanların kitâblarında da, içkinin mubâh olduğu yazılıdır. Bütün dinler Allahın emrleridir. Hattâ rivâyete göre, Ömer, **(Siz hepiniz vazgeçtiniz değil mi?)**^[1] âyeti nâzil oluncaya kadar, içki içmiştir. Şâyed harâm olsaydı, Peygamber onu cezâlandırırdı. Peygamber onu cezâlandırmadığına göre, içki halâldir) dedim. [Hâlbuki Ömer "radiyallahü anh", harâm edilmeden evvel içerdi. Harâm edilince, aslâ içmedi. Emevî ve Abbâsî halîfelerinden ba'zılarının alkollü içki içmesi, alkollü içkinin mekrûh olduğunu göstermez. Kendilerinin fâsık olduklarını, harâm işlediklerini gösterir. Çünkü, câsûsun söylediği âyet-i kerîme ve diğer âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şerîfler, alkollü içkinin harâm olduğunu bildirmektedir. **(Riyâdun-nâsîhîn)**de diyor ki, (Başlangıçta şerâb içmek câiz idi. Hazret-i Ömer, Sa'd ibni Vakkas, sahâbînin bir kısmı içerlerdi. Sonra, Bekara sûresinin 219. cu âyeti inerek, günâhının çok olduğu bildirildi. Dahâ sonra, Nisâ sûresinin 42. ci âyeti gelerek, **(Serhoş iken nemâza yaklaşmayınız!)** buyuruldu. Nihâyet, Mâide sûresinin 93. cü âyeti gelerek, şerâb harâm oldu. Hadîs-i şerîfde, **(Çoğu serhoş edenin, azı da harâmdır)** ve **(Şerâb günâhların en büyüğüdür)** ve **(Şerâb içen ile arkadaşlık etmeyiniz! Cenâzesine gitmeyiniz! Ondan kız alıp verme-**

[1] Mâide sûresi, âyet: 91

yiniz!) ve (Şerâb içmek, puta tapmak gibidir) ve (Şerâb içene, satana, yapana, verene, Allahü teâlâ la'net etsin) buyuruldu.))

Necdli Muhammed: (Ba'zı rivâyetlere göre, Ömer içkiyi su ile karışdırarak içiyormuş ve serhoş etmez ise, harâm değildir, diyormuş. Ömerin görüşü doğrudur, çünkü, Kur'ânda deniliyor ki, (Şeytân, içki ve kumar ile aranızda adâvet ve buğz sokmak ve Allahın zikrinden ve nemâzdan alıkoymak ister. Artık bunlardan vazgeçersiniz değil mi?)[¹]. İçki sarhoş etmediği zemân, âyetde bildirilen günâhlara sebebiyyet vermez. Binâenaleyh, içki sarhoş etmediği zemân, harâm değildir)[²] dedi.

Aramızda geçen bu içki ile alâkalı münâkaşayı Safiyyeye bildirdim ve ona çok kuvvetli bir içki içirmesini tenbîh etdim. Sonra, dedi ki: (Senin dediğini yaptım, içkiyi içirdim, oynadı ve o gece bir kaç sefer benimle berâber oldu.) İşte böylece, Safiyye ile birlikde, Necdli Muhammedi iyice ele geçirdik. Müstemlekeler nâzırı ile vedâlaşdığım zemân bana: (Biz İspanyayı kâfirlerden [Müslimânları kastediyor] içki ve zinâ ile aldık. Yine bu iki büyük kuvvet ile, diğer bütün topraklarımızı da geri alalım), demişdi. Bu sözünde ne kadar haklı olduğunu şimdi anlıyorum.

Bir gün Necdli Muhammede oruc mes'elesini açdım: (Kur'ânda, (Oruc tutmanız, sizin için dahâ hayırlıdır)[³] deniliyor. Farz olduğu söylenmiyor. Öyleyse, oruc islâm dîninde sünnetdir, farz değildir) dedim. Bu teklifime i'tirâz edip, (Beni dînimden mi çıkarmak istiyorsun?) dedi. Ben de, ona: (Din, kalbin temizliği, rûhun selâmeti ve başkasının hakkına tecâvüz etmemekdir. Peygamber, (Din sevgidir) dememiş mi? Allah da, Kur'ân-ı ke-

[1] Mâide sûresi, âyet: 91

[2] Hâlbuki Peygamberimiz, (Çok içince serhoş edenin, serhoş etmeyen az mikdârını içmek de, harâmdır) buyurdu.

[3] Bekara sûresi, âyet: 184

rîmde, (Sana yakîn hâsıl oluncaya kadar Rabbine ibâdet et!)[¹], buyurmamış mı?[²] Öyle ise, insana, Allah ile kı-yâmet günü hakkında yakîn hâsıl olup, kalbi iyi, ameli de temiz olduğu zemân, insanların en fazîletlisi olur) dedim. Bu sözlerime mukâbil, (Hayır, doğru değildir) ma'nâsında, başını salladı.

Bir kerre ona dedim ki: (Nemâz farz değildir). (Nasıl farz değildir?) dedi. Cevâben, (Allah Kur'ânda, **(Beni an-mak için nemâz kıl)**)[³], buyuruyor. Öyle ise, nemâzdan maksad, Allahı anmaktır. Binâenaleyh nemâz kılmak ye-rine, Allahı anabilirsin) dedim.

O da, (Evet ba'zı kimseler, nemâz vaktlerinde nemâz yerine Allahı zikr ediyorlarmış)[⁴] dedi. Ben de, onun bu sözüne çok sevinmişdim. Bu fikri ileri götürmeğe çok ça-lıştım ve onun kalbini ele geçirdim. Sonra bakdım ki, ne-mâza ehemmiyet vermiyor. Ba'zen kılıp, ba'zen kılmı-yor. Bilhâssa sabâh nemâzlarını çok kaçıırıyordu. Zîrâ, ge-ce ortasına kadar onunla konuşarak, uyumasına mâni' oluyordum. Sabâhları da, hâlsiz olduğu için, nemâza kal-kamıyordu.

Necdli Muhammedin omuzundan îmân libâsını ya-vaş yavaş indirmeğe başladım. Bir gün, Peygamber hak-kında da onunla münâkaşa etmek istedim. (Bundan son-ra, bu mevzû'larda, benimle konuşursan, aramız açılır ve seninle alâkamı keserim) dedi. Bunun üzerine, bütün muvaffakiyyetimin bir anda zâil olacağı korkusundan, Peygamber hakkında konuşmaktan vazgeçtim.

Sünnîlik ve şî'liğin hâricinde, kendisine bir yol tutma-

[1] Hicr sûresi, âyet: 99

[2] Bütün islâm kitâbları diyor ki, burada (Yakîn) ölüm demektir. Bu âyet-i kerîme, (Ölünceye kadar ibâdet et!) demektir.

[3] Tâhâ sûresi, âyet: 14

[4] Peygamberimiz (Nemâz dînin direğidir. Nemâz kılan dînini yapmış olur. Kılmayan, dînini yakmış olur) ve (Nemâzı, benim kıldığım gibi kı-lınız!) buyurdu. Nemâzı bu şekilde kılmamak büyük günâhdır. Kalbin temiz olmasına alâmet, nemâzı doğru kılmaktır.

sını telkîn etdim. O da, bu fikrime ehemmiyyet veriyordu. Zîrâ mağrûr birisiydi. Onun yularını Safiyye sâyesinde, ele geçirdim.

Bir kerre de, (Peygamber eshâbını birbirine kardeş yapmış, doğru mu?) dedim. (Evet), dedi. Bunun üzerine, (İslâmın ahkâmı geçici mi, devâmlı mı?) dedim. (Devâmlıdır. Zîrâ Peygamber Muhammedin halâlı kıyâmet gününe kadar halâl, harâmı da kıyâmet gününe kadar harâmdır) dedi. Ben de (Öyleyse gel seninle kardeş olalım) dedim ve onunla kardeş olduk.

O günden sonra, ondan hiç ayrılmadım. Sefere çıktığında dahî berâberdik. Kendisine çok ehemmiyyet verirdim. Zîrâ, gençliğimin en kıymetli günlerini vererek ekdiğim ağaç, meyvesini vermeğe başlamıştı.

Londraya, Müstemlekeler nâzırlığına her ay bir rapor gönderirdim. Gelen cevâblar çok cesâret verici ve teşvîk edici idi. Necdli Muhammed, kendisine çizdiğim yolda yürüyordu.

Benim vazîfem ona, istiklâl, hürriyyet ve şübheciliği aşılamaqdı. İstikbâlinin çok parlak olacağını söyler ve onu çok överdim.

Bir gün, şöyle bir rü'yâ uydurdum: (Dün gece Peygamberimizi rü'yâda gördüm. Hocalardan duyduğum sıfatlarını da söyledim. Bir kürsîde oturuyordu. Etrâfında, hiç tanımadığım âlimler vardı. Siz girdiniz. Yüzünüz nûr gibi parlıyordu. Peygamberin yanına vardığınızda, Peygamber yerinden kalkdı ve her iki gözünüzün arasını öpdü. Ve sen benim adaşım, ilmimin vârisisin, din ve dünyâ işlerinde, benim vekîlimsin dedi. Sen dedin ki, Yâ Resûlallah! Ben ilmimi insanlara açıklamaktan korkuyorum? Peygamber cevâben, sen en büyüksen, hiç korkma dedi.)

Muhammed bin Abdülvehhâb, rü'yâyı duyduktan sonra, sevincinden uçuyordu. Bir kaç def'a doğru söyleyip söylemediğimi sordu. Ben de, her seferinde, yemîn

ederek, doğrudur dedim. O da, doğru söylediğime emîn oldu. Zan ediyorum ki, o günden sonra, aşıladıklarımı açıklamaya, yeni bir mezheb kurmağa karâr verdi^[1].

[1] İstanbul (Dâr-ül-fünûn)unda (Akâid-i islâmiyye) müderrisi iken, 1354 [m. 1936] senesinde vefât eden Bağdâdlı Cemîl Sıdkı Zehâvî efendinin (El-fecr-üs-sâdık) kitabı 1323 [m. 1905]de Mısırda basılmış, İstanbulda Hakikat Kitâbevi tarafından ofset ile tekrâr basılmıştır. Bu kitâbda diyor ki, (Vehhâbî fırkasının bozuk fikrlerini, Muhammed bin Abdülvehhâb, 1143 [m. 1730] senesinde Necdde izhâr eyledi. Kendisi 1111 [m. 1699] de tevellüd, 1207 [m. 1792] de vefât etdi. Der'iyye emîri Muhammed bin Sü'ûd tarafından, çok müslimân kanı dökülerek, yayıldı. Vehhâbîler, kendilerinden olmıyan müslimân-lara müşrik dediler. Hepsinin tekrâr hac yapmaları lâzımdır, altıyüz seneden beri, bütün dedeleri gibi, bunlar da kâfirdir, dediler. Vehhâbî dînini kabûl etmiyenleri öldürdüler. Mallarını ganîmet olarak yağma etdiler. Muhammed aleyhisselâma çirkin şeyler söylediler. Fıkıh, tefsîr ve hadîs kitâblarını yakdılar. Kur'ân-ı kerîmi, kendi düşüncelerine göre yanlış tefsîr etdiler. Müslimânları aldatmak için, Hanbelî mezhebinde olduklarını söylediler. Hâlbuki, Hanbelî âlimlerinden çoğu da, bunları red eden, bozuk olduklarını bildiren kitâblar yazdılar. Harâmlara halâl dedikleri ve Peygamberleri, Evliyâyı tenkîs etdikleri için kâfir olmaktadırlar. Vehhâbî dîninin esâsı ondur: 1- Allah maddî bir varlıktır. Eli, yüzü ve ciheti vardır, diyorlar. [Bu akîdeleri, hristiyanların (Baba, oğul, put) inanışlarına benzemektedirler.] 2- Kur'ân-ı kerîme, kendi anladıkları gibi ma'nâ vermektedirler. 3- Eshâb-ı kirâmın bildirdiği şeyleri inkâr etmektedirler. 4- Âlimlerin bildirdiklerini inkâr etmektedirler. 5- Dört mezhebden birini taklîd eden kâfir olur, diyorlar. 6- Vehhâbî olmıyanlar kâfirdir, diyorlar 7- Peygamberi, Evliyâyı vesîle yaparak düâ eden, kâfir olur, diyorlar. 8- Peygamberin ve Evliyânın mezârlarını ziyâret etmek harâmdır diyorlar. 9- Allahdan başkası ile yemîn eden müşrik olur, diyorlar. 10- Allahdan başkası için nezr yapan ve Evliyânın kabirleri yanında hayvan kesen müşrik olur diyorlar. Bu kitâbında, bu on akîdenin bozuk oldukları, vesîkalarla isbât edilecektir.) Dikkat edilirse, Vehhâbî dîninin bu on esâsı, Hempherin, Necdli Muhammede telkîn ettiği din bilgileridir.

İngilizler, hristiyanlık propagandası yapmak için, Hempherin i'tirâflarını neşr etmişler. Müslimân yavrularını aldatmak için, islâm bilgilerinin yalan ve yanlış yazmışlardır. Bu yalan ve iftirâları tashîh ederek, gençlerimizi bu İngiliz hîlesinden, tuzağından kurtarmak maksadı ile, bu kitâbı biz de neşr ediyoruz.

Birinci Kısım

BEŞİNCİ FASL

Necdli Muhammed ile çok samîmî olduğumuz bu günlerde, şî'ilerin en çok sevdiği, aynı zemânda onların ilm ve rûhâniyyet merkezi (**Kerbela**) ve (**Necef**) şehirlerine gitmek için Londradan emr geldi. Necdli Muhammed ile görüşmemize son vermeğe, Basradan ayrılmaya mecbûr oldum. Fekat, bu câhil ve ahlâkı bozulan adamın, ileride yeni bir fırka kuracağına ve islâmiyyetin içerden yıkılmasına sebep olacağına ve bu fırkanın bozuk inancılarını hâzırlamış olduğuma sevinerek, Basradan ayrıldım.

Sünnîlerin dördüncü, şî'ilerin ise, birinci halîfesi olan Alî Necefde defn edilmiştir. Necefe bir fersah, ya'nî yürüyerek bir sâat uzaklıktaki (**Kûfe**) şehri, Alînin hilâfet merkezi idi. Alî öldürölünce, oğulları Hasen ve Hüseyin, onu Kûfenin hâricinde ve şu anda Necef denilen yerde defn etdiler. Sonra, Necef inkişâf etmeğe, Kûfe ise yıkılmaya başladı. Şî'î din adamları Necefde toplandı. Evler, çarşılar, medreseler yapıldı.

İstanbuldaki Halîfe, bunlara ihsânda bulunuyordu. Çünkü:

1- İrândaki şî'î hükûmet, Necefdeki şî'ileri destekliyordu. Halîfe, onların işlerine karışsaydı, her iki hükûmet arasındaki münâsebetler gerginleşir, hattâ harb dahî vâkı' olabilirdi.

2- Necef havâlisinde şî'ileri destekleyen bir çok silâhlı aşîret vardı. Silâhları ve teşkilâtları pek ehemmiyetli olmamakla berâber, halîfe, o aşîretlerle harbe girebilirdi.

3- Necefdeki şî'îler, Hindistân, Afrika ve bütün dünyadaki şî'îlerin merci'leri idi. Halîfe, bunlara dokundu-

ğu zemân, bütün şî'îler galeyâna gelirdi.

Peygamberin torunu, ya'nî kızı Fâtımanın oğlu Hüseyin bin Alî, Kerbelâda şehîd edilmiştir. Irâk ehli, Hüseyini Medîneden kendilerine halîfe seçmek için çağırdılar. O ve âilesi Kerbelâ toprağına vardıklarında Irâk ehli caydılar. Şâmda oturan Emevî halîfesi Yezîd bin Muâviyenin emri ile, onu yakalamağa çıkdılar. Hüseyin, âilesi ile birlikte, Irâk ordusuna karşı ölünceye kadar, kahramanca muhârebe etdi. Irâk ordusu gâlib geldi. O günden sonra, şî'îler Kerbelâyı rûhânî bir merkez olarak kabûl etdiler ve her yerden gelip, orada toplanırlar ki, bizim hıristiyanlık dîninde onun bir benzeri yoktur.

Kerbelâ, şî'îlerin bir şehri olup içinde şî'a medresele-ri vardır. O ve Necef, birbirini desteklerler. Bu iki şehre gitmek emrini alınca, Basradan Bağdâda, oradan da, Fırat nehrinin kenârında bulunan "Hulle" şehrine gitdim.

Dicle ve Fırat Türkiyeden gelip, Irâkı yararak Basra körfezine dökülürler. Irâkın zirâat ve refâhı, bu iki nehre borçludur.

Ben Londraya döndükden sonra, Müstemlekeler nâzırlığına gerektiği zemân, Irâka teklîflerimizi kabûl ettirmek için, bu iki nehrin yataklarını değışdirecek bir plân yapmasını teklîf etdim. Zîrâ, su Irâkdan kesilince, bizim isteklerimizi kabûl etmeğe mecbûr olur.

Hulleden Necefe, Âzerbaycanlı bir tüccâr kıyâfetine gitdim. Şî'î din adamlarıyla arkadaşlık ve samîmiyyet kurdum ve onları aldatmağa başladım. Onların ders hal-kalarına katıldım. Sünnîlerin çalışdıkları gibi, fen bilgilerine çalışmadıkları ve onlardaki güzel ahlâka mâlik olmadıklarını gördüm. Meselâ:

1- Osmânlı hükûmetine son derece düşmandılar. Çünkü, onlar şî'î, Türkler sünnî idi. Sünnîlere kâfir diyorlardı.

2- Şî'î âlimleri, tıpkı bizim duraklama devrindeki papazlarımız gibi, kendilerini tamâmen dînî ilmlere vermiş,

dünyevî ilmlerle çok az ilgileniyorlardı.

3- İslâmiyyetin hakikatinden, ulviyyetinden ve fen ve teknikteki terakkîlerden haberleri yokdu.

Kendi kendime dedim ki, şî'îler ne zevallı insanlardır. Bütün dünyâ uyanık iken, bunlar uyuyorlar. Bir gün gelecek bir sel gelip onları götürecektir. Bir kaç kerre, onları halifeye isyân etmek için teşvîk etdim. Benî maalesef dinleyen olmadı. Ba'zıları, bana gültüyordu. Sanki, onlara göre dünyâyı yıkın diyordum. Çünkü onlar, Hilâfete zapt edilmesi mümkün olmayan bir kal'a gibi bakıyorlardı. Onlara göre, ancak beklenen Mehdî geldiği zemân, Hilâfetden kurtulabilirlerdi.

Onlara göre, Mehdî, İslâm Peygamberinin soyundan gelen ve hicrî 255 senesinde gözlerden gayb olan, on ikinci imâmlarıdır. O, şimdi hayâtta imiş ve bir gün zuhûr edecek, zulm ve haksızlıkla dolan bu dünyâyı adâlet ile dolduracakmış.

Hayret ediyorum! Şî'îler nasıl olur da, bu hurâfelere inanırlar. Bu, biz hristiyanların inandığı (İsâ gelecek, dünyâyı adâlet ile dolduracak) hurâfesine benziyordu.

Bir gün onlardan birisine: (İslâm Peygamberinin yaptığı gibi, sizin de zulmü önlemeniz farz değil mi?) dedim. Cevâben dedi ki: (Allah Ona yardım ediyordu. Bunun için zulmü önlemeyi başardı). Dedim ki, (Kur'ânda **(Siz Allahın dînine yardım ederseniz, O da size yardım eder)**^[1] yazılıdır. Siz de şâhlarınızın zulmü karşısında kılıcınıza sarılırsanız, Allah size de yardım eder). Cevâbı şuydu: (Sen bir tüccarsın, bunlar ise, ilmî mevzû'lardır, akl erdiremezsin).

Emîr-ül-mü'minîn Alînin türbesi çok tezyîn edilmiş. Güzel bir avlusu, altın kaplamalı büyük bir kubbesi ve iki

[1] Muhammed sûresi, âyet: 7. Allahü teâlânın dînine yardım etmek, şerî'ate tâbî' olmak ve onu neşr etmeğe çalışmak demektir. Hükûmete isyân etmek, dîni yıkmak olur.

büyük minâresi vardı. Her gün bu türbeyi çok sayıda şî'î ziyâret eder. Cemâ'at ile nemâz kılarlar. Ziyâretçilerin her biri, önce eşğine eğilir, onu öper. Sonra, kabre selâm verirdi. Evvelâ, izn ister, sonra girerlerdi. Türbenin büyük bir avlusu ve bu avluda, din adamları ile ziyâretçiler için bir çok oda vardı.

Kerbelâda Alînin türbesine benzer, iki türbe vardı. Birincisi Hüseyne, ikincisi ise, onunla berâber Kerbelâda şehîd olan kardeşi (Abbâs)a âiddir. Şî'iler Necefde yaptıklarının aynını (Kerbelâ)da da yapıyorlardı. Kerbelâ'nın iklimi Necefinkinden dahâ güzeldi. Etrâfında güzel bahçeler ve akarsular vardı.

Irâk seferimde kalbimi ferahlandıran bir manzara ile karşılaştım. Ba'zı hâdiseler, Osmânlı hükûmetinin sonunun yaklaştığını haber veriyordu. Zîrâ, İstanbul hükûmeti tarafından ta'yîn edilen vâlî, câhil ve zâlim bir adamdı. Canının istediği gibi hareket ederdi. Halk ondan râzı değildi. Sünnîler, vâlî onların hürriyetlerini tahdîd ettiği ve onlara kıymet vermediği için, şî'iler ise, kendi aralarında vilâyete lâıyk olan, Peygamberin soyundan seyyidler ve şerifler varken; bir Türk vâlî tarafından idâre edilmekten râhatsızlardı.

Şî'ilerin hâli, çok vahîm idi. Pislik ve yıkıntılar içinde yaşıyorlardı. Yollar emniyetsizdi. Yol kesenler dâimâ kervanları gözlüyorlar. Berâberlerinde asker olmayınca, hemen saldırıyorlardı. Bunun için, hükûmet onlarla birlikde bir müfreze asker göndermedikçe, kâfileler sefere çıkamıyordu.

Şî'î aşiretler arasında kavgalar çokdu. Her gün birbirlerini öldürüp yağmalıyorlardı. Cehâlet korkunç bir şekilde yaygındı. Şî'ilerin bu hâli, kilisenin Avrupayı istilâ ettiği zemânları bana hâtırlatıyordu. Necef ve Kerbelâdaki din adamları ve onlara bağlı bir ekalliyet hâricinde, her bin şî'iden bir okur yazar çıkmıyordu.

İktisâdî hayât temâmen çökmüş, insanlar fakr-u zarû-

ret içinde kıvranıyorlardı. Devlet çarkı da, dönmez hâle gelmişti. Şî'iler, hükûmete hiyânet ediyorlardı.

Devlet ile halk, birbirlerine şübhe ile bakıyordu. Bunun için, aralarında yardımlaşma yokdu. Şî'î din adamları, kendilerini sünnîleri kötölemeye vermiş, dünyâ ilmlerinden elini eteğini çekmişlerdi.

Kerbelâda ve Necefde dört ay kadar kaldım. Necefde çok şiddetli bir hastalık geçirdim. Hattâ, kendimden ümmîdi kesdim. Üç hafta hasta kaldım. Bir doktora gittim. Bana ba'zı ilâclar verdi. İlâcları içince sihhatim düzelmeğe başladı. Hastalığım müddetince, yerin dibinde bir odada kalıyordum. Benim ev sâhibim, râhatsızlığım sebebi ile, az bir ücret karşılığında, ilâc ve yemek yapıyor ve bana hizmet etmekden büyük sevâb bekliyordu. Zîrâ, sözde ben Emîr-ül-mü'minîn Alînin ziyâretçisiydim. Hastalığımın ilk günlerinde, tabîb sâdece tavuk suyu içmemi söyledi. Sonra, etinden de yimeme müsâade etdi. Üçüncü hafta pirinç çorbası yidim. İyileşdikden sonra, Bağdâda gittim. Necef, Hulle, Bağdâd ve yoldaki müşâhedelerimle alâkalı yüz sahîfelik uzun bir rapor hâzırladım. Raporu Müstemlekeler nezâretinin Bağdâddaki mümessiline teslîm etdim. Irâkda mı kalacağım, yoksa Londraya mı döneceğim husûsunda nâzırlıktan emr bekledim.

Londraya dönmek istiyordum. Zîrâ, uzun zemân gurbetde idim. Vatanımı ve âilemi çok özlemişdim. Bilhâssa, benden sonra hayâta gözlerini açan oğlum Rasbutini görmek istiyordum. Bundan dolayı, raporumla beraber, nâzırlıktan kısa bir müddet için bile olsa, Londraya dönmek için izn taleb etdim. Üç senelik Irâk seferimle alâkalı intiba'larımı şifâhen anlatmak ve biraz istirâhat etmek istiyordum.

Nâzırlığın Irâkdaki mümessili, kimse şübhelenmesin diye, kendisine fazla uğramamamı ve Dicle nehrinin kıyısındaki hanların birinde, bir oda kirâlamamı tenbîh

etdi ve (Londradan posta geldiği zemân, nâzırlığın cevâbını sana bildireceğim) dedi. Ben Bağdâdda kaldığım zemân, Hilâfetin merkezi İstanbul ile Bağdâd arasındaki ma'nevî uzaklığı müşâhede etdim.

Basradan Kerbelâ ve Necefe gitdiğimde, Necdli Muhammed, kendisine gösterdiğim yoldan sapacak diye, çok üzülüyordum. Zîrâ o, çok mütehavvil ve çok asabî idi. Onun üzerinde inşa ettiğim bütün emellerimin zâyî olacağından korkuyordum.

Kendisinden ayrılırken, İstanbula gitmeği düşünüyordu. Bu fikrinden vazgeçmesi için, çok telkînde bulundum ve (Oraya gitdikden sonra, seni tekfîr edebilecekleri bir söz sarf eder ve seni öldürmelerinden çok endişe ediyorum) dedim.

Gâyem başka idi. Oraya gitdikden sonra, eğrilerini doğrultacak, Ehl-i sünnet i'tikâdına dönmesini sağlayacak derin âlimlerle görüşmesinden ve bütün emellerimin zâyî olacağından korkuyordum. Çünkü, İstanbulda ilm ve İslâmın güzel ahlâkı vardı.

Necdli Muhammedin, Basrada kalmak istemediğini anlayınca, İsfahan ve Şîrâza gitmesini tavsiye etdim. Çünkü, bu iki şehir çok güzeldi. Halkı da, şî'î idi. Şî'anın ise, Necdli Muhammede te'sîr etmek ihtimâli yok idi. Çünkü, şî'îlerde ilm ve ahlâk noksandı. Böylece, onun, hâzırladığım yoldan dönmiyeceğine emîn oldum.

Ondan ayrılırken, kendisine, (Takıyyeye inanıyor musun?) demişdim. Cevâben, (Evet inanıyorum. Zîrâ sahâbeden biri, müşrikler zulm yaptığı ve anne ve babasını öldürdükleri zemân, (Takıyye) edip, şirki izhâr etmişti. Buna karşı Peygamber de, ona hiç bir şey söylememişti) dedi. Ben de, (Şî'îler arasında, takıyye edip, Sünnî olduğunu söyleme ki, başına bir felâket getirmesinler. Onların memleketlerinden ve ulemâsından istifâde et! Onların âdet ve mezheplerini öğren. Zîrâ bunlar câhil ve inâdcı kimselerdir) dedim.

Oradan ayrılırken, zekât olarak, bir mikdâr para verdim. Zekât, muhtaclara dağıtılmak üzere alınan İslâmî bir vergidir. Ayrıca, binmesi için bir hayvan alıp, hediye etdim. Böylece ayrıldık.

Ayrıldıktan sonra, kendisiyle irtibâtım kesildi. Bunun için, çok râhatsızdım. İkimiz de Basraya dönmek üzere ayrıldık. (Kim önce dönüp arkadaşını bulamazsa, bir mektûb yazıp, Abdürrızâya bıraksın) dedik.

**Allaha kulluk ederim, tapdığım dergâh bir,
Bir lahza ayrılmadım tevhîdden, Allah bir!**

Birinci Kısım

ALTINCI FASL

Bir müddet Bağdâdda kaldım. Sonra, Londraya dönmek için emr geldi. Ben de döndüm. Londrada sekreter ve ba'zı nezâret mensûbları ile görüşdüm. Onlara uzun seferimde yaptıklarımı ve müşâhedelerimi anlatdım. Irâkla alâkalı ma'lûmâtlarıma çok sevindiler ve memnûniyyetlerini bildirdiler. Dahâ önce gönderdiğim raporu da görmüşlerdi. Safiyye de, benim raporuma mutâbık bir rapor yollamış. Yine öğrendim ki, her seferimde, nâzırlığın adamları, beni ta'kîb etmişler. Onlar da, gönderdiğim raporlara ve sekretere anlatdıklarına mutâbık raporlar vermişler.

Sekreter, Nâzır ile görüşmem için bana vakt verdi. Nâzırı makâmında ziyâret etdiğimde, beni İstanbuldan döndüğüm seferden farklı bir şekilde karşıladı. Kalbinde, müstesnâ bir yer işgâl etmiş olduğumu anladım.

Nâzır, Necdli Muhammedi elde ettiğime çok memnun oldu. (O, nâzırlığımızın aradığı bir silâh idi. Ona her nevi' sözü ver. Bütün mesâ'in, sâdece onu elde etmek için olsa dahî değer) dedi.

Ben de: (Necdli Muhammed için çok endişeli idim. Zîrâ fikrinden dönmüş olabilir) dedim. (Kalbin râhat olsun. Ondan ayrıldığında sâhib olduğu fikrlerden dönmemiştir ve İsfahanda nâzırlığımızın câsûsları, onunla görüşmüşler, nâzırhğa onun bozulmadığını haber vermişlerdir) dedi. Kendi kendime dedim ki: (Necdli Muhammed nasıl sırlarını başkasına anlatabilir)? Bunu nâzıra sormağa cesâret edemedim. Fekat, sonra Necdli Muhammed ile görüşdüğümde anladım ki, İsfahanda Abdülkerîm isminde bir adam onunla görüşmüş ve (Ben Şeyh Mu-

hammedin [Beni kast ediyor] kardeşiyim. Sizin hakkınızda ne biliyorsa hepsini bana söyledi) diyerek, Necdli Muhammedi aldatmış ve onun sırlarını öğrenmiş.

Necdli Muhammed bana: (Safiyye benimle İsfahana geldi ve iki ay dahâ, onunla müt'a nikâhı ile yaşadık. Abdülkerim de, benimle Şirâza geldi ve Safiyyeden dahâ güzel ve dahâ câzib Âsiye isminde bir kadın dahâ buldu. O kadınla da müt'a nikâhı ile, hayâtımın en neş'eli dakîkalarını geçirdim) dedi.

Dahâ sonra öğrendim ki, Abdülkerim, İsfahan havâlisinden Celfa'da oturan, nâzırlığın hristiyan bir ajanıdır. Âsiye ise, Şirâz yehûdîlerinden olup, nâzırlığın başka bir ajanıdır. Dördümüz, Necdli Muhammedi ileride kendisinden bekleneni en güzel bir şekilde yapabilecek sûrette yetiştirdik.

Ben, hâdiseleri Nâzıra, sekreter ve tanımadığım iki Nezâret mensûbunun huzûrunda anlâtınca, Nâzır bana: (Sen nâzırlığın en büyük madalyasını hak etdin. Zîrâ sen, nâzırlığın en mühim ajanları arasında birincisin. Sekreter sana, vazîfende yardımcı olacak bazı devlet sırları söyleyecek) dedi.

Sonra, âilemle görüşmek için, bana on günlük izin verdiler. Ben de, doğru evime gittim. Bana çok benziyen oğlumla en tatlı dakîkalar geçirdim. Oğlum ba'zı kelimeleri konuşuyordu ve o kadar güzel bir yürüyüşü vardı ki, o yürürken, sanki benim vücûdumdan bir parça yürüyor gibiydi. Bu on günlük iznim çok sevinçli ve neş'eli geçti. Sevincimden sanki uçacaktım. Vatanıma ve âileme kavuşmakdan, büyük bir haz duydum. Bu on günlük izin içinde, beni çok seven ihtiyâr halamı da ziyâret etdim. Halamı ziyâret etmem çok iyi oldu. Zîrâ, ben üçüncü sefere çıkdıktan sonra, hayâta veda' etmişdi. Onun vefâtına çok üzülmüşdüm.

Bu on günlük izin, bir sâat gibi çabuk geçti. Böyle, neş'eli günler, bir sâat gibi geçtiği hâlde, elemli günler in-

sana asrlar gibi geliyor. Necefdeki hastalık günlerimi hâtırladım. O kederli günler, bana seneler gibi gelmişti.

Nâzırlığa, yeni emrleri almak için gitdiğimde, karşımda, gülyeryüzü ve uzun boyu ile sekreteri gördüm. O kadar sıcak elimi sıkı ki, bundan, bana olan sevgisi zâhir oluyordu.

Bana: (Nâzırımızın ve müstemlekelerle vazîfeli hey'et'in emri ile, sana çok mühim iki devlet sırrı söyleyeceğim. İlerde, bu iki sırdan çok istifâden olacaktır. Bu iki sırrı, kendilerine tam i'timâd edilen, birkaç kişiden başka kimse bilmez) dedi.

Elimden tutarak, Nâzırlığın bir odasına götürdü. Bu odada çok câzib bir şeyle karşılaştım: Yuvarlak bir masanın etrâfında (10) adam oturuyordu. Onların birincisi, Osmânî pâdişâhının kıyâfetinde idi. Türkçe ve ingilizce biliyordu. İkincisi, İstanbuldaki Şeyhul-islâmın kıyâfetinde idi. Üçüncüsü, Îrân Şâhının kıyâfetinde idi. Dördüncüsü, Îrân serâyındaki vezîrin kıyâfetinde idi. Beşincisi, şî'îlerin tâbi' olduğu Necefdeki en büyük âlimin kıyâfetinde idi. Bu son üç kişi, farsça ve ingilizce biliyorlardı. Bu adamların her birisinin yanında, onların söylediklerini yazmak için, birer kâtib bulunuyordu. Bu kâtibler aynı zemânda, bu adamlara, câsûsların İstanbul, Îrân ve Necefdeki, onların aslları olan beş kişi hakkında topladıkları ma'lûmâtı bildiriyorlardı.

Sekreter: (Bu beş kişi, oralardaki beş kişiyi temsîl ederler. Onların ne düşündüklerini anlamak için, aslları gibi yetiştirdik. Biz İstanbul, Tahran ve Necefdekilerle alâkalı elimize geçen bilgileri, bunlara bildiriyoruz. Bunlar da, kendilerini oradakilerin yerinde kabûl eder. Biz onlara soruyoruz, onlar da bize cevâblandırıyor. Bizim tesbîtimize göre, buradakilerin cevâbları, oradakilerin cevâblarına yüzde yetmiş mutâbıktır.

İstersen, tecrîbe mâhiyyetinde bir şeyler sorabilirsin. Nasılsa, dahâ önce Necef âlimi ile görüşmüşdün) dedi.

Ben de peki dedim. Zîrâ, dahâ önce, Necefdeki şî'anın en büyük âlimi ile görüşmüş ve ona ba'zı husûslar sormuş-
dum. İşte, onun benzerinin yanına yaklaştım ve dedim
ki: (Hocam, sünnî ve mütaassıb olduğu için, hükûmete
harb açmamız câiz olur mu?) Biraz düşündükten sonra,
(Hayır, sünnî olduğu için hükûmete harb açmamız câiz
değildir. Zîrâ, bütün müslimânlar kardeşdirler. Ancak on-
lar, ümmete zulm ve işkence yaparlarsa harb açabiliriz.
Biz onu yaparken, emr-i bil ma'rûf ve nehy-i anil-mün-
ker şartlarına uygun olarak hareket ederiz. Zulmü bırak-
dıkları zemân, elimizi onlardan çekeriz) dedi.

Ben, (Hocam, yehûdî ve hristiyanların necs olma-
rı ile alâkalı görüşünüzü alabilir miyim?) dedim. (Evet
onlar necsdirler. Onlardan uzak durmak lâzımdır) dedi.
(Niçin) dedim. Cevâben, (Bu, hakârete karşı misilleme-
de bulunmaktır. Zîrâ onlar, bizi kâfir bilirler ve Pey-
gamberimiz Muhammed aleyhisselâmı tekzîb ederler.
Biz de, buna karşı misillemede bulunuyoruz) dedi. Ona
dedim ki: (Hocam, temizlik îmândandır değil mi? Öyley-
se niçin, (Sahn-ı şerîf) [Hazret-i Alînin türbesinin etrâ-
fı], cadde ve sokaklar temiz değildir? Hattâ, ilm medre-
seleri bile, temiz sayılmaz). Cevâben: (Evet, hakîkaten te-
mizlik îmândandır. Fekat ne yapalım, şî'iler, temizliğe
ehemmiyyet vermeyince, böyle olur) dedi.

Nâzırlıkdaki bu adamın cevâbları, Necefdeki şî'î âli-
minin cevâblarına tıpa tıp mutâbık idi. Bu adamın Necef-
deki âlime bu kadar uygunluğu, beni hayretler içinde
bırakdı. Bir de üstelik bu adam farsça biliyordu.

Sekreter: (Şâyed sen diğer dört kişinin aslları ile de gö-
rüşmüş olsaydın, şimdi onlarla da görüşebilir ve onların
da asllarına ne kadar mutâbık olduğunu görebilirdin)
dedi. Ben dedim ki: (Şeyh-ul-islâmın da nasıl düşündü-
ğünü biliyorum. Çünkü, benim İstanbuldaki hocam Ah-
med efendi, Şeyh-ul-islâmı bana iyice anlatmışdı.) Sek-
reter: (O zemân buyur, onun da nümûnesi ile görüşebi-
lirsin) dedi.

Şeyh-ul-islâmın benzerinin yanına yaklaştım ve ona dedim ki: (Halîfeye itâ'at etmek farz mıdır?). (Evet vâcibdir. Allaha ve Peygambere itâ'at etmek farz olduğu gibi, bu da vâcibdir) dedi. (Bunun delîli nedir?) dedim. Cevâben dedi ki: (Cenâb-ı Allahın bu âyetini duymadın mı? (Allaha, Onun Peygamberine ve sizden olan ülül emre itâ'at ediniz)^[1]. Ben, (Allah bize, askerine Medîneyi yağmalamayı halâl eden ve Peygamberimizin torunu Hüseyini öldüren halîfe Yezîde ve içki içen Velîde ita'ât etmeği emr eder öyle mi?) dedim. Cevâbı şuydu: (Oğlum, Yezid Allah tarafından Emîr-ül-mü'minîn idi. Hüseyini öldürmeği emr etmedi. Sen, şi'îlerin yalanlarına inanma! Kitâbları iyi oku! Hatâ yaptı. Sonra tevbe de etdi. Medîne-i münevvereyi yağmalamayı halâl edişinde isâbet etmiştir. Çünkü, Medîne halkı azıp bâğî olmuş ve itâ'ati bırakmışdı. Velîde gelince, evet o fâsık idi. Halîffenin yaptıklarını taklîd değil, şerî'ate uygun olan emrlere itâ'at etmek vâcibdir.) Bunları hocam Ahmed efendiye de, dahâ önce sormuş ve az bir fark ile aynı cevâbları almıştım.

Sonra, sekretere dedim ki, (Bu benzer kimseleri hâzırlamanın hikmeti nedir?) Bana: (Biz bu üsûl ile sultânın ve şî'î olsun, sünnî olsun, müslimân âlimlerinin düşünce kabiliyetlerini öğreniyoruz. Siyâsî ve dînî mevzû'larda, onlar ile mücâdele etmemize yardımcı tedbîrler bulmağa çalışıyoruz. Meselâ, düşman askerlerinin hangi taraftan geleceğini bilersen, ona göre hâzırlanır ve askerlerini uygun yerlere yerleştirirsin ve onu perîşân edersin. Fekat, onun ne taraftan saldıracağını bilmezsen, askerlerini her tarafa gelişigüzel dağıtır ve mağlûb olursun. Aynen öyle, müslimânların, dinlerinin ve mezheplerinin hak olduğuna dâir getirecekleri delilleri bilersen, onların delillerini çürütebilecek karşı deliller hâzırlaman mümkün olur ve o karşı delillerle onların akîdelerini sarsabilirsin) dedi.

[1] Nisâ sûresi, âyet: 59

Sonra, adı geçen temsîlî beş adamın askerlik, mâliye, meârif ve dînî sahâlarla alâkalı aralarında geçen mütâle'a ve plânların netîcelerini ihtivâ eden, bin sahîfelik bir kitâb verdi. (Okudukdan sonra getirirsin) dedi. Ben de, kitâbı alıp eve götürdüm. Üç haftalık ta'tilim içinde, başdan sona kadar dikkat ile mütâle'a etdim.

Kitâb, çok hayret edilecek cinsdendi. Zîrâ, ihtivâ ettiği mühim cevâblar ve ince mütâle'aları sahih gibiydi. Kanâatimce, temsîlî beş adamın cevâbları da, asllarının cevâblarına yüzde yetmişden fazla mutâbık idi. Zâten sekreter de, dahâ önce, cevâbların yüzde yetmiş nisbetinde isâbetli olduğunu söylemişti.

Bu kitâbı okudukdan sonra, devletime olan i'timâdım biraz dahâ arttı ve Osmânî İmperatorluğunun bir asırdan dahâ az bir zemân içinde yıkılması plânlarının hâzırlandığını yakînen anladım. Sekreter, bana dedi ki: (Buna benzer diğer odalarda, şu anda sömürdüğümüz ve-yâ sömürmeyi plânladığımız devletler için de, böyle masalar vardır.)

Sekretere, (Bu kadar titiz ve muktedir adamları nereden buluyorsunuz?) dedim. Cevâben: (Bütün dünyâ ülkelerindeki ajanlarımız, devâmlı bize ma'lûmât veriyorlar. Gördüğün bu temsiller, işlerinde mütehassısdırlar. Tabî'dir ki, sen falanca adamın bildiği bütün özel bilgilerle donatılırsan, onun gibi düşünebilir ve onun verdiği hükmleri verebilirsin. Zîrâ, artık sen, onun nümûnesi mesâbesindesin) dedi.

Sekreter, sözüne devâm ederek, (Bu, Nezâretimizin sana söylememi emr ettiği birinci sır idi.

İkinci sırrı da bir ay sonra, bin sahîfelik kitâbı iâde ettiğinde söyleyeceğim) dedi.

Ben kitâbı, kısm kısm başdan sonuna kadar i'tinâ ile okudum. Bu sâyede, Muhammedîlerle alâkalı ma'lûmâtım arttı. Onların nasıl düşündüğünü, onların za'îf noktalarını, kuvvetli noktalarını, ayrıca, kuvvetli noktaları-

nı za'îf nokta hâline getirmenin üsûllerini iyice öğrenmiş oldum.

Kitâbın kayd ettiği, müslimânların za'îf noktaları şunlardır:

1- Sünnî-şî'î ihtilâfı, Pâdişâh ve halk ihtilâfı^[1], Türk-İrân ihtilâfı, aşîretler ihtilâfı, âlimler ile devlet arasındaki ihtilâf^[2].

2- Çok az bir istisnâ ile, müslimânlar câhildirler^[3].

3- Ma'neviyyatsızlık, bilgisizlik ve şu'ûrsuzluk^[4].

4- Temâmen dünyâyı bırakıp, sâdece âhiret ile meşgûl olmaları^[5].

5- Hükümdârların diktatör ve zâlim olmaları^[6].

[1] Bu söz çok yanlışdır. Pâdişâha itâ'at etmek farz olduğunu yukarıda kendi de yazmışdır.

[2] Bu da iftirâdır. Osmânî devletinin âlimlere verdiği kıymet ve i'tibâr, Osmân gâzînin vasiyyetnâmesinde uzun yazılıdır. Bütün pâdişâhlar, âlimlere en yüksek mevki'leri vermişlerdir. Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdiyi, hasedcileri, ikinci Mahmûd hâna şikâyet ve i'dâmını talep etdikleri zemnân, (âlimlerden devlete zarar gelmez) dediği ve talebi red ettiği meşhûrdur. Osmânî sultânları, âlimlere ev, erzak ve bol maâş verirdi.

[3] Binlerce Osmânî âliminin, din, ahlâk, îmân ve fen üzerindeki kitâbları, dünyâca bilinmektedir. En câhil sanılan köylüler, dinlerini ve ibâdetlerini ve san'atlarını iyi bilirdi. Bütün köylerde câmi'ler, mektebler, medreseler vardı. Buralarda, okuma, yazma, din ve dünyâ ilimleri öğretilirdi. Köylü kadınlar, Kur'ân-ı kerim okurlardı. Köylerde yetiştirilen âlimler ve Evliyâ pek çoktu.

[4] Osmânî müslimânlarının ma'neviyyâtı çok kuvvetli idi. Millet, şehîdlik derecesine kavuşmak için, cihâda koşardı. Her nemâzdan sonra ve Cum'a hutbelerinde, din adamları halîfelere, devlete düâ eder, herkes âmin derdi. Hristiyan köylüleri okuma yazma bilmez, dinden, dünyâ bilgilerinden habersiz, papazların yalanlarını, efsânelerini din sanırlar. Şu'ûrsuz, hayvan sürüsü gibidirler.

[5] İslâmiyyet, hristiyanlıkda olduğu gibi, din ile dünyâyı ayırmamıştır. Dünyâ işleri ile meşgûl olmak da ibâdetdir. Peygamberimiz: (Hiç ölmeyecek gibi dünyâ için, yarın ölecekmiş gibi de, âhiret için çalışınız!) buyurdu. Hâlbuki, İncilde, dünyâ için çalışmak men' edilmiştir.

[6] Hükümdârlar, şer'i'ati tatbik etmek için baskı yaparlardı. Avrupadaki krallar gibi zulm yapmazlardı.

6- Yollar emniyetsiz, nakliyyât ve seyâhatin kesik oluşu^[1].

7- Her sene onbinlerce kişiyi ölüme götüren veba, kolera gibi hastalıklara karşı tedbirsizlik ve sağlığa önem vermemeleri^[2]

8- Şehrlerin virâneliği ve su şebekelerinin yokluğu^[3].

9- İdârenin âsîlere, bâğîlere karşı âciz oluşu, ölçüsüzlük ve o kadar övündükleri Kur'ânın kanûnlarını yok de-nebilecek kadar az tatbîk etmeleri^[4].

10- Ekonomik çöküntü, fakîrlik ve geri kalmışlık.

11- Nizâmî bir ordunun olmayışı, silâhsızlık ve silâh-ların klâsik ve çürük oluşu^[5].

12- Kadın haklarının çiğnenmesi ^[6].

13- Çevre sağlığının ve temizliğin yokluğu^[7].

Kitâb, (Müslimânların za'îf noktaları) olarak, zıkr et-diği yukarıdaki maddelerden sonra, müslimânları, dinle-ri olan İslâmîyyetin maddî ve ma'nevî üstünlüğünden

[1] Yollar o kadar emniyetli idi ki, Bosnadan kalkan bir müslimân, Mek-keye kadar râhat ve parasız gider, yolda, köylerde, yir, içler, geceler, hediyeeler alırdı.

[2] Her yerde hastahâneler, şifâhâneler vardı. Napolyonu bile Osmânlı-lar tedâvi etdi. Bütün müslimânlar, (İmânı olan, temiz olur) hadis-i şe-rîfine uyarlar.

[3] Bu iftirâlara cevâb vermeğe bile değmez. Delhî sultânı, Fîrûz şâh 790 [m. 1388] de vefât etdi. Bunun yaptırdığı 240 kilometrelik, geniş su yolunun suladığı bahçeler, bostanlar, İngiliz işgâli zemânında çöl hâ-line geldi. Osmânlı mi'mârisinin, bakıyyeleri bile, şimdi turistlerin gö-zünü kamaşdırmaktadır.

[4] Osmânlıları, fransız krallarının pisliklerini Sen nehrine döken gene-rallerin madalya almaları gibi sanıyorlar.

[5] 726 [m. 1326] senesinde tahta çıkan Orhan gâzînin kurduğu nizâmî orduyu ve Yıldırım Bâyezîd hânın 799 [m. 1399] da Niğboluda büyük ha-çlı ordusunu mağlûb eden mükemmel ordusunu bilmiyor mu?

[6] İngilizlerin ticâretten, san'atdan, silâhdan ve kadın haklarından ha-berleri yok iken, Osmânlılarda bunların a'lâsı vardı. İsveç ve Fransız krallarının Osmânlılardan yardım istediklerini de inkâr edebilirler mi?

[7] Sokaklar tertemizdi. Hattâ, tükrükleri temizlemek için bile vazifeli-ler vardı.

câhil bırakmanın lâzım olduğunu tavsiye ediyordu. Ayrıca, islâmiyyet hakkında, şu bilgilere de yer veriyordu:

1- İslâm, birlik ve berâberliği emr edip, tefrikayı yasaklıyor. Kur'ânda, **(Topyekün Allahın ipine sarılın)**^[1] deniliyor.

2- İslâm şu'ûrlanmağı ve bilgi edinmeğı emr ediyor. Kur'ânda, **(Yeryüzünde dolaşın)**^[2] deniliyor.

3- İslâm, ilm öğrenmeğı emr ediyor. Bir hadîsde, **(İlm öğrenmek, her erkek ve kadın müslimâna farzdır)** deniliyor.

4- İslâm, dünyâ için çalışmağı emr ediyor. Kur'ânda, **(Onlardan ba'zıları, Ey Rabbimiz bize dünyâda da âhirette de güzeli nasîb eyle)**^[3] deniliyor.

5- İslâm, istişâreyi emr ediyor. Kur'ânda, **(Onların işleri, aralarında müşâvere iledir)**^[4] deniliyor.

6- İslâm, yol yapmağı emr ediyor. Kur'ânda, **(Yeryüzünde yürüyün)**^[5] deniliyor.

7- İslâm, müslimânlara sıhhatlarını korumalarını emr ediyor. Bir hadîsde, **(İlm dördtür: 1) Dînin muhâfazası için fıkıh ilmi, 2) Sıhhatin korunması için tıbb ilmi, 3) Lîsânın muhâfazası için sarf ve nahv ilmi, 4) Vaktlerin bilinmesi için astronomi ilmi)** deniliyor.

8- İslâm, i'mârı emr ediyor. Kur'ânda, **(Allah yeryüzündeki her şeyi sizin için yaratmıştır)**^[6] deniliyor.

9- İslâm, nizâmı emr ediyor. Kur'ânda, **(Her şey hesâblı, nizâmlıdır)** deniliyor^[7].

10- İslâm, ekonomide kuvvetli olmağı emr ediyor. Bir hadîsde, **(Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyân için, yarın öle-**

[1] Âli İmrân sûresi, âyet: 103

[2] Âli İmrân sûresi, âyet: 137

[3] Bekara sûresi, âyet: 201

[4] Şûrâ sûresi, âyet: 38

[5] Mülk: 15

[6] Bekara sûresi, âyet: 29

[7] Hicr: 19

cekmiş gibi de, âhiretin için çalış) deniliyor.

11- İslâm, çok kuvvetli silâhlarla mücehhez bir ordu kurmayı emr ediyor. Kur'ânda, **(Onlara karşı gücünüzün yetdiği kadar kuvvet hâzırlayın)**^[1] deniliyor.

12- İslâm, kadınların haklarına ri'âyeti ve ona kıymet vermediği emr ediyor. Kur'ânda, **(Erkeklerin meşrû' sûretde kadınlar üzerinde (hakları) olduğu gibi, kadınların da, onların üzerinde (hakları) vardır)**^[2] deniliyor.

13- İslâm, temizliği emr ediyor. Bir hadîsde, **(Temizlik îmândandır)** deniliyor.

Kitâbın, bozulmasını, yok edilmesini emr ettiği kuvvet noktaları da şunlardır:

1- İslâm, ırk, dil, örf, âdet ve milliyetçilik teassubunu ortadan kaldırmıştır.

2- Fâiz, ihtikâr, zinâ, içki ve domuz eti yasaktır.

3- Müslimânlar, sınıksı bir şekilde âlimlerine bağlıdır.

4- Sünnî müslimânlar Halîfeyi Peygamberin vekîli olarak kabûl eder. Allaha ve Peygambere gösterilmesi lâzım olan hurmeti, ona da göstermenin farz olduğuna inanırlar.

5- Cihâd farzdır.

6- Şî'î müslimânlara göre, gayr-ı müslim olan bütün insanlar ve sünnî müslimânlar necsdirler.

7- Bütün müslimânlar, İslâmın biricik hak din olduğuna îmân ederler.

8- Müslimânların çoğu, yehûdî ve hıristiyanların Arab yarımadasından çıkarılmasının farz olduğuna inanırlar.

9- İbâdetlerini, meselâ (nemâzı, orucu, haccı...) çok güzel bir şekilde edâ ederler.

10- Şî'î müslimânlar, İslâm memleketlerinde kiliselerin inşâsının harâm olduğuna inanırlar.

[1] **Enfâl sûresi, âyet: 60**

[2] **Bekara sûresi, âyet: 228**

11- Müslimânlar, İslâm akîdesine sımsıkı bağlıdırlar.

12- Şî'î müslimânlar, (**Humûs**)ün ya'nî ganîmetin beş-de birini âlimlere verilmesini farz bilirler.

13- Müslimânlar, çocuklarını öyle büyütüyorlar ki, ecdâdlarının yolundan ayrılmaları mümkün değildir.

14- Müslimân kadınlar, o kadar güzel örtünüyorlar ki, onlara fesâdın bulaşması kâbil değildir.

15- Müslimânları her gün beş def'a biraraya getiren, cemâ'at nemâzları vardır.

16- Onlara göre, Peygamber, Alî ve sâlihlerin kabirleri mukaddes olduğu için, oralarda da toplanırlar.

17- Peygamberlerinin neslinden gelen [Seyyid ve şerîf ismi verilen] ler Peygamberi hâtırlatır ve müslimânların gözünde, Onun canlı kalmasını te'mîn ederler.

18- Müslimânlar toplandıkları zemân, vâizler, onların îmânlarını kuvvetlendirir ve ibâdete teşvîk ederler.

19- Emr-i bil-ma'rûf [iyiliği emr etme] ve nehy-i anil-münker [kötülükten men' etme] farzdır.

20- Müslimânların çoğalması için, evlenmek ve birden fazla kadın nikâh etmek sünnetdir.

21- Müslimân için, bir insanı İslâma getirmek, bütün dünyâyâ sâhib olmakdan dahâ iyidir.

22- Müslimânlar arasında, (**Kim hayrlı bir yol açarsa, onun sevâbına ve o yolda giden her insânın kazandığı sevâblara nâil olur**) hadîsi meşhûrdur.

23- Müslimânlar, Kur'âna ve hadîslere çok büyük hurmet gösterirler. Onlara tâbi' olmanın, Cennete girmeye biricik sebep olduğuna inanırlar.

Kitâb, müslimânların kuvvetli noktalarını bozup, za'îf noktalarını yaymağı tavsiye ediyor ve bunu yapabilmek için, gerekli yolları sıralıyor.

Za'îf noktaları yaymak için şunları tavsiye ediyor:

1- Cemâ'atlerin, aralarına adâvet sokup, sû'-i zannı aşırıyarak, ihtilâfı teşvîk eden kitâblar neşr etmek sûretiyle, ihtilâfları yerleştirmek.

2- Mektebelerin açılmasını, kitâbların neşr edilmesini men' etmek, yakılması ve yok edilmesi mümkün olan din kitâblarını yakmak ve yok etmek. Din adamları hakkında muhtelif iftirâlar uydurmakla, müslimânları, çocuklarını dînî mekteblere vermekden vazgeçirerek, câhil kalmalarını te'mîn etmek.[Bu yol, islâmiyyete büyük zarâr vermektedir.]

3-4- Onların yanında Cenneti övüp, dünyâ hayâtını te'mîn etmekle mükellef olmadıklarını söylemek. Tesavvuf halkalarını genişletmek. (Züh'd)ü tavsiye eden Gazâlînin (İhyâ-ül-ulûmiddîn)i, Mevlânânın (Mesnevî)si ve Muhyiddîn-i Arabînin eserleri gibi kitâbları okumağı teşvîk etmekle, şu'ûrsuz kalmalarını te'mîn etmek^[1].

5- Hükmdârları zulm ve diktatörlük yapmağa teşvîk etmeliyiz: Siz Allahın yeryüzündeki gölgesisiniz. Zâten Ebû Bekr, Ömer, Osmân, Alî, Emevîler ve Abbâsîlerin herbiri, kaba kuvvet ve kılınçla işbaşına gelmişler ve tek başlarına hükmdarlık etmişlerdir. Meselâ, Ebû Bekr, Ömerin kılıcı ile ve Fâtımanın evi gibi, itâat etmeyenlerin evini yakmakla, iktidâra gelmiştir^[2]. Ömer de, Ebû Bekrin tavsiyesi ile halife olmuştur. Osmân ise, Ömerin emri ile devlet başkanı olmuş. Alîye sıra gelince, o da, eş-

[1] Tesavvuf kitâblarının medh etdikleri (Züh'd), dünyâ işlerini terk etmek değildir. Dünyâya düşkün olmamaktır. Ya'nî, şer'ate uygun olarak çalışıp kazanmak ve kullanmak, ibâdet yapmak gibi sevâbdır.

[2] Ebû Bekr, Ömer, Osmân ve Alînin "radiyallahü anhüm" halife olacaklarına, hadis-i şeriflerde işâretler vardır. Fekat hiçbirinin vakti açık bildirilmemiştir. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" bu işi, Eshâbının seçmesine bırakmışdı. Halife seçmekde, Eshâbın ictihâdları üç dürlü oldu. Halîfelik, akrabâyâ verilmesi lâzım olan bir mîrâs malı değildi. En önce müslimân olup, başkalarını da îmâna getiren ve Peygamberimizin imâm yapıp arkasında nemâz kıldığı ve berâber hicret ettiği Ebû Bekri seçmek uygun idi. Ba'zıları hazret-i Alînin evine geldi. İçlerinden Ebû Süfyân (Elini uzat! Şana bî'at edeyim. İstersen, her

kiyânın seçmesi ile devlet reîsi olmuştur. Muâviye de, kılınçla işbaşına gelmiştir^[1]. Sonra, Emevîlerde de hükmdârlık babadan oğula geçerek devâm etmiştir. Abbâsîlerde de, aynı olmuştur. Bunlar, İslâm'daki hükmrânlıkların cembrî ve diktatörlük olduğunun delilidir. demeliyiz.

6- Adam öldürenleri i'dâm etmek maddesini kânûnlardan çıkarmak. [Adam öldürmeğe, eşkiyâlığa karşı tek çâre i'dâm cezâsıdır. İ'dâm cezâsı olmadıkca, anarşi. eşkiyâlık önlenemez.] Yol kesici ve hırsızları cezâlandırırmakdan hükûmeti alıkoymak ve yol kesicileri silâhlandırarak, bu işi yapmalarını teşvîk etmek ve yolların emniyyetsizliğini devâm ettirmek.

7- Şu şekilde, onların hastalık içinde yaşamalarını sağlayabiliriz: Her şey Allahın kaderi ile olur. Tedâvînin iyileşmede hiçbir te'sîri yokdur. Allah Kur'ânda, (**Rabbim beni yidirir ve içirir. Hasta olduğum zemân da, O bana şifâ verir. Beni öldürecek, sonra da diriltecek Odur**)^[2] dememiş mi? Öyleyse, Allahın irâdesi dışında kimse, ne şifâ bulur ve ne de ölümden kurtulur^[3].

yeri suvârî ve piyâde ile doldururum) dedi. Hazret-i Alî, bunu kabul etmedi ve (Müslimânları parçalamak mı istiyorsunuz? Evden çıkmamam, halife olmak için değildir. Resûlullahın ayrılığı beni çarpdı. Çılgına döndüm) dedi. Mescide geldi. Herkesin yanında, Ebû Bekre bî'at eyledi. Ebû Bekr de, (Halife olmak istemedim. Fitne çıkmasını diye, çâresiz kabul etdim) dedi. Alî de, (Halife olmağa, sen dahâ lâayk-sın) dedi. Hazret-i Alînin, o gün, Ebû-Bekri öven sözleri (Se'âdet-i Ebedîyye) kitabımızın ikinci kısım, 23. cü maddesinde yazılıdır. Hazret-i Ömer, hazret-i Alîyi evine kadar uğurladı. Hazret-i Alî, (Resûlullahdan sonra, bu ümmetin en üstünü Ebû Bekr ve Ömerdir) derdi. Şî'lelerin yalanlarına, iftirâlarına âldananlar, müslimânların bugünkü hâle düşmesine sebep oldu. İngilizler, bu fitneyi hâlâ körüklemektedirler.

[1] Hazret-i Muâviye, hazret-i Hasenin bî'at etmesi ile, meşrû' halife oldu. (**Hak Sözü'n Vesîkaları**) kitabını okuyunuz!

[2] Şuarâ sûresi, âyet: 79-80-81.

[3] İngilizler, müslimânları aldatmak için, âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere yanlış ma'nâ veriyorlar. Tedâvî olmak sünnetdir. Allahü teâlâ, ilâclarda, şifâ yaratmıştır. Peygamberimiz ilâc kullanmağı emr etdi. Şifâyı veren, her şeyi yaratan Allahü teâlâdır. Fekat, herşeyi sebeblerle yaratmakda, sebeblere yapışmamızı emr etmektedir. Çalı-

8- Zulm yapılmasını te'mîn için şunları söyleyebiliriz: İslâm, ibâdet dînidir. Onun devlet işleriyle hiçbir alâkası yoktur. Bunun için, Muhammed ve Halîfelerinin, ne nâzırları ve ne de kanûnları vardı^[1].

9- İktisâdî çöküntü de, bahsi geçen zararlı işlerin ta-bîî bir netîcesidir. Mahsûlâtı çürütmek, ticâret gemilerini batırmak, çarşıları yakmak, bendleri, barajları yıkıp zi-râat sâhalarını ve sanâyi' merkezlerini su altında bırak-mak ve içme suyu şebekelerine zehr katmak suretiyle tah-rîbâtı arttırabiliriz^[2].

10- Devlet adamlarını, [kadın ve spor gibi] fitneye ve parçalanmağa sebep olacak arzûlara ve içki, kumar, rüşvete ve hazîne mallarını, kendi şahsî işlerinde har-camaya alışdırmak, vazîfelileri bu işleri yapmağa teşvîk edip, bize hizmet edenleri mükâfatlandırmak lâzım-dır.

Sonra kitâb, şu tavsiyelerde bulunuyor: Bu işlerle va-zîfeli ingiliz câsûslarını, gizli ve açık olarak korumak, onlardan müslimânların eline geçenleri kurtarmak için, her çeşid masrafı yapmak lâzımdır.

11- Fâizin her şekli yaymak lâzımdır. Zîrâ fâiz, mil-lî ekonomiyi harâb ettiği gibi, müslimânları, Kur'ânın ah-kâmına karşı gelmeğe de alışdırır. Zîrâ insan, bir kânû-nun bir maddesini ihlâl edince, artık diğer maddelerini de ihlâl etmesi kolay olur. Onlara, fâizin kat kat olanının ha-râm olduğunu, çünkü Kur'ânda, (Fâizi kat kat olarak yi-

şip, sebepleri arayıp, bulup, kullanmamız lâzımdır. (O bana şifâ ve-rir) demek, şifâ verici sebepleri verir demektir. Çalışıp, sebepleri aramak emr olundu. Peygamberimiz, (Erkeklerin de, kadınların da, çalışıp, ilm öğrenmeleri farzdır), bir kerre de, (Allahü teâlâ, çalışıp ka-zananları sever) buyurdu.

[1] İbâdet, yalnız nemâz, oruc, hac değildir. Dünyâ işlerini, Allahü teâlâ emr ettiği için ve şer'ate uygun olarak yapmak hep ibâdetdir. Fâ-ideli işleri yapmak için çalışmak çok sevâbdır.

[2] Kendilerine medenî diyen ve insan haklarını dillerinden düşürmeyen ingilizlerin müslimânlara karşı hâzırladıkları vahşete, zulmlere bakınız!

meyin)^[1] denildiğini ve binâenaleyh fâizin her şeklinin harâm olmadığını söylemek lâzımdır^[2].

12- Âlimlere kötü isnâdlarda bulunup, aleyhlerine âdî ithâmlar uydurarak, müslimânların onlardan soğumalarını te'mîn etmek lâzımdır. Câsûslarımızın bir kısmını, onların kıyâfetine sokacağız. Sonra, bunlara kabîh, çirkin işler yaptıracağız. Böylece bunlar, âlimler ile karışmış olacak ve her âlimden şübhe edilecek. Bu câsûsları, El-Ezhere, İstanbula, Necef ve Kerbelâya sokmak zarûrîdir. Müslimânları âlimlerden soğutmak için mektebler, kolejler açacağız. Bu mekteblerde, rûm ve ermeni çocuklarını, müslimânlara düşman olarak yetiştireceğiz. Müslimân çocuklarına da kendi ecdadlarının câhil olduklarını aşılayacağız. Bu çocukları, Halîfe ve âlimler ve devlet adamlarından soğutmak için, onların hatâlarını, kendi zevkleri ile meşgûl olduklarını, Halîfenin câriyelerle vakt geçirip, halkın malını kötü yollarda kullandığını, hiçbir işte Peygambere uymadıklarını aşılayacağız.

13- İslâmın, kadına hakâret ettiğini yaymak için, **(Erkekler kadınlar üzerinde hâkimdirler)**^[3] âyetini ve **(Kadının temâmı şeridir)** hadîsini söyleyeceğiz^[4].

[1] Âli İmrân sûresi, âyet: 130

[2] Ödunc verirken, vakt ta'yîn edilmez. Edilirse, fâiz olur. Belli zemân sonra, aynı mikdâr ödemesi şart edilirse, hanefîde bu da fâiz olur. Fazlasını ödemesi sözleşilirse de, fâiz olur. Bu fâizde, bir dirhem bile fazla ödemeği şart etmek büyük günâhdır. Veresiye satışta ise, ödeme vaktinin bildirilmesi lâzımdır. Ödeme vakti gelince, ödeyemediği için, ödenecek mikdâr ve ödeme zemânı arttırılırsa, buna (Mudâ'af fâiz) denir. Yukarıdaki âyet-i kerime, ticâretteki bu mudâ'af fâizi bildirmektedir.

[3] Nisâ sûresi, âyet: 34

[4] Hadis-i şerîfde, (Şerî'ate uyan kadın, Cennet ni'metlerindendir. Hislerine uyan, şerî'ate uymayan kadın şeridir) buyuruldu. Kız olsun, dul olsun, evli olmıyan fakîr kadına babası bakmağa mecbûrdur. Bakmazsa habs olunur. Babası yoksa veyâ fakîrse, zengin mahrem akrabâsı bakacaktır. Bunlar da yoksa, hükûmet ma'âş bağliyacaktır. Müslimân kadının, çalışıp kazanmağa hiç ihtiyâcı yoktur. İslâm dîni, kadının bütün ihtiyâclarını erkeğin sırtına yüklemiştir. Erkeğin bu ağır yüküne karşılık, mîrâsın hepsinin yalnız erkeğe verilmesi lâzım iken, Allahü teâlâ, kadınlara burada da ihsânda bulunarak, erkek kardeş-

14- Pislik, susuzluğun neticesidir. Suyun arttırılması-na mâni' olmağa çalışmalıyız.

Müslimânların kuvvetli noktalarını tahrîb etmek için de, şu tavsiyelerde bulunuyor:

1- Müslimânların arasında, ırkçılık, milliyetçilik ta-assubunu körükliyecek ve onların dikkatlerini, İslâmiyetden evvelki kahramanlıklarına çekeceksiniz. Mısırda Firavunluğu, Îrânda Mecûsîliği, Irâkda Bâbilliliği, Os-mânîlârlarda Attilâ ve Cengiz zemânını [vahşetini] ihyâ edeceksiniz [Kitâbda bu husûsda uzun bir cedvel vardı].

lerinin yarısı kadar mîrâs almalarını emr buyurmuşdur. Zevce, zevce-sini, evin içinde veyâ dışında çalışmağa zorlayamaz. Kadın arzû ederse ve zevci izn verirse, erkek bulunmayan yerlerde, mestûre olarak çalışması câiz ise de, kazandığı kendi mülkü olur. Hiç kimse, bunları ve mîrâsdan eline geçeni ve mehrini kadından zorla alamaz. Kendisinin ve çocukların ve evin herhangi bir ihtiyâcına sarf etmesi için zorlanamaz. Bunların hepsini zevcin alıp getirmesi farzdır. Komünist memleketlerde, kadın da, erkeklerle birlikte, buğaz tokluğuna, hayvanlar gibi, en ağır işlerde zorla çalışdırılıyor. Hür dünyâ dedikleri huristıyan memleketlerde ve islâm ülkeleri denilen ba'zı arab memleketlerinde. (Hayât müsterekdir) denilerek, kadınlar da, fabrikalarda, tarlalarda, ticâretde, erkekler gibi çalışıyorlar. Çoğunun, evlendiklerine pişmân oldukları, mahkemelerin boşanma da'vâları ile dolu olduğu, günlük gazetelerde sık sık görülmektedir. Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" mübârek ağzından çıkan sözler üç kısımdır: Birincisi, kelimeler de, ma'nâları da, Allahü teâlâdan gelmiştir. Bu sözlere (âyet-i kerîme), hepsine (Kur'ân-ı kerîm) denir. (Size gelen her iyi, fâideli şeyi, Allahü teâlâ dileyip göndermektedir. Her fenâ, zararlı şeyi, nefsiniz dilemektedir. Hepsini, Allahü teâlâ yaratıp göndermektedir) sözü, (Nisâ) sûresinin 78. ci âyetidir. İkinci, kelimeleri Peygamberimizden, ma'nâları Allahü teâlâdan olan sözleridir. Bu sözlerine (Hadîs-i kudsî) denir. (Nefsinizi düşman biliniz! Çünkü o, bana düşmandır) sözü hadîs-i kudsîdir. Bu düşmanlık, nefsin emrlerine uymamaktır. Üçüncüsü ise, kelimeleri de, ma'nâları da, Peygamberimizdendir. Bunlara (Hadîs-i şerîf) denir. (Şerîfate uyan kadın, Cennet nî'metlerindendir. Nefsine uyan kadın, şerdir) sözü hadîs-i şerîfdir. Muhyiddîn-i Arabî hazretleri, (Müsâmerât) kitâbının birinci cildinde, bu hadîs-i şerîfi izâh etmektedir. İngiliz câsusu, hadîsin baş tarafını saklayıp, yalnız sonunu bildiriyor. Bütün dünyâ kadınları, islâm dîninin kendilerine verdiği kıymeti, râhatı, huzûru, hürriyeti ve boşanma hakkına mâlik olduklarını bilmiş olsalar, hemen müslimân olurlar ve islâmiyyetin her memlekete yayılması için çalışırlar. Fekat, ne yazık ki. bu hakikatleri anlıyamıyorlar. Allahü teâlâ, bütün insanlara, islâm dîninin ışıklı yolunu, doğru olarak öğrenmek nasîb eylesin!

2- Şu dört şeyi, gizli ve âşikâr yaymak lâzımdır: İçki, kumar, zinâ ve domuz eti [ve spor kulüplerinin birbirleri ile kavgaları]. Bu işi yapmak için, İslâm memleketlerinde yaşayan hıristiyan, yehûdî, mecûsî ve diğer gayri müslimlerden a'zamî derecede istifâde etmek ve bu iş için çalışanlara Müstemlekeler nezâretinin bütçesinden bol mâaş bağlamak lâzımdır. Bunun için, siyâsî fırkaların ve spor kulüplerinin çoğalmasını sağlayacağız. Partileri ve kulüpleri birbirlerine düşman yapacağız. Birbirleri ile uğraşacaklar, din kitâbı okumağa, dinlerini öğrenmeğe vakt bulamayacaklardır. Avladığımız kimselere günlük gazete, dergi çıkartacağız. Gazetelerini, dergilerini, bol para ile, menfaatlar ile besleyeceğiz. Satın aldığımız kimseleri, kurtarıcı, kahraman gibi isimlerle medh eddireceğiz. Şerî'ati ve şerî'ate bağlı olan idârecileri kötületeceğiz. Din terbiyesinin kaynağı olan âile yuvalarını yok edeceğiz. Bunun için, spor, güreş ismi altında, avret mahalleri, edeb yerleri açık kız ve oğlan resimleri neşr ederek, gençleri fuhşa, livâtaya, cinsî sapıklığa sürükliyeceğiz. İslâm ahlâkını bozunca, islâmiyyeti yok etmek kolay olur. Çok câmi' yapacağız. Fekat, câmi'lerde, hocaları değil, misyonerleri ve mezhebsizleri konuşduraacağız. İslâm müziği ismi altında, çalgıları, şarkıları, radyoları câmi'lere sokacağız. Câmi'leri birer tuzak olarak kullanacağız. Câmi'lere giden ve kadınları örtünen devlet memûrlarını ve subayları, câsûslarımız tesbît edecek, bunlar, vazîfelerinden uzaklaştırılacaklardır. Şerî'ate uyan gençler, üniversitelere alınmayacak, girmiş olanların diploma almaları engellenecektir. Sekreter, bu bilgileri gizli tutmamızı, Necdli Muhammedden de saklamamızı sıkı tenbîh etdi. Ben de bu hâtıralarımı mahkemeye vererek, elli seneden evvel açılmamasını vasiyyet etdim. [Şunu iyi bilmelidir ki, câmi', kubbesi, minâresi olan binâ demek değildir. İçinde hergün beş kerre, cemâ'at ile nemâz kılınan binâ demektir. Nemâzdan evvel veyâ sonra, bu cemâ'ate va'z vermek de câizdir.

Va'z, ehl-i sünnet i'tikâdında olan bir müslimânın, ehl-i sünnet âlimlerinden birinin, bir kitâbına bakarak okuduğu veya ezberden söylediği bir sözünü açıklaması demektir. Mezhebsizlerin, İngiliz câsûslarının ve misyonerlerin konuşmalarına va'z denmez, nutuk ve konferans vermek denir. Câmî'lerde nutuk ve konferans vermek ve bunları dinlemek câiz değildir. Ehl-i sünnet âlimlerinin her sözü, Kur'ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîflerin tefsîrleri, îzâhlarıdır.]

3- Cihâdın muvakkat bir farz olduğunu, vaktinin son bulunduğunu telkîn edeceksiniz.

4- Şî'îlerin kalblerinden, kâfirlerin necs olduğu fikrini çıkaracaksınız. Kur'ânda, **(Kendilerine kitâb verilenlerin yiyeceği sizin için halâl olduğu gibi, sizin yiyeceğiniz de onlar için halâldir)**^[1] denildiğini, Peygamberin Safiyye isminde yehûdî ve Mâriye isminde hristiyan bir hanımı olduğunu, Peygamberin hanımının necs olamayacağını söyleyeceksiniz^[2].

5- Müslimânlara, Peygamberin, İslâm'dan kasdının mutlak din olduğunu ve bu dînin yehûdîlik ve hristiyanlık da olabileceğini, sâdece İslâm dîninin olmadığı inancını aşılıyacaksınız. Bunun delîli de şudur diyacaksınız: Kur'ân, her dînin mensûblarına müslimân diyor. Meselâ Yûsûf Peygamberin, **(Beni müslimân olarak öldür)**^[3], İbrâhîm ve İsmâ'îl Peygamberlerin de, **(Ey Rab-**

[1] Mâide sûresi, âyet: 5

[2] İngilizin yehûdî dediği hazret-i Safiyye müslimân olmuşdu. Mısırlı olan Mâriye ise, Resûlullahın mübârek zevcelerinden değildir. Cârîye idi. Bu da müslimân oldu. Cenâzesinin nemâzını, halife Ömer "radiyalahü anh" kıldırdı. Ehl-i sünnet i'tikâdına göre, hristiyan kadın, cârîye de olur. Zevce de olur. Şî'îlerin inandıkları gibi, kâfirlerin kendileri necs değildir. İ'tikâdları olan küfr necsdir.

[3] Herhangi bir Peygamberin Allahü teâlâdan getirdiği bilgilere inanmağa (îmân) denir. İmân edilecek bilgiler iki kısımdır: Yalnız inanılacak bilgiler. Hem inanılacak, hem de yapılacak bilgiler. Birinci kısım bilgiler, imânın aslı olup, altı dânedir. Her Peygamberin bildirdiği imânların aslları aynıdır. Bugün islâm düşmanlarının, ilerici diyerek hayran kaldıkları, benzemeğe çalışdıkları, bütün yehûdîler, hristiyanlar, dünyadaki fen adamları, devlet adamları, kumandanla-

bimiz, bizi kendine müslimân kıl ve zürriyyetimizden kendine müslimân bir ümmet getir)^[1], Ya'kûb Peygamberin ise, oğullarına, **(Ancak ve ancak müslimân olarak ölünüz)**^[2], dediklerini nakl ediyor.

6- Kilise yapmanın harâm olmadığını, Peygamber ve Halîfeleri onları yıkmadığını, bil'aks onlara hurmet gösterdiğini ve Kur'ânda, **(Allah insanların bir kısmını diğeriyle def' etmeseydi [savmasaydı], manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allahın adı çok zikr edilen câmi'ler yıkılıp giderdi)**^[3] denildiğini, İslâmın ibâdethânelere hurmetkâr olduğunu, onları yıkmadığını, yıkanlara mâni' olduğunu çokça söyleyeceksiniz.

7- **(Yehûdîleri Arab yarımadasından çıkarınız) ve (Arab yarımadasında iki din olmaz)** hadîşleri hakkında, müslimânları şübheye düşürecek ve (Bu iki hadîs doğru olsaydı, Peygamberin, biri yehûdî, biri de hıristiyan hanımı olmazdı ve Necran hıristiyanları ile anlaşma yapmazdı)^[4] diyeceksiniz!

rın hepsi, âhirete, ya'nî öldükten sonra tekrar dirilmeğe, Cennete, Cehenneme inanıyorlar. Kendilerine ilerici diyen ve onlara benzemeğe özenen din câhillerinin de, bunlar gibi inanmaları icâb etmez mi? Peygamberlerin şerî'atleri, ya'nî emr ve yasak edilen bilgileri aynı değildir. İmân edip, şerî'ate tâbi' olmağa (İslâm) denir. Şerî'atleri başka olduğu için, her Peygamber zemânındaki islâm, birbirlerinin aynı değildir. Her Resûl gelince, yeni bir (İslâmiyyet) gelmiş, eski Peygamberler zemânlarındaki islâmlıkların hükmleri kalmamıştır. Son Peygamber olan Muhammed aleyhisselâmin getirdiği islâm, kıyâmete kadar devâm edecektir. Allahü teâlâ, Âl-i İmrân sûresinin 19 ve 85. ci âyetlerinde, yehûdîlere ve hıristiyanlara eski islâmlıklarını bırakmalarını emr.ediyor. Muhammed aleyhisselâma tâbi' olmıyanların, Cennete giremeyeceklerini, Cehennemde sonsuz yanacaklarını bildiriyor. İbrâhîm, İsmâ'îl ve Yûsûf ve Ya'kûb peygamberler, kendi zemânlarında mu'teber olan islâmı istediler. O müslimânlıklar ve kiliselere gitmek, şimdi mu'teber değildirler. Bu husûsda, arabî (El-en-vâr) kitabımızın sonundaki, Zerkânînin (Mevâhib) şerhinde tafsîlât vardır. Câmi'ul-ezher müderrislerinden Muhammed Zerkânî Mâlikî 1122 [m. 1710] da vefât etti.

[1] Bekara sûresi, âyet: 128

[2] Bekara sûresi, âyet: 132

[3] Hac sûresi, âyet: 40

[4] 59. cu sahîfede, 2. ci hâşiyeye [dip nota] bakınız!

8- Müslimânları, ibâdetlerinden men' etmeğe çalışacak ve (Allah insanların ibâdetlerine muhtâc değildir) diyerek, onları ibâdetlerin fâideleri hakkında tereddüde düşüreceksiniz^[1]. Hacca gitmek ve cemâ'at ile nemâz kılmak gibi, onları bir araya getiren ibâdetlerden men' edeceksiniz. Aynı şekilde, câmi'lerin, türbelerin ve medreselerin inşâsına ve Kâ'benin ta'mîrine mâni' olmaya çalışacaksınız.

9- Harbde düşmandan ganîmet olarak alınan malın beşde birinin [Humusun], âlimlere verilmesi husûsunda, şühelendirecek ve bunun ticâret kazancıyla bir alâkasının olmadığını îzâh edeceksiniz. Sonra, (Humus, Peygambere veya Halîfeye verilir, âlime verilmez. Zîrâ âlimler, onunla evler, serâyalar, hayvanlar ve bahçeler alıyorlar. Bunun için, (Humus)u onlara vermek câiz değildir) diyeceksiniz!

10- Müslimânların akîdelerine bid'atler sokup, İslâmı gericilik ve terör dîni olmakla ithâm edeceksiniz. İslâm memleketlerinin geri kaldığını, sarsıntılara mâruz kaldığını söyleyecek ve böylece onların İslâma olan bağlılıklarını za'ffletmiş olacaksınız. [Hâlbuki müslimânlar, dünyânın en büyük, medenî devletlerini kurdular. Dîne bağları gevşedikçe, küçüldüler.]

11- Çok mühimdir! Çocukları babalarından uzaklaştıırıp, büyüklerinin dînî terbiyelerinden mahrûm kalmalarını sağlayacaksınız. Onları, biz yetiştireceğiz. Binâenaleyh, çocuklar babalarının terbiyelerinden kopdukları an, akîdeden, dinden ve âlimlerden kopmağa mahkûm olacaklardır.

12- Kadını tahrik edip, örtüsünü açmasına sebep olacaksınız. Sebeb olarak da, örtü gerçek İslâmî bir emr değildir. Abbâsîler zemânında ihdâs edilmiş bir âdetdir.

[1] İbâdetler, Allahü teâlâ emr ettiği için yapılmaktadır. Evet, Allahü teâlâ, kullarının ibâdetlerine muhtâc değildir. Fekat kullar, ibâdet yapmağa muhtâcdırlar. Kendileri, akın akın kiliseye gidiyorlar. Müslimânların câmi'lere gitmelerine mâni' oluyorlar.

Bunun için, insanlar Peygamberin zevcelerini görüyorlardı ve kadın bütün işlere katılıyordu diyeceksiniz. Kadını açdıktan sonra, gençleri ona karşı tahrîk edip, her ikisinin arasında fesâd hâsıl olması için çalışacaksınız! Müslimânlığı yok etmek için, bu iş, çok te'sîrlidir. Evvelâ, bu işi gayr-ı müslim kadınlara yapdıracaksınız. Sonra, müslimân kadın kendiliğinden bozulup, bunların yaptığını yapacaktır^[1].

[1] Hicâb ya'nî tesettür, örtünme âyeti gelmeden evvel, kadınlar örtünmezler, Resûlullah'a gelip, bilmediklerini sorar, öğrenirlerdi. Resûlullah birinin evine gitse, kadınlar da gelir, oturur, dinler, istifâde ederlerdi. (Beydâvî)de ve (Buhârî)nin tefsîr bâbında bildirildiği gibi, hicretten üç sene sonra, (Ahzâb) ve beş sene sonra (Nûr) sûrelerindeki hicâb âyetleri gelip, kadınların yabancı erkekler yanında, oturmaları, bunlarla konuşmaları yasak edildi. Bundan sonra, Resûlullah, kadınların bilmediklerini, mübârek zevcelerinden sormalarını emr eyledi. Kâfirler, hicâb âyetinin sonra geldiğini, kadınların sonra örtündüklerini söylemiyerek, müslimânları aldatıyorlar.

Resûlullahın mübârek zevcesi Ümm-i Seleme "radiyallahü anhâ" diyor ki, mübârek zevcelerinden Meymûne "radiyallahü anhâ" ile birlikte Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" yanında idik. İbn-i Ümm-i Mektûm "radiyallahü anh" izn isteyip içeri girdi. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" bunu görünce, bize (Perde arkasına çekiliniz!) buyurdu. (O a'mâ değil midir? Bizi görmez) dedim. (Siz de mi körsünüz? Onu görmez misiniz?) buyurdu. Ya'nî, o kör ise de, siz kör değilsiniz ya, buyurdu. Bu hadîs-i şerîfi, imâm-ı Ahmed ve Tirmüzî ve Ebû Dâvûd "rahime-hümullahü teâlâ" bildirdiler. Bu hadîs-i şerîfe göre, erkeğin yabancı kadına bakması harâm olduğu gibi, kadının da yabancı erkeğe bakması câiz değildir. Mezheb imâmlarımız "rahime-hümullahü teâlâ", bu husûsdaki diğer hadîs-i şerîfleri de bildirerek, kadının yabancı erkeklerin avret yerlerine bakmaları harâmdır dediler. Bunu yapmak kolaydır. Böyle kolay olan emrlere ve yasaklara (Ruhsat) denir. Kadının, erkeklerin başlarına, saçlarına bakması mekrûhdur. Bundan sakınmak güçtür. Güç olan şeyleri yapmak da (Azîmet) olur. Erkeğin kadın için avret yeri, diz ile göbek arasındır dediler. Görülüyor ki, ezvâc-ı tâhirat "radiyallahü teâlâ anhünne" ve Eshâb-ı kirâm "radiyallahü anhüm" azîmet ile amel ederler, ruhsatlardan da sakınırlardı. İslâmiyeti içerden yıkmak isteyen (Zındık)lar, hicâb âyetleri gelmeden önce, kadınların örtünmediklerini ileri sürerek, (Peygamber zemânında kadınlar örtünmezlerdi. Şimdi gördüğümüz kadınların, umacı gibi örtünmeleri o zemân yokdu. Hazret-i Âişe başı açık gezerdi. Şimdiki örtünmeği, sonradan, yobazlar, fıkıhcılar uydurdu) diyorlar. Bu sözlerinin yalan ve iftirâ olduğunu, bu hadîs-i şerîf açıkça göstermektedir. Allahü teâlânın emrlerini ve yasaklarını bil-

13- Câmî' imâmlarının fâsık olduklarını iddiâ edip, onların hatâlarını açıklayarak ve her vesîle ile onlarla, arkalarında nemâz kılan cemâ'atleri arasına kin ve adâvet sokarak, cemâ'at ile nemâz kılmağı ortadan kaldıracaksınız.

14- Peygamberin zemânında olmadığı ve bid'at olduğu gerekçesiyle, türbelerin hepsinin yıkılması lâzımdır diyeceksiniz. Ayrıca Peygamber, Halîfeler ve sâlihlerin kabrleri hakkında, şübheye düşürerek, onları ziyâret etmekden men' edeceksiniz. (Peygamber, annesinin yanında, Ebû Bekr ile Ömer (Bakî') kabristânında medfurdurlar. Osmânın kabri mechûldür. Hüseyin başı (Hannâne)de defn edilmiştir. Cesedinin defn edildiği yer ma'lûm değildir. (Kâzimiyye)deki kabrler de, iki halî-

diren dört hak mezheb, erkeklerin (avret yeri)ni, ya'nî bakması ve başkasına göstermesi harâm olan uzvlarını, birbirlerinden farklı olarak bildirmişlerdir. Her müslimânın, bulunduğu mezhebin bildirdiği avret yerini örtmesi farzdır. Başkasının avret yerine bakmak harâmdır. (Eşi'at-ül-leme'ât) kitâbındaki hadîs-i şerîflerde: (Erkek erkeğin ve kadın kadının avret yerine bakmaması) buyuruldu. Hanefî mezhebinde, erkeğin erkek için ve kadının kadın için avret mahalli, diz ile göbek arasındır. Kadının yabancı erkek için avret mahalli, ellerinden ve yüzünden başka, bütün bedenidir. Kadının saçları da avretidir. Avret yerine şehvetsiz de bakmak harâmdır.

(Bir kadını görürseniz, yüzünüzü ondan ayırınız! Ansızın görmek günâh olmaz ise de, tekrâr bakmak günâh olur).

(Yâ Ali! Uyluğunu açma! Ölü veyâ diri, hiç kimsenin uyluk yerine bakma!)

(Avret yerini açana ve başkalarının avret yerine bakana, Allah la'net eylesin!)

(Kendini bir kavme benzeten onlardan olur). Bu hadîs-i şerîf gösteriyor ki, ahlâkını, işlerini veyâ elbisesini, islâm düşmanlarına benzeten onlardan olur. Modaya, ya'nî kâfirlerin kötü âdetlerine uyanlar, harâmlara (güzel san'at) ismini takanlar ve harâm işliyenlere san'atkâr diyenler, bu hadîs-i şerîfden ibret almalıdırlar.

(Kimyâ-yı se'âdet)de diyor ki, (Kadınların, kızların, başı, saç, kolları, bacakları açık olarak sokağa çıkmaları harâm olduğu gibi, ince, süslü, dar, hoş kokulu elbise ile çıkmaları da harâmdır. Böyle çıkmalarına izin veren, râzı olan anası, babası, zevci, kardeşi de, onun günâhına ve azâbına ortak olurlar.) Ya'nî Cehennemde birlikde yanacaklardır. Tevbe ederlerse afv olunurlar. Allahü teâlâ tevbe edenleri sever.

fenin kabridir. Peygamberin âlinden Kâzım ve Cevâdın kabrleri değildir. Tusedaki ise, Ehl-i beytden Rızânın değil, Hârunun kabridir. Samarrâdaki Abbâsîlerin mezârlarıdır, Ehl-i beytden Hâdî, Askerî ve Mehdînin kabri değildir. Müslimân memleketlerde bulunan bütün türbe ve kubbelerin yıkılmasının farz olduğu gibi, (Bakî) mezârlığını da, yerle bir etmek lâzımdır) diyeceksiniz!

15- Seyyidlerin, Peygamberlerin soyundan geldikleri husûsunda insanlar tereddüde düşürülecek. Seyyid olmayanlara siyâh ve yeşil sarık giydirilerek, sey-yidlerin diğer insanlarla karışmaları te'mîn edilecek. Böylece, insanlar bu husûsda şaşırıp, Seyyidler hakkında sû-i zanda bulunacaklar. Din adamlarının ve Seyyidlerin sarıklarının çıkaracaksınız ki, Seyyidlerin soyu gayb olsun ve din adamları insanlardan hurmet görme-sin^[1].

[1] Büyük âlim, sey-yid Abdülhakîm Arvâsî "rahmetullahi aleyh" İstanbulda yazmış olduğu (Eshâb-ı kirâm) risâlesinde diyor ki, (Resûlullahın mübârek kızı hazret-i Fâtıma ile kıyâmete kadar, çocukları, Ehl-i beytdirler. Bunları, âşî olsalar da sevmek lâzımdır. Bunları sevmek, kalb ile, beden ile ve mal ile yardım, hurmet ve haklarına ri'âyet etmek, îmân ile ölmeğe sebep olur. Sûriyenin Hamâ şehrinde, sey-yidler için mahkeme vardı. Mısrdaki Abbâsî halffeleri zemânında, Hasenin "radiyallahü teâlâ anh" evlâdlarına (Şerîf) ismi verilerek beyâz sarık sarmaları, Hüseyin "radiyallahü teâlâ anh" evlâdına (Seyyid) ismi verilerek, yeşil sarık sarmaları tensîb edildi. Bu mübârek sülâleden doğan mübârek çocuklar, iki şâhid ile, hâkim huzûrunda tescil edilirdi. Sultân Abdülmecîd Hân "rahmetullahi teâlâ aleyh" zemânında mason Resîd Pâşa, ingilizlerin emri ile, bu mahkemeleri kaldırdı. Soysuz ve mezhebsiz olanlara da sey-yid denildi. Uydurma acem sey-yidleri her tarâfa yayıldı. (Fetâvâ-i hadîsiyye)de diyor ki, (İslâmiyyetin ilk zemânlarında, Ehl-i beytden olanların hepsine şerîf denilirdi. Meselâ, şerîf-i Abbâsî, şerîf-i Zeynelî denirdi. Fâtımî sultânları şî'î idi. Yalnız Hasen ve Hüseyin evlâdına şerîf dediler. Mısrdaki Türkmen sultânlarından Eşref Sa'bân bin Hüseyin 773 [m. 1371] senesinde, sey-yidlerin şerîflerden ayrılmaları için, yeşil sarık sarmalarını emr eyledi. Bu âdetler her yere yayıldı ise de, şer'î bir değeri yoktur.) (Mir'at-i kâinât)da ve (Mevâhib-i ledünniyye)nin türkçe tercemesinde ve Zerkânî şerhinde, yedinci maksadın üçüncü faslında, bu husûsda tafsîlât vardır.)

16- Şî'îlerin mâtem yerlerinin yıkılmasının farz olduğu, zîrâ bid'at ve dalâlet olduğu, Peygamber ve Halîfele-
rin zemânında mevcûd olmadığı söylenecek. İnsanları
oralara girmekten men' etmek, Vâizleri azaltmak ve
Vâizlerle mâtem yerleri sâhiblerini vergiye bağlamak
lâzımdır.

17- Bütün müslimânlara hürriyyet sevgisini behâne
ederek, (Herkes dilediğini yapabilir. Emr-i bil-ma'rûf
ve nehy-i anil münker ve İslâm ahkâmının öğretimi farz
değildir) diyeceksiniz! [Hâlbuki, islâmiyyeti öğrenmek ve
öğretmek farzdır. Müslimânların birinci yazâfesidir.] Ay-
rica, onlara şunu da aşılacaksınız: (Hıristiyanlar ken-
di dinleri, yehûdîler de kendi dinleri üzere dirler. Kimse
kimsenin kalbine girmez. Emr-i ma'rûf ve nehy-i anil-
münker halîfeye âiddir.)

18- Müslimânların çoğalmasına mâni' olmak için, do-
ğum sınırlandırılacak ve birden fazla evliliğe mâni' olu-
nacak. Evlenmeğe ba'zı şartlar konulacak. Meselâ, deni-
lecek ki: Arab İrânıyla, İrânlı arabla, Türk arabla evle-
nemez.

19- İslâmın yayılması ve müslimân olmıyanlara öğre-
tilmesi fe'aliyyetleri kat'î sûrette men' olunacak. İslâmın
yalnız arabların dîni olduğu fikri yayılacak. Gerekçe
olarak, Kur'ânda, (Bu senin ve kavmin için bir zikrdir)
denildiği söylenecek.

20- Hayr müesseselerinin hudûdları daraltılacak ve
devlete âid bir hâle getirilecek. Öyle olacak ki, kişi câmi',
medrese ve bunlara benzer hayr müesseseleri yapamaz
hâle getirilecektir.

21- Müslimânları Kur'ân hakkında şübheye düşürecek
ve içinde noksanlık ve fazlalık bulunan tahrîf edilmiş
Kur'ân tercemeleri hâzırlayıp, diyeceksiniz ki: (Kur'ân
bozulmuş. Birbirini tutmuyor. Birinde bulunan âyet diğе-
rinde bulunmuyor). Yehûdî, hıristiyan ve bütün gayr-i
müslimleri tahkîr eden ve cihâdı, emr-i bil-ma'rûfu ve

nehy-i anil-münkeri emr eden âyetleri çıkaracaksınız^[1]. Kur'ânı diğer lisanlara meselâ türkçe, farsça, hindçe vs. dillere çevirip, Arab memleketleri hâricinde arabî okunmasına mâni' olacaksınız ve yine Arab memleketleri dışında (Ezân), (Nemâz) ve (Düâlar)ın arabî yapılmasını önleyeceksiniz.

Aynı şekilde, hadîsler hakkında da müslimânlar tereddüde düşürülecek. Kur'âna yapılması plânlanan, terceme, tenkîd ve tahrîfin, hadîslere de uygulanması gereklidir.

Hakîkaten, okuduğum **(İslâmı nasıl yıkabiliriz)** isimli bu kitâb, çok mükemmel idi. İleride yapacağım çalışmalar için, emsâlsiz bir rehber idi. Sekretere kitâbı iâde edip, memnûniyetimi ifâde ettiğimde, bana, (Bilmiş ol ki, bu meydânda, sen yalnız değilsin. Yapdığın işi yapan pekçok adamlarımız var. Bu işi yapmak için, şimdiye kadar nâzırlığımız beşbinden fazla adam vazîfelendirmiş bulunmaktadır. Nâzırlık bu sayıyı yüzbine çıkar-mâğı düşünüyor. Bu sayıya ulaştığımız zemân, müslimânların hepsine hâkim olacak ve bütün İslâm memleketlerini ele geçirmiş olacağız) dedi.

Dahâ sonra, sekreter şunları söyledi: (Sana şunu müj-delerim ki, nezâretimizin bu programı gerçekleştirme-

[1] İngilizler, bu çalışmalarında muvaffak olamadı. Çünkü, Kur'ân-ı kerîmi değiştirilmekten Allahü teâlâ korumaktadır. İncîli de koruyacağına söz vermemiştir. Bunun için, uydurma İnciller yazıldı. Bunlar bile zemânla değiştirildi. Bunlarda, ilk değişikliği Bolüs [Pavlos] isimindeki bir yehûdî dönmesi yaptı. Her asrda, bilhâssa, İstanbuldaki Roma imparatorlarının birincisi olan Kostantin 325 de İznikde topladığı 319 papaz, büyük değişiklik yaptılar. 931 [m. 1524] de, alman papazı Luther Martin, (protestan) mezhebini kurdu. Romadaki Papaya tâbi' olan hristiyanlara (katolik) denildi. Katoliklerle protestanların birbirlerini öldürmeleri, Sen Bartelemi ve İskoç cinâyetleri ve engizisyon mahkemelerindeki fâcialar, hristiyan târihlerinde de yazılıdır. 446 [m. 1054] de, İstanbul papazı Mihael Kirolarius, Papadan ayrılarak, (Ortodoks) kilisesini kurdu. Milâdın 571 senesinde ölen Ya'kûb, (Süryânî) fırkasını, 405 de ölen Maron, Süriyede (Maronî) fırkasını, Amerikalı Şarl Russelin de, 1872 de (Yahova şahidleri) fırkasını kurdular.

si için, en fazla, bir asrlık bir zemâna ihtiyâc vardır. Biz o günleri görmesek bile, muhakkak çocuklarımız görecektir. Şu darbimesel ne kadar da güzeldir, (Başkasının ekdiğini yidim. Öyleyse, ben de başkaları için ekiyorum). İngilizler, bunu yaptığı zemân, bütün hristiyan âlemini memnûn etmiş ve onları oniki asrlık felâketden kurtarmış olacaktır).

Sekreter sözlerine şöyle devâm etdi: (Asrlarca devâm eden (Ehl-i salîb) muhârebeleri [Haçlı seferleri], hiçbir fâide sağlayamamıştır. Kezâ, Moğollar [Cengiz orduları] da, İslâmın köklerini kazımak için birşey yapmış sayılmaz. Çünkü onların yaptığı iş, ânf, plânsızdı. Düşmanlıklarını ortaya koyacak, askerî işler yapıyorlardı. Bunun için, çok çabuk yoruldu. Fekat şimdi, hükûmetimizin değerli idârecileri, İslâmı çok ince bir plân ve uzun bir sabırla içden yıkmak için çalışıyorlar. Askerî güc kullanmamız da lâzımdır. Fekat bu iş, son merhalede, ya'nî İslâmı yiyip bitirdikten ve her tarafından balyozlayıp, bir dahâ toparlanamaz, bizimle savaşamaz hâle geldikten sonra gelir).

Sekreter sözlerini şöyle bitirdi: (İstanbuldaki b yüklerimiz, çok akllı ve zekî imişler, ki bizim plânımızın aynını uygulamışlar. Ne yapmışlar: Muhammedilerin arasına sokulup, onların çocukları için, medreseler açmışlar. Kiliseler inşâ etmişler. Onların arasında, içkiyi, kumarı, fısı, fesâdı [ve futbol kulüplerine parçalanmalarını] çok güzel bir şekilde yaymayı başarmışlar. İslâm gençliğini, dinleri hakkında şübheye düşürmeğe, kendi hükûmetleri ile aralarına münâkaşa ve muhâlefet sokmağa, her tarafda fitneyi yaygınlaştırmaya, âmirlerin, müdürlerin, devlet adamlarının evlerini hristiyan kadınları ile doldurarak, ahlâklarını bozmağa çalışmışlardır. Biz de, bu şekilde hareket ederek, onların kuvvetlerini kıracağız, dinleri ile olan irtibâtlarını sarsacağız, ahlâklarını ifsâd edeceğiz. Birlik ve berâberliklerini yok edeceğiz. Sonra, ânf bir harb başlatıp, İslâmın

köklerini kazıyacağız^[1].

[1] İngilizler, islâmiyyeti imhâ etmek için hâzırladıkları, yirmibir maddeyi, iki büyük, Hindistân ve Osmânlı islâm devletini yıkmak için tatbik etdiler. Hindistânda, (Vehhâbî), (Kâdiyânî), (Tebliğ-i cemâ'at), (Cemâ'at-i islâmiyye) gibi bozuk islâm fırkaları meydâna getirdiler. Sonra ingiliz ordusu, Hindistânı kolayca işgâl edip, koca islâm devletini yok etdi. Islâm âlimlerini zindanlarda, ölüme terk etdi. Sultânı da habs edip, iki oğlunu parçaladılar. Asrlardan beri, muhâfaza edilen zî-kiymet eşyâyı, nâdîde, güzîde hazîneleri yağma ederek, gemilerle Londraya taşıdılar. Hind sultânlarından Şâh-ı cihânın, 1041 [m. 1631] de, zevcesi Er-cümend beygüm hanımın Agradaki kabri üzerine yaptırdığı (Tac-mahâl) isimindeki türbenin duvarlarından çaldıkları elmâs, zümrüd, yâkut gibi kıymetli taşların yerleri, şimdi çamur ile sıvâhdır. Bu çamurlar, ingiliz vahşetini, dünyâya i'lân ediyorlar. Çaldığı bu servetleri, Islâmiyyeti yok etmek için kullanmaktadırlar. Bir islâm şâirinin dediği gibi, (Zâlimin zulmü varsa, mazlûmun da Allâhı var!) adâlet-i ilâhiyye tecellî ederek, ikinci cihân harbinde, cezâlarını buldular. Almanların İngiltereyi işgâline korkan, İngiliz zenginleri, kilise mensûbları ve devlet, nezâret adamlarının çocukları, onbinlerce islâm düşmanı, gemilerle Amerikaya kaçarlarken, almanların, (Graf von spee) ve benzeri iki harb gemisinden bıraktıkları miknatıslı mayınlar, bu gemileri batırdı. Atlas okyânüsünde boğuldular. Harbden sonra, Newyorkdaki (Birleşmiş milletler insan hakları) merkezinin aldığı karâr ile, bütün dünyâdaki müstemlekelerini terk etdiler. Müstemlekeler nezâretinin, asrlarca sömürdüğü geçim kaynaklarının çoğunu gayb etdiler. Britanya adasında mahsûr kaldılar. Gıdâ maddeleri ve mühim ihtiyâc eşyası vesikaya bağlandı. 1948 de, genelturmay başkanı Sâlih Omurtak pâşa, bir ziyâfetde, (Londrada, resmî müsâfir olduğum hâlde, sofradan hep doymadan kalkardım. Avdetde, İtalyada, bol makarna yiyerek, doyabildim) dediğini işittim için yazıyorum. O sofrada pâşanın tam karşısında oturuyordum. Bu sözü, hâlâ kulağımda çınlamaktadır.

Senâüllah-ı Dehlevî "rahmetullahi aleyh" (Mâide sûresi)nin seksenikinci âyet-i kerîmesini tefsir ederken buyuruyor ki, (Muh-yissünne Hüseyin Begavî, nasârânın hepsinin müşrik olmadığını bildirdi. Çünkü, şîrk, ulûhiyyet sıfatı isnâd ederek, ona hurmet etmeğe, ya'nî (ibâdet etmeğe) denir. Müşrikler, yehûdiler gibi, müslimânlara şiddetli düşmandır. Müslimânları öldürürler, memleketlerini, mescidlerini tahrib ederler. Kur'ân-ı kerîmi yakarlar.) İmâm-ı Rabbânî "rahmetullahi aleyh" üçüncü cild, üçüncü mektûbda buyuruyor ki, (Allâhü teâlâdan başka bir şeye ibâdet edene, tapınana müşrik denir. Bir Peygamberin şer'atine tâbî' olmyan kimse müşriktir). Şimdi, dünyâdaki hıristiyanların hepsi, Muhammed aleyhisselâma inanmadıkları için, kâfirdirler. Bunların çoğu İsâ tanrıdır veya üç tanrıdan biridir dedikleri için, müşriktirler. İsâ, Allâhın kulu ve Peygamberidir diyenleri, (Ehl-i kitâb)dır. Hepsî, Islâmiyyete ve müslimânlara düşmanlık yapıyorlar. Hücûmlarını ingilizler idâre etmektedir.

Hıristiyanların şimdi, onbir sülâid uydurarak, bütün islâm memleketlerine götürdüklerini, 1412 h.=1992 m. senesinde haber aldık. Bengladeşdeki islâm âlimleri, bunlara cevâb yazarak, papazları rezil etmişlerdir. İstanbuldaki (Hakikat Kitâbevi)miz, bu cevâbları (El-Ekâzib-ül-cedide-tül-Hıristiyanîyye) ismi altında, bütün dünyâya göndermektedir.

Birinci Kısım

YEDİNCİ FASL

Birinci sırrın tadını tattıktan sonra, ikinci sırrı da öğrenmek için, can atıyordum. Nihâyet bir gün sekreter, söz verdiği ikinci sırrı da açıkladı. İkinci sır, bir asrlık bir zemân içinde İslâmı yokedip unutturmak gâyesi ile, nâzırlıkda bu iş için çalışan yüksek rütbeli ingilizlere mahsûs hâzırlanmış, elli sahîfelik bir plân mecmûası idi. Bu plânlar ondört maddede toplanmışdı. Müslimânların eline geçme tehlikesine karşı, tedbîr olarak, bu plânları çok gizli tutuyorduk. O plânlar şunlardır:

1- Buhârâyı, Tacikistânı, Ermenistânı, Horâsân ve etrafını istilâ etmek için, rus çârı ile çok iyi bir ittifâk ve yardım anlaşması kurmamızdır. Yine, Rusya ile hudûdu olan Türk topraklarını da istilâ etmek için, ruslarla bir anlaşma yapmamız lâzımdır.

2- İslâm âlemini, hem içerden, hem de dışarıdan yıkmak için, Fransa ve Rusya ile, işbirliği yapmamız lâzımdır.

3- Türk-İrân hükûmetleri arasına çok şiddetli fitne ve ihtilâflar sokup, her iki tarafda milliyetçilik ve kavmiyet fikrlerini kuvvetlendirmemiz lâzımdır. Ayrıca, birbirine komşu bütün müslimân kabîle ve milletlerin arasına ve müslimân memleketler arasına fitne ve düşmanlık sokmamız lâzımdır. Gayb olmuş olanları dâhil, bütün bozuk mezhepleri ihyâ edip, canlı tutmak ve birbirine düşürmek lâzımdır.

4- İslâm memleketlerinden ba'zı parçaları gayr-ı müslimlerin eline vermek lâzımdır. Meselâ: Medîneyi yehûdîlere, İskenderiyeyi hıristiyanlara, İmâreyi sâibeye, Kermanşâhı Alîyi ilahlaşdıran nusayrîlere, Mûsulu yezîdîlere, İrân körfezini hindûlara, Trablusu dürzîlere, Kar-

sı ermenilere ve alevîlere, Maskatı hâricîlere vermek lâzımdır. Sonra, bunları, para, silâh ve gerekli bilgilerle takviye etmek icâb eder ki, bunlar İslâmın vücûdunda birer diken olsunlar. İslâm iyice yıkılıp gayb oluncaya kadar, bunların yerlerini genişletmek lâzımdır.

5- Müslimân Osmânî ve İrân hükûmetlerini, mümkün mertebe, birbirleriyle hiç anlaşılamayan ufak mahallî devletlere bölmeyi plânlamak lâzımdır. Hindistânın şimdiki hâli gibi. Zîrâ, şöyle bir nazariyye vardır: (Parçala, hükûm edersin) ve (Parçala, mahv edersin).

6- İslâmın bünyesinde, tahrîf edilmiş din ve mezhepler ihdâs etmek lâzımdır ve icâd edeceğimiz bu dinlerin her birisinin bir memleketin insanların hevâ ve hevesine uygun olması için, çok ince bir plân yapmalıyız. Şî'anın memleketinde dört din icâd edeceğiz: 1- Hazret-i Hüseyinî ilahlaştıran bir din, 2- Ca'fer-i Sâdıkî ilahlaştıran bir din, 3- Mehdiyi ilahlaştıran bir din, 4- Alî Rızâyı ilahlaştıran bir din. Birincisi Kerbelâyâ, ikincisi İsfahânâ, üçüncüsü Samarrâyâ, dördüncüsü de Horâsânâ muvâfıktır. Aynı zemânda sünnîlerin de, mevcûd dört mezheplerini, birbirinden ayrı dört bağımsız din hâline getirmeliyiz. Bunu yaptıktan sonra, Necdde yeni bir İslâm fırkası kurup, aralarında kanlı çekişmeler ihdâs edeceğiz. Dört mezhebin kitâblarını imhâ edeceğiz ki, bu fırkalardan herbiri, sâdece kendilerini müslimân kabûl edip, diğerlerini, öldürülmesi lâzım olan kâfirler bilsinler.

7- Zînâ, livâta, ya'nî homoseksüellik, içki ve kumar ile, müslimânların arasına fitne ve fesâd tohumları saçılacak. Bunun için, bu memleketlerde yaşayan gayr-ı müslimler kullanılacaklardır. Onlardan bu gâyeyi gerçekleştirmek için, muazzam bir ordu teşkil etmemiz lâzımdır.

8- İslâm memleketlerinde fâsid liderler, zâlim kumandanlar yetiştirmeğe, bunları hükûmetin başına geçirerek, şerî'ate uymağı yasaklıyan kânûnlar çıkarmağa a'zamî ehemmiyet vermek lâzımdır. Onları kullanıp, nâzırlığın

yap dediğini yapacak, yapma dediğini yapmayacak duruma getirmeliyiz. Onların vâsıtası ile müslimânlara ve İslâm memleketlerine isteklerimizi kânûn zoru ile cebr ederek yaptırmalıyız. Şerî'ate uymağı suç, ibâdet yapmağı gericilik hâline getirmeliyiz. Müslimân memleketlerdeki hükûmet adamlarını, mümkün olduğu kadar aslı gayr-i müslimlerden seçdirmeliyiz. Bunu yapmak için, ba'zı ajanlarımızı sûreten müslimân, din adamı şekline sokup, isteklerimizi icrâ etmek için, yüksek makamlara getirmeliyiz^[1].

9- Mümkün mertebe arabînin öğretilmesine mâni' olacaksınız. Arabînin hâricindeki dilleri, meselâ: Fârisîyi, Kürtçeyi ve Peştucayı yayacaksınız. Arab memleketlerinde, ecnebî lisânları, ihyâ edecek ve Kur'ân ile Sünnetin lisânı olan fasîh arabîyi yok etmek için, mahallî lehçeleri neşr edeceksiniz!

10- Devlet adamlarının etrâfına adamlarımızı yerleştirip, onların vâsıtası ile, nâzırlığımızın arzûlarını tatbîk etmek için, onları bu devlet adamlarının müsteşârları hâline getirmeliyiz. Bu işin en kolay yolu, köle ticâretidir: Köle ve câriye olarak göndereceğimiz câsûsları, evvelâ lâıykı ile yetiştireceğiz. Sonra, müslimân devlet adamlarının yakınlarına, meselâ onların çocuklarına, hanımlarına ve onların indinde hâtırı sayılır insanlara satmalıyız. Satdığımız bu köleler, tedricî olarak, devlet adamlarına yaklaşacaklardır. Onların anneleri ve mürebbiyeleri olup, bileziğin bileği ihâta ettiği gibi, onlar da, müslimân devlet adamlarını ihâta edeceklerdir.

11- Misyonerliğin sâhasını genişletip, her sınıf ve mesleğe bilhâssa doktor, mühendis, muhasebeci v.s. gibi mesleklere sokmalıyız. İslâm memleketlerinde kilise,

[1] İngilizler, bu çalışmalarında muvaffak oldular. Mustafâ Reşid pâşa, Âlî pâşa, Fuâd pâşa ve Tal'at pâşa gibi masonları ve yehûdî, ermeni aslı soysuzları başa getirdiler. Abdullah Cevdet ve Mûsâ Kâzım ve Abduh gibi masonları dinde söz sâhibi yaptılar.

mekteb, hastahâne, kütübhâne ve hayr cemiiyetleri ismi altında propaganda, neşriyyât merkezleri açmalı ve bunları, İslâm memleketlerinin dört bir bucağına yaymalıyız. Milyonlarca hristiyan kitâblarını meccânen dağıtmalıyız. İslâm târihinin yanında, hristiyan târihini, devletler hukûkunu da neşr etmeliyiz. Kilise ve manastırlara râhib ve râhibe ismi altında câsûslarımızı yerleştirmeliyiz. Bunları vâsita olarak kullanıp, hristiyan hareketlere rehberlik yapmalarını te'mîn etmeliyiz. Müslimânların her hareket ve fikrlerini öğrenip bize aktarmalarını te'mîn etmeliyiz. İslâm târihini bozup, tahrîf edecek ve müslimânların ahvâl ve şerî'atlarını iyice öğrendikten sonra, onların bütün kitâblarını imhâ edecek, islâm ilmlerini yok edecek, profesör, ilm adamı, araştırmacı gibi isimler altında, bir hristiyan ordusu kurmalıyız.

12- Kız, erkek, bütün İslâm gençliğinin kafasını karıştırıp, İslâmiyyet hakkında şübhe ve tereddüde düşmelerini te'mîn etmeliyiz. Mekteb, kitâb, mecmû'a [spor kulüpleri, sinema filmleri, televizyon] ve bu iş için yetiştirilmiş elemanlarımızın vâsıtası ile, onların ahlâklarını sifıra indirmeliyiz. Yehûdî, hristiyan ve bütün gayr-i müslim gençleri, onları avlamak için, birer tuzak olarak yetiştirmek ve kullanmak ve bu iş için, gizli cem'iiyetler açmalıyız!

13- Dâhilî harb ve ayaklanmaları teşvîk etmeli ve kendi aralarında ve gayr-i müslimler ile dâimâ mücâdele hâlinde olmalarını te'mîn etmeliyiz ki, kuvvetleri zâil olsun, terakkîleri ve birleşmeleri imkânsız olsun. Fikrî tâkatları, mâlî kaynakları yok olsun. Genç ve faâl olanları ortadan kalksın. Sulh ve huzûr, yerini dehşete ve ihtilâle bıraksın.

14- İktisâdları, her cihetden tahrîb edilecek, gelir kaynakları ve zirâat sâhaları bozdurulacak, su bendleri yıkılacak, nehrler kurutulacak, insanlar nemâz kılmaktan, çalışmaktan nefret etdirilecek ve tembellik yay-

gınlaştıdırılacaktır. Tembeller için, oyun yerleri açılacak. Uyuşturucu madde, içki kullanmak, yaygın bir hâle getirilecektir.

[Yukarıda saydığımız maddeler, çok güzel bir şekilde harîta, resim ve şekillerle açıklanmıştır.]

Bana bu muhteşem vesîkanın bir kopyasını verdiği için, sekretere teşekkür etdim.

Londrada bir ay dahâ kaldıktan sonra, tekrâr Necdli Muhammed ile görüşmek üzere, Irâka gitmek için nâzırlıktan emr aldım. Sefere çıkarken, sekreter bana: (Sakin hâ! Necdli Muhammed hakkında bir ihmâlkârlık yapmayasın! Şimdiye kadar câsûslarımızın gönderdikleri raporlardan anlaşıldığı vech ile, Necdli Muhammed, plânlarımızı gerçekleştirmek için, çok münâsib bir ah-maktır.

Necdli Muhammed ile açık açık konuş! İsfahânda ajanlarımız, onunla açıkça konuşmuş, o da, isteklerimizi bir şart ile kabûl etmiştir. Onun şartı şudur: Fikr ve görüşlerini açıklayınca, kendisine saldırması muhakkak olan, devlet adamlarından ve âlimlerden kendini korumak için, kâff derecede mal ve silâhla takviye edilmesi, memleketinde kendisine küçük de olsa, bir beylik kurulmasıdır. Nâzırlık da, bu şartları kabûl etmiştir) dedi.

Bu haberin verdiği sevinçle, az dahâ uçacaktım. O zeman, sekretere bu husûsda, ne yapmam îcâb ettiğini sordum. Cevâbında, (Necdli Muhammedin tatbîk etmesi için, nâzırlık ince bir plân hâzırlamıştır, şöyle ki:

1- Bütün müslimânları, tekfîr edip, onları öldürmenin, mallarını ellerinden almanın, nâmûslarına tecâvüzün, erkeklerini köle, hanımlarını câriye yapıp, köle pazarlarında satmanın halâl olduğunu söyleyecek.

2- Mümkünse, Kâ'benin bir put olduğu için, yıkılma-

sının lâzım olduğunu belirtecek^[1]. Hac ibâdetini ortadan kaldırmak için, kabîleleri hâcılara saldırtıp, mallarını ellerinden almağa ve onları öldürmeğe teşvîk edecek.

3- Müslimânları, Halîfeye itâ'at etmekden men' etmeğe çalışacak. Onları Halîfeye karşı isyân etmeğe teşvîk edecek ve bu iş için, ordular hâzırlayacak. Her vesîle ile, Hicâz eşrâfı ile harb etmenin ve onların nüfuzlarını azaltmanın lâzım olduğunu yayacak.

4- Mekke, Medîne ve diğer İslâm memleketlerinde bulunan türbe, kubbe ve mukaddes yerlerin put ve şirk olduklarını söyliyerek, yıkılmalarının lâzım olduğunu i'lân edecek. Mümkün mertebe, Muhammed Peygambere, Halîfelerine ve bütün mezheb büyüklerine hakâret olunmasına vesîle olacak.

5- İslâm memleketlerinde mümkün mertebe ihtilâl, zulm ve anarşiyi te'mîn edecek.

6- Hadîslerde yapılmış olduğu gibi, ilâve ve noksanlıklarla, tahrîf edilmiş bir Kur'ân neşr etmeye çalışacak^[2].

Sekreter, yukardaki altı maddelik plânı söyledikten sonra: (Bu büyük program seni korkutmasın. Çünkü vazîfemiz, islâmiyyeti yok etme tohumunu atmakdır. Bu işi temâmlayacak nesller gelecektir. İngiliz hükûmeti, sabr etmeyi ve adım adım yürümeyi âdet edinmiştir. Büyük ve baş döndürücü islâm inkılâbını yapan Muhammed Peygamber de, sâdece bir insan değil miydi? İşte bizim Necdî Muhammed de, Peygamberi gibi, bu inkılâbları-

[1] Put, kendisine ibâdet edilen, secde edilen, herşey yalnız kendisinden istenen şeylere, heykellere denir. Müslimânlar, Kâ'be için secde etmez. Kâ'beye karşı olarak, Allahü teâlâyâ secde ederler. Her nemâzda, Kâ'beye karşı secde etdikden sonra, (Fâtiha) sûresini okurlar. Bu sûrede, (Ey! Âlemlerin yegâne [bir] olan Rabbi! Biz yalnız sana ibâdet ederiz. Herşeyi yalnız senden isteriz) denilmektedir.

[2] Meshûr ve mu'teber kitâblardaki, hadîs-i şerîflerde ilâve ve noksan var demek, büyük iftirâdır. Binlerce hadîs âliminin, hadîs-i şerîfleri nasıl topladıklarını öğrenen bir kimse, böyle çirkin yalan söyleyemez ve böyle yalanlara aslâ inanmaz.

mızı gerçekleştirmeye söz verdi) dedi.

Bir kaç gün sonra, Nâzır ve sekreterden izn aldım, âile ve dostlarıma vedâ' etdim. Basraya doğru yola çıktım. Evden çıkarken, küçük oğlum: (Baba çabuk dön!) dedi. Gözlerim yaşardı. Teessürlerimi hanımdan gizleyemedim. Yorucu bir seferden sonra, nihâyet geceleyin Basraya vardım. Abdürrızânın evine gitdim, uyandır-dım. Beni görünce, çok sevindi. Beni ağırladı. O gece, orada kaldım. Sabâhleyin bana (Necdli Muhammed bana uğradı ve sana bu mektûbu bırakarak gitti) dedi. Mektûbu açtım. Memleketi olan Necde gitdiğini ve adresini yazıyordu. Ben de hemen oraya doğru yola çıktım. Son derece meşakkatli bir yolculuktan sonra, oraya vardım. Necdli Muhammedi evinde buldum. Fekat, çok za'iflemişdi. Kendisine hiçbir şey söylemedim. Sonra, evlendiğini duydum.

Biz aramızda, benim onun kölesi olduğumu ve beni bir yere gönderdiğini, şimdi de avdet ettiğimi, herkese söylemek için anlaştık. Beni böyle bildirdi.

Necdli Muhammedin yanında iki sene kaldım. Da'vetini i'lân etmek için bir program hâzırladık. Nihâyet, hicrî 1143 [m. 1730] senesinde, onun azmini kuvvetlendirdim. O da, kendine yardımcı topladıktan sonra, kapalı ba'zı cümlelerle da'vetini kendine çok yakın olanlara anlattı. Sonra, da'vetini günbegün genişletti. Onu düşmanlarından korumak için, etrâfına muhâfızlar koydum. Ve onlara istedikleri kadar mal ve para verdim. Necdli Muhammedin düşmanları tecâvüz etmek istediği zemân, muhâfızların gayretlerini arttırıyordum. Ve onları ma'nen destekliyordum. Da'veti yayıldıkça, muhâlifleri çoğalıyordu. Kendisine fazla hücum yapıldığı zemân, da'vetten vazgeçmek istiyordu. Fekat, onu yalnız bırakmıyor ve azmini kuvvetlendiriyordum. Ona, (Ey Muhammed, Peygamber senden dahâ fazla eziyyet gördü. Bilyorsun, bu şeref yoludur. Her inkılâbcı gibi, biraz meşakkate tehammül etmelisin!) diyordum.

Biz dâimâ düşmanların hücûmuna uğrayabilirdik. Onun muhâliflerine karşı, parayla aldığım câsûslar koydum. Düşmanları ona bir zarar yapmak istediğinde, onlar beni haberdâr ediyor, ben de, zararlarını te'sîrsiz hâle getiriyordum. Bir sefer, düşmanların onu öldürmek istedikleri haberini aldım. Hemen, onların hâzırladıklarına mâni' olmak için, gerekli tedbîrleri aldım. İnsanlar, düşmanlarının Muhammede böyle bir şey yapmak istediklerini duyunca, onlardan nefret etmeğe başladılar. Böylece, kazdıkları kuyuya kendileri düşdüler.

Necdli Muhammed, plânın her altı maddesini icrâ edeceğini bana va'd etdi ve (Şimdilik, bunlardan ancak bir kısmını yerine getirebilirim) dedi. Bu sözünde haklı idi. O zemân, hepsini yapması gayr-ı mümkün idi.

Kâ'benin yıkılmasını çok zor buluyordu. Ayrıca, onun bir put olduğunu açıklamakdan da vazgeçti. Tahrîf edilmiş bir Kur'ân neşr etmeği de red etdi. Bu husûsda, en çok Mekkedeki Şerîflerden ve İstanbuldaki hükûmetden korkuyordu. Bana, (Bu iki husûsu açıkladığımız takdîrde, kuvvetli bir ordunun hücûmuna ma'rûz kalacağız) dedi. Onun ma'zeretini kabûl etdim. Zîrâ, doğru söylüyordu. Şartlar müsâid değildi.

Birkaç sene sonra, müstemlekeler nezâreti, Der'iyye emîri Muhammed bin Sü'ûdu da safımıza çekmeğe muvaffak oldu. Bana bunu haber vermek ve her iki Muhammedin arasında muhabbet ve muâveneti te'sîs etmek için, bir haberci gönderdi. Müslimânların kalblerini ve îtimâdlarını, dînî yoldan te'mîn için, Necdli bizim Muhammedden, siyâsî yoldan te'mîn için de, Muhammed bin Sü'ûddan istifâde etdik. Târîh isbât etmiştir ki, dîne istinâd eden devletler dahâ uzun ömürlü ve dahâ nüfuzlu ve heybetli olurlar.

Böylece, devâmlı, kuvvetlendik. (Der'iyye) şehrini merkez yaptık. Din olarak da, yeni (VEHHÂBİLİK) dînini te'sîs etdik. Nâzırlık, yeni vehhâbî hükûmeti gizlice

destekliyor ve takviye ediyordu. Yeni hükûmet, arabca-yı ve çöl muhârebesini çok iyi öğrenmiş onbir ingiliz zâ-bitini, köle ismi altında satın aldı. Plânları, bu subaylarla berâber hâzırlıyorduk. Her iki Muhammed de, gösterdiğimiz yolda yürüyorlardı. Nâzırlığın husûsî bir emri olmadığı zemân, mevzû'ları biz karara bağlıyorduk.

Hepimiz aşîret kızları ile evlendik. Müslimân kadının kocasına bağlılığı çok hoşumuza gitdi. Bu sâyede aşîretlerle olan irtibâtımız dahâ da kuvvetlendi. Şimdi, vaz'ıyyet iyi gidiyor. Merkeziyetçiliğimiz, gün geçdikçe kuvvet kazanıyor. Ânî bir felâket olmazsa, ümmîd ettiğimiz meyveyi yiyeceğiz. Zîrâ, gerekli işi yapmış ve tohumu ekmiş bulunuyoruz.

Tenbîh: Bu kitâbı dikkat ile okuyan, islâmın en büyük düşmanının, ingilizler olduğunu anlayacak, şimdi bütün dünyâdaki müslimânlara saldıran vehhâbîliği, ingilizlerin kurduğunu ve onları beslemekde olduğunu iyi öğrenecektir.

Bu kitâb, ingiliz kâfirlerinin, vehhâbîliği, islâmiyyeti yok etmek için kurduklarını vesîkaları ile isbât ediyor. Her memleketde bulunan mezhebsizlerin, vehhâbîliği yaymağa çalışdıklarını işitiyoruz. Hattâ, Hempherin i'tirâflarının, hayâl mahsûlû olarak başkaları tarafından yazıldığını söyleyenleri var. Fekat, bu sözlerine bir vesîka gösterememekdedirler. Vehhâbîlerin kitâblarını okuyarak, onların aslını, iç yüzünü öğrenenler, bu i'tirâfların doğru olduğunu anlamaktadırlar. Vehhâbîler, islâmiyyetin yıkılmasına yardım ediyorlar. Ne kadar, çalışırlarsa çalışsınlar, hakîkî müslimân olan Ehl-i sünneti yok edemeyecekler, kendileri yok olacaklardır. Çünkü, Allahü teâlâ, İsrâ sûresinin 81. ci âyetinde, bozuk yolda olanların da, zuhûr edeceklerini, fekat hak yolda olanların karşısında, bunların mağlûb olarak, yok olacaklarını müjdelemektedir.

İNGİLİZLERİN İSLÂM DÜŞMANLIĞI

İngiliz câsûsunun, birinci kısımda bildirilmiş olan i'ti-râflarını okuyanlar, İngilizlerin dünyâ müslimânları için neler düşündükleri hakkında, ma'lûmât sâhibi olurlar. Aşağıda, İngiliz Müstemlekeler nâzırlığının [sömürgeler bakanlığının], câsûslara verdiği emrlerin dünyâ müslimânları üzerinde nasıl tatbîk edildiğini ve misyonerlerin fe'âliyyetlerini kısaca bildireceğiz.

İngilizler, mağrûr ve kibrlidir. Onlar, kendi şahslarını ve vatanlarını ne kadar hurmete lââyık görürse, diğer insanları ve memleketleri de, o derece aşağı görürler.

İngilizlere göre insanlar üç kısma ayrılır: Birincisi, İngilizler olup, Allahın insân olarak yarattığı en mükemmel mahlûkun, kendileri olduğunu söylerler. İkinci-si, beyâz renkli Avrupalı ve Amerikalılardır. Bunların da, hurmete lââyık olabileceklerini kabûl ediyorlar. Üçüncü kısım ise, birinci ve ikinci kısmın hâricinde kalan insân-lardır. Bunlar, insân ile hayvan arasında bir mahlûktur. Bunlar, hurmete lââyık olmadıkları gibi, hürriyyet, istik-lâl ve vatan bunlar için değildir. Bunlar, bilhâssa İngilizler tarafından idâre edilmek için yaratılmışlardır.

İngilizler, bu gözle bakdıkları müstemlekelerdeki yerli ehâli ile birlikde yaşamazlar. Müstemlekelerinin her yerinde, İngilizlere mahsûs kulüpler, gazinolar, lokantalar, hamamlar, hattâ mağazalar vardır. Yerli ehâli buralara giremez.

20. nci asr başlarında Hindistâna yapmış olduğu seferleri ile meşhûr, Fransız muharrir Marcelle Perneau (*Hindistân seyâhatı notları*)nda diyor ki:

(Avrupada şöhret bulmuş, hattâ ba'zî üniversitelerce

kendisine profesörlük ünvanı verilmiş olan bir Hind âlimine, Hindistândaki bir İngiliz kulübünde buluşmak üzere söz vermişdim. Hindli gelmiş, fekat İngilizler, şöretini bile hiçe sayarak onu içeri bırakmamışlar. Bundan haberdâr olunca, ısrârım üzerine Hindli ile kulübe görüşebildim.)

İngilizler, kendilerinden olmıyanlara hayvanlara bile lâıyk olmayan muâmeleler yapmışlardır.

En büyük müstemlekeleri olup, senelerce vahşice, sadistce zulm etdikleri Hindistânın Amritsar şehrinde [m. 1919] bir gün âyin sebebi ile toplanan hindûlar, bisikleti ile gezen bir İngiliz kadın misyonerine hurmet etmezler. Misyoner, İngiliz general Dyere şikâyetde bulunur. General derhâl askerlerine emr vererek, ma'bedde âyinle meşgûl halkın üzerine ateş açdırır ve on dakıkada yediyüz kişi ölür. Binden ziyâde kişi de yaralanarak yerlere serilir. General bununla da iktifâ etmiyerek, ehâliyi üç gün elleri ve ayakları üzerinde hayvan gibi yürütür. Mes'ele Londraya şikâyet edilir. Hükûmet tahkîkât yapılmasını emr eder.

Tahkîkât için Hindistâna gelen müfettiş, generale müdâfe'asız halka ateş açdırmasının sebebini sorunca, general, (Buranın kumandanı benim. Buradaki askerî bir icrâ'atı ben takdîr ederim. Öyle lüzûm gördüm ve emr etdim.) cevâbını verince, müfettiş, (Pekâlâ, ehâlinin yüz üstü sürünmesini emr etmenizin sebebi nedir?) diye sorar. General, (Hindlilerden bir kısmı tanrıları karşısında yüz üstü sürünüyorlar. Bunlara, bir İngiliz kadının bir Hindû tanrısı kadar mukaddes olduğunu ve onun karşısında da hakâret değil, sürünmeleri îcâb ettiğini anlatmak istedim) der. Müfettiş, halkın, alış veriş için dışarı çıkmak mecbûriyyetinde olduğunu söyleyince, general, (Bunlar insan olsalardı, sokakta yüzüstü sürünmezlerdi. Çünkü, bunların evleri birbirine bitişik ve damları düzdür. Damlar üzerinde insan gibi yürürlerdi) cevâbını verir. Generalin bu sözleri İngiliz basınında neşr edilince, general

kahraman i'ân edilir. [Dyer, Reginald Edward Harry 1281 [m. 1864] de doğdu, 1346 [m. 1927] de İngilterede öldü. Dünyâ târîhine (13 Nisan 1919 da Amritsar şehrinde İngiliz zulmüne karşı meydâna gelen olayları, şehri kan gölüne çevirerek basdıran meşhûr İngiliz general) diye geçti. Hindistânın her yerinde İngilizler aleyhine büyük gösteriler yapılması üzerine vazîfeden alınarak, emekliye sevk edildi. Fekat, İngiliz Lordlar kamarası Dyerin yaptıklarını medh-u senâ ile karşılayarak, ona yardım yapılmasını kararlaştırdı. İngiliz lordlarının, kontlarının diğer milletlere nasıl bir gözle baktıkları burada da açıkca görölmektedir.]

İngilizlerin, halkı beyâz renkli ve aslen Avrupalı olan müstemlekelerini idâre şekli ile, halkı beyâz renkli olmayan ve yerli ehâlînin bulunduğu müstemlekelerini idâre şekli birbirinden farklıdır. Birincileri, imtiyazlı, hattâ kısmî muhtâriyete sâhibdirler. İkincileri ise, zulm altında inlemektedirler. (Dominyon) ismini verdikleri birinci kısım müstemlekeler, iç işlerinde muhtâr, dış işlerinde ise İngiltereye bağıdırlar. Bu müstemlekeler misâl olarak, Kanada, Avustralya, Yeni Zelanda... v.s. gösterilebilir.

Müstemleke işleri iki nezârete tevdi edilmiştir. Bunlar, Müstemlekeler nezâreti ve Hindistân nezâretidir. Müstemlekeler nezâretinin başında, (**Secretary of state for the Colonial department**) (İngiliz müstemlekeler nâzırı) ünvânını taşıyan kimse bulunur. Bu nâzırın iki müsteşarı ve dört muâvinini vardır. Müsteşarın biri avam kamarasından olur. Diğer müsteşar ve muâvinleri devâmlıdır. İktidârın değişmesi ile bunlar değişmezler. Bu dört muâvindenden biri, Kanada, Avustralya ve ba'zı adalar ile, ikincisi, Cenûbî Afrika ile, üçüncüsü, şarkî ve garbî Afrika ile, dördüncüsü ise Hindistân ile meşgûl olur.

İslâm düşmanlığı, zulm, istibdât, hîle ve hıyânet üzerine kurulan İngiliz imperatorluğu, kendisine (üzerinde güneş batmayan devlet) ünvânını vermişti. Kanada, Güney Afrika, Yeni Zelanda, Fiji, Pasifik adaları, Papua,

Tonga, Avustralya, İngiliz Belucistanı, Birmanya, Aden, Somali, Borneo, Brunei, Sarawak, Hindistân, Pâkistân, Bengladeş, Malezya, Endonezya, Hong-Kong, Çin'in bir kısmı, Kıbrıs, Malta, 1300 [m. 1882] de Mısır, Sûdan, Nijer, Nijerya, Kenya, Uganda, Zimbabve, Zambia, Malawi, Bahama, Grenada, Guyan, Bostwana, Gambia, Gana, Si-erro Leone, Tanzanya, Singapur gibi devletler İngilizlerin hegemonyası içine alındı. Bu dünyâ devletleri, hem dinlerini, dillerini, örf ve âdetlerini gayb etdiler. Hem de yeraltı ve yerüstü zenginlikleri İngilizler tarafından sömürüldü.

19. cu yüzyıldaki isti'lâları sonunda, dünyâ topraklarının yaklaşık dörtde birine, dünyâ nüfusunun da, dörtde birinden ziyâdesine sâhib ve mâlik oldu.

İngiliz müstemlekelerinin en mühimi, sertâcı, Hindistân idi. İngilizlere cihân hâkimiyetini te'mîn eden, onun, üçyüz milyondan ziyâde nüfûsu [Bugün 700 milyondan ziyâdedir.] ve nihâyetsiz tabî'î servetleridir. Sâ-dece birinci cihân harbinde, İngiltere bu müstemlekeden, birbuçuk milyon asker ve bir milyar rüpye nakdî para almışdır. Bunların çoğunu Osmânî devletini parçalamak için kullanmışdır. Sulh zemânında ise, İngilterenin muazzam sanâ'yî'ini yaşatan, İngiliz iktisâdını [ekonomisini] ve mâliyesini takviye eden Hindistân'dır. Hindistânın diğer müstemlekelere nazaran çok ehemmiyetli olmasının iki sebebi vardır. Birincisi, dünyâyı sömürmelerine en büyük mâni' olarak gördükleri İslâmiyyetin Hindistân'da yayılması ve burada müslimânların hâkim olmasıdır. İkincisi, Hindistânın tabî'î zenginlikleridir.

Hindistânı muhâfaza edebilmek için, Hindistân yolu üzerinde bulunan bütün İslâm ülkelerine saldırmış, fitne ve fesâd tohumları ekerek, kardeşi kardeşe kırdırmış ve bu ülkelere hâkim olarak, bütün tabî'î zenginliklerini ve millî servetlerini hep kendi memleketine taşımışdır.

Osmânî imperatorluğundaki hareketleri titizlikle ta'kîb etmek ve çeşidli siyâsî oyunlarla Osmânîlari Rus-

larla harbe sokarak. Hindistâna yardım elini uzatamıyacak hâle getirip. parçalamak ve yok edip, işgâl etmek, hâlin İngiliz siyâsetinin esâsı idi.

Hindistâna ilk ayak basan Avrupalılar Portekizlilerdir. 904 [m. 1498] senesinde Hindistânın Malabar sâhilindeki Kalkûta şehrine gelen Portekizliler, ticâret ile uğraşmış ve Hindistân ticâretini ellerine geçirmişlerdi. Dahâ sonra, Hollandalılar Hindistân ticâretini Portekizlilerden almışlardır. Hollandalılardan da Fransızlar almışlar, fekat karşılarına İngilizler çıkmıştır.

Hindistândaki İslâm âlimlerinin büyüklerinden allâme Muhammed Fadl-ı Hak Hayrâbâdînin (**Es-Sevret-ül-Hindiyye**) ya'nî (**Hindistân ihtilâli**) kitâbı ve bunun (**El-yevâkît-ül-mihriyye**) hâşiyesinde de zikr olunduğu üzere, İngilizler ilk olarak 1008 [m. 1600] senesinde, Hindistânın Kalkûta şehrinde ticârethâneler açmak için Ekber Şâhdan izn aldılar. Yine bu sene kraliçe Elizabet (**East India**) (**Doğu Hindistân**) kumpanyasının nizâmnamesini tasdik etdi. Buna göre kumpanya, İngilterede gönüllü asker toplayarak, kendi hesâbına silâhlandırmak, donanma tertib ederek, Hindistâna askerî ve ticârî seferler yapmak imtiyâzını aldı.

Ekber Şâh, bozuk i'tikâdlı bir kimse idi. Bütün dinleri aynı derecede tutardı. Hattâ, muhtelif dinlere mensûb âlimleri toplayarak, bu dinlerin karışımı, umûma şâmil ve müşterek bir din kurmaya çalışdı. (**Dîn-i ilâhî**) ismini verdiği bu dîni 990 [m. 1582] de resmen i'lân etdi. Bu târîhten ölümüne kadar, bütün Hindistânda bilhâssa serâyda, İslâm âlimlerine i'tibâr azalmış ve Ekber Şâhın dînine temâyül edenler baştacı yapılmıştır. İşte böyle bir zemânda, İngilizler Hindistâna girdiler. Birinci Şâh-ı Âlem Muhammed Behâdîr Şâh bin Âlemgîr zemânında Kalkûtada arâzî satın aldılar^[1]. Bunları muhâfaza için as-

[1] Birinci Şâh-ı âlem bin Âlemgîr 1124 [m. 1712] de vefât etdi.

ker getirdiler. 1126 [m. 1714] da Sultân Ferrûh Sîr Şâhı tedâvî etdikleri için, bütün Hindistânda toprak satın almalarına izn verildi. 1174 [m. 1760] de tahta geçen, Şâh-ı Âlem-i Sâni, Bengâle eyâletini, İngiliz kumpanyasına kirâyâ verdi. Hâkimiyyetlerini Bengâlden, Orta Hindistân ve Racputânaya [Racistân] kadar genişlettiler. Hindistânın her yerinde, fitne ve karışıklıklar çıkardılar. 1218 [m. 1803] de İngilizler Şâh-ı Âlem-i Sâniyi hâkimiyyetleri altına aldılar. Delhîden teblîg etdikleri emrleri, Şâh adına çıkardılar. Bir müddet sonra, ilk def'a, Şâh-ı Âlem-i Sâni ile İngiliz genel vâlisi eşid duruma getirildi. Müslimân Hind hükümdârlarının isimlerini paralardan kaldırdılar. 1253 [m. 1837] de İkinci Behâdır Şâh hükümdâr oldu. İngilizlerin yaptıkları zulmlere dayanamamış, 1274 [m. 1857] de, İngilizlere karşı askerlerin ve halkın teşvîki ile büyük bir ayaklanma başlatdı. Böylece ismine para basdırmağa ve hutbe okutmağa muvaffak oldu ise de, buna karşı İngilizlerin tepkisi ve zulmü çok şiddetli oldu. İngiliz askerleri Delhî şehrine girince, evleri, dükkânları basıp, malları, paraları yağmaladılar. Genç, ihtiyâr, kadın erkek demeden bütün müslimânları, hattâ çocukları kılınçdan geçirdiler. İçecek su bile bulunamaz oldu.

İkinci Behâdır Şâhın komutanlarından Baht hân, Sultânı ordu ile birlikte çekilmeye râzı etdi ise de, İngilizlerin gözüne girmek isteyen, Mirzâ İlâhî Bahş isimli başka bir komutan, Behâdır Şâha, ordudan ayrılıp teslim olursa, İngilizleri suçsuz olduğuna, zorla ayaklanmanın başına geçirilmiş bulunduğuna inandırabileceğini ve İngilizler tarafından afv edileceğini söyleyerek, Behâdır Şâhı aldatdı. Böylece Behâdır Şâh geri çekilen ordunun ana kısmından ayrılarak Delhînin içindeki Kal'a-i Muallâdan 10 kilometre uzakdaki Hümâyûn Şâhın türbesine sığındı.

Ahlâksızlığı ve beceriksizliği ile meşhûr ve o sırada İngiliz ordusunda istihbârât subaylığı yapan meşhûr papaz

Hudson, bunu Receb Alî adındaki bir hâinden öğrenerek, durumu ordu kumandanı general Wilsona bildirdi. Yakalamak için yardım istedi. Wilsonun verebileceği paralı askeri olmadığını bildirmesi üzerine, Hudson, kendisinin bu işi bir kaç kişi ile yapmasını teklîf ederek, sultânın teslîm olması için cânına ve âilesine dokunulmıyacağı te'mînâtının verilmesi gerektiğini bildirdi. Wilson bu teklîfi önce kabûl etmediyse de, sonradan kabûl etti. Bundan sonra 90 kişi ile Hümâyûn Şâhın türbesine giden Hudson, Sultâna, oğullarına ve hânımına dokunulmıyacağına dâir te'mînât verdi. Bu papaza aldanan Behâdîr Şâh teslîm oldu. Hudson, dahâ sonra sultânın iki oğlunu ve bir torununu yakalamağa çalışdı. Fekat, Sultânın iki oğlunun ve torununun kalabalık muhafızları olduğu için, yakalayamadı. General Wilson'dan, bunlara da cânlarına dokunulmıyacağına dâir te'mînât aldı. Hâin Hudson, Sultânın iki oğluna ve torununa çeşidli vâsıtalarla haber göndererek, kendilerine bir zarar gelmeyeceğine dâir te'mînât verdi. Bunlar da, papazın yalanlarına aldanarak teslîm oldular. Hudson, İngiliz siyâseti ve hîlesi ile kandırdığı, sultânın iki oğlu ve torununu ele geçirince, hemen zincire vurdu.

Şâhın iki oğlu ve bir torununu elleri bağlı olarak Delhîye getirirken yolda, Hudson genç şehzâdeleri soydurup, bizâtihi kendisi göğüslerine kurşun sıkarak şehîd etti. Kanlarından içti. Bu genç şehîdlerin cesedlerini, halkı korkutmak için kal'a kapısına asdırdı. Bir gün sonra başlarını, İngiliz genel vâlisi Henri Bernarda gönderdi. Sonra, şehîdlerin etinden çorba yaparak şâha ve hânımına gönderdi. Çok aç olduklarından hemen ağızlarına aldılar. Fekat, ne eti olduğunu bilmedikleri hâlde çiğneyemediler, yutamadılar. Kusdular, çorba tabaklarını yere bıraktılar. Hudson hâini, (Niçin yemediniz? Çok güzel çorbadır. Oğullarınızın etinden yapırdım) dedi.

1275 [m. 1858] senesinde, tahtından zorla indirilen İkinci Behâdîr Şâh, ayaklanmaya ve Avrupalıların öldü-

r lmesine sebep olmak suçlarından muh keme edildi. 29 Martta  m r boyu hapse mahkûm edildi ve Hind-i  ine [Rangona] sürgüne gönderildi. 1279 [m. 1862] senesi Kasım ayında, vatanından uzak bir ülkede, G rg n  İslâm İmperatorlu unun son sult n  Behâdır Ő h, zindanda hayâta gözlerini yumdu. Allâme Fadl-ı Hak da, 1278 [m. 1861] de, Andoman adalarındaki bir zindanda İngilizler tarafından Şehîd edildi.

İngilizler 1294 [m. 1877] de, Osm nl -Rus harbi sırasında, Hindist n , İngiltere krallı ına ba lı bir devlet i l n etdiler. Me h r İskoç mason locasına kaydl  Midhat P shan n Osm nl  devletini harbe sokması, İslâmiyyete yapt   zararların en b y    oldu. Sultân Abd l az z H n  Şehîd etdirmesi de, İngilizlere yaradı.

İngilizler, kendi yeti dirdikleri adamları Osm nl  devletinde kıymetli mevki lere getirmişlerdi. Bu devlet adamları, ismi Osm nl , fikri ve zikri İngiliz idiler. Bunların en me h rlarından Mustafâ Re  d P  a son sadr zamlığında, altı günlük sadr zam iken, 28.10.1857 de İngilizlerin Hindistân m slim nlarına yapt   büyük Del   katli amını tebr k etti. Dah  önce de, Hindistândaki İngiliz zulmüne kar   ayaklanan müslimânları basdırmak için, İngiltereden gelen yardımın M srdan geçirilmesi için Osm nlılardan izn istediler. Bu izn de, yine masonlar vâsıtası ile verildi.

Hindistânda İngilizler yeni mektebler a madıkları gibi, İslâm Őer  atinin temeli ve en b riz vasfı olan bütün medrese ve sıbyan mekteblerini de kapatmışlar, halka liderlik yapabilecek bütün âlimleri ve din adamlarını Şehîd etmişlerdir. Hattâ, talebeleri bile katl etmişlerdir. Burada 1391 [m. 1971] senesinde Hind ve P kist n  ziyâret eden bir ahab bımızın anlatd   küçük bir h tır yı nakl etmeyi uygun görüyoruz.

Hindistânda, Serhend Őehrindeki İmâm-ı Rabb n nin ve diğer evliy n n “kaddesallah  sirreh” kabr-i Őer  -

lerini ziyâretten sonra Pânipût şehrine, oradan da Delhîye gittim. Pânipûtün en büyük câmi'inde Cum'a nemâzını edâ etdikden sonra, imâm bizi misâfir edip, evine götürdü. Yolda kalın bir zincirle halkalarından kilitlenmiş gâyet büyük bir kapı gördüm. Üzerindeki kitâbeyi okuyunca, buranın bir sübyân mektebi [ilkokul] olduğunu anladım ve imâm efendiye, bu kapının niçin kilitli olduğunu sordum. İmâm efendi, 1367 [m. 1947] den beri kapalıdır. İngilizler hindûları kışkırtarak Pânipûtteki bütün müslimânları, kadın-erkek, ihtiyar-çocuk demeden katletdirdiler. Bu mekteb, o günden beri kapalıdır. Bu zincir ve kilit bize, İngiliz zulmünü hâtırlatır. Bizler buraya sonradan muhâcir olarak gelip yerleştik, dedi.

İngilizler, hâkim oldukları bütün İslâm memleketlerinde yaptıkları gibi, İslâm âlimlerini, İslâm kitâblarını, İslâm mekteblerini yok etdiler. Tâmm din câhili bir gençlik yetiştirdiler. 1834 de Kalkütaya gelen meşhûr İngiliz Lord Macauley, fârisî ve arabî her dürlü kitâbın basılmasını ve yayılmasını, hattâ baskısına başlanılmış olanların bile baskısının durdurularak yasaklanmasını emr etmiş ve İngilizler tarafından büyük destek görmüştür. Bu zulmleri de, müslimânların hâkim olduğu yerlerde, bilhâssa Bengalde titizlikle tatbîk edilmiştir.

İngilizler, Hindistânda islâm medreselerini kapatırken, sekiz adedi kızlara mahsûs olmak üzere, yüzaltmışbeş kolej açmışlardır. Bu kolejlerde yetiştirdikleri talebeleri, babalarının dinlerine ve ecdâdlarına düşman etmişler, beyinlerini yıkamışlardır. Hindistânda zulm ve vahşet yapan İngiliz ordusunun üçde ikisini, bu şekilde beyinleri yıkanmış, kendi milletine düşman edilmiş, hıristiyanlaştırılmış veyâ para ile satın alınmış yerli ehâlî teşkîl ediyordu.

1249 [m. 1833] kânûnları, misyonerlik fe'âliyyetlerinin gelişmesini sağlamış ve protestan dînî teşkîlâtı Hindistânda kuvvetlenmişti. Misyonerlik fe'âliyyetleri yayılmadan ve Hindistân tam olarak İngiliz hâkimiyetine geçmeden

evvel, İngilizler müslimânların îmânlarına saygılı davranmış, bayramlarda toplanmış, câmi' ve mescidlerin ta'mîrine yardımcı olmuş, hattâ câmi', tekke, türbe ve medreselere âid islâm vakflarında vazîfe almışlardı. 1833 ve 1838 de İngiltereden gelen emrlerle İngilizlerin bu fe'âliyyetleri yasaklanmışdır. İngilizlerin islâm dînine hücûmlarında tatbîk etdikleri siyâsetin, evvelâ dost görünerek, yardım ederek, müslimânları sevdiklerini, islâmiyyete hizmet etdiklerini, her memleketde yayıp, dünyâ müslimânlarını aldatmak, buna muvaffak olduktan sonra, islâmiyyetin esâslarını, kitâblarını, mekteblerini, âlimlerini, yavaşca ve sinsice yok etmekte olduğunu, bu fe'âliyyetleri açıkca göstermekdedir. Bu iki yüzlü siyâsetleri ile, müslimânlara en büyük düşmanlığı yapmakda, islâmiyyetin kökünü kurutmakdadırlar. Dahâ sonra, İngilizceyi resmî lisân olarak kabûl etmek ve hristiyanlaştırılmış yerli gençler yetiştirmek gayretleri arttı. Bu maksadlarla temâmen misyonerlerin kontrolünde olan mektebler açıldı. Hattâ, İngiliz başvekîli Lord Palmerston ve pek çok İngiliz lordları, Hindistân halkının hristiyanlık ni'metlerinden fâidelenmeleri için Allahın Hindistânı, İngilizlere verdiğini söylediler.

Lord Macauléy, Hindistânda kan ve renk bakımından Hindli, fekat zevk, düşünce, inanç, ahlâk ve zekâ bakımından İngiliz bir cem'iyyet yetiştirilmesi için çok çalışdı ve desteklendi. Böylece misyonerler tarafından açılan mekteblerde, İngiliz dil ve edebiyâtı ve hristiyanlık öğretilmesine ehemmiyyet verildi. Fen bilgilerine (matematik, fizik, kimyâ, v.s.) hiç ehemmiyyet verilmedi. Böylece İngilizce lisânından ve edebiyâtından başka hiç bir şey bilmeyen hristiyanlaştırılmış kimseler yetiştirildi. Bunlar me'mûr olarak istihdâm edildi.

Müslimân iken dinden çıkan mürted olduğu için ve Hindûlarca, dinlerinden dönen dinsiz kabûl edildiği için, hristiyanlaştırılan yerli gençler, âilelerinin mîrâsından bir hak alamıyorlardı. Misyonerler buna mâni' olmak

için, 1832 de Bengal için, 1850 de de, umûm Hindistân için, bir kânûn çıkararak, hristiyan olan yerli mürted ve dinsizlerin mîrâsdan pay almasını te'mîn etdiler. Onun için Hindliler, Hindistândaki İngiliz mekteblerine, (**Şeytânî Defter**) ismini vermişlerdir. [Hindistânda ve Os mânlılarda resmî dâire ve kuruluşlara (Defter) denilmektedir.] 1344 [m. 1925] senesinde Hindistânı ziyâret eden Fransız muharir Marcelle Perneau neşr ettiği kitâbında diyor ki: (Hindistânın birinci şehri olan Kalkütadaki sefâlet hakkında, Pâris ve Londranın civârındaki batakhâne mahalleleri aslâ bir fikr veremez. Kulübelerde insan ve hayvanlar birbirine karışmış, çocuklar ağlıyor, hastalar inliyor. Onların yanında ispirto ve esrar içmekden bîtâb kalmış insanların, ölü gibi yerlerde yatdığını görürsünüz. İnsan bu kadar aç, sefil, za'îf ve bîtâb vücûdları seyr ederken, ister istemez bunların ne iş yapabileceklerini kendi kendine soruyor.

Fabrikalara doğru koşan bunca insana, fabrikalar kazançlarının ne kadarını tediye ediyor? İhtiyâç, meşakkat, sârî hastalıklar, içki ve esrâr, za'îf, mukâvemetsiz ehâlîyi kırıyor, yok ediyor. Dünyânın hiç bir yerinde, insan hayâtına karşı olan ilgisizlik, burada olduğu kadar hayâsızca olmamıştır. Hiç bir zahmet, hiç bir iş, ağır ve gayr-ı sıhî kabûl edilmemektedir. İşçi ölecekmiş ne zararı var? Yarın yerine derhâl diğeri geçer. İngilizlerin burada düşündükleri yegâne şey, istihsâli çoğaltmak ve çok para kazanmaktır.)

A.B.D. eski hâriciyye nâzırı Williams Jennings Bryan, İngiliz hükûmetinin Rusyadan dahâ zâlim ve dahâ aşağı olduğunu delilleriyle zikr etmekde ve (**Hindistânda İngiliz Hâkimiyyeti**) kitâbının sonunda, (Hindistân ehâlîsinden, hayâtda olanlara refâh ve se'âdet bahş ettiğini iddiâ eden İngilizler, milyonlarca Hindliyi mezâra göndermişlerdir. Mahkemeler ve inzibât kuvvetleri te'sis ettiklerini her yerde söyleyen bu millet, resmî bir yağmacılıkla Hindistânı tâ iliklerine kadar soymuştur. Soy-

mak kelimesi biraz ağır ise de, İngiliz idâresinin mel'âne-tini başka dürlü îzâh etmek mümkün değildir.

Hıristiyanlık iddiâ eden İngiliz kavminin vicdânı, esâ-ret zinciri altında inleyen Hind müslimânlarının istimdâd nidâlarını duymak istemiyor.)

Mister Hodberk Keombtun (**Hindlinin Hayâtı**) kitâ-bında şöyle demektedir: (Efendileri [İngilizler] Hindli-ye zulm eder, o ise her şeyi yok oluncaya, ölünceye ka-dar çalışmağa, ona hizmete devâm eder.) Bu sözler, in-sâflı hıristiyanların, İngiliz vahşetini bildiren yazılarından birkaçıdır.

İngilizlerin diğer müstemlekelerinde çalışdırılan Hind-li müslimân işçilerin vaziiyeti, dahâ da beterdi. 1834 se-nesinde İngiliz sanâycileri, Afrika yerlileri yerine Hind işçisi kullanmağa başladılar. Hindistândan Güney Afri-ka müstemlekelerine binlerce müslimân nakl ediliyordu. (**Kuli**) ismi verilen bu işçilerin vaziiyeti, kölelerin vazii-yetinden dahâ fenâ idi. Bunlar (**Indentured Labour**) (Sözleşmeli iş) denilen bir üsûle tâbi' tutulur. Buna gö-re, (kuli) beş sene müddet ile te'ahhüt altına girmekde idi. Bu zemân içerisinde kuli, işini terk edemez, evlenemez, gece gündüz kırbaç altında çalışmak mecbûriyyetindedir. Ayrıca senelik, üç İngiliz altını da vergi vermekle mükel-lefdir. (Bunlar (**Labour in India**), (**Post-Lecturer in the University of New-York**)un yazıları ile bütün dünyâya i'lân edilmektedir.)

Meşhûr Gandhi, tahsîlini İngilterede yaparak, Hindis-tânâ dönmüşdür. Hıristiyanlaşdırılmış bir Hindlinin, hat-tâ Porbandar şehrinin baş papazının oğludur. 1311 [m. 1893] de, Hindistândaki bir İngiliz şirketi, onu Güney Af-rikaya gönderdi. Oradaki Hindlilerin ne kadar ağır şart-lar altında çalışdıklarını, ne kadar fenâ muâmele gördük-lerini müşâhede edince, İngilizlerle mücâdeleye başladı. İngilizler tarafından yetiştirilmiş, hattâ hıristiyanlaşdı-rılmış bir kimsenin oğlu olduğu hâlde, İngiliz zulmüne,

vahşetine dayanamadı. İlk şöhretine de, burada kavuşmuşdu.

İngilizlerin bütün İslâm âleminde ta'kîb etdikleri siyâsetin temeli ve aslı şu üç kelimedir. (Parçala, hâkim ol ve dinlerini imhâ et.)

Bu siyâsetin îcâb ettirdiği hiç bir şeyi yapmakdan çekinmemişlerdir.

Hindistânda da ilk işleri, kendilerine hizmet edecek kimseler bulmak oldu. Bu kimseleri kullanmak sûreti ile fitne ateşini yavaş yavaş yakdılar. Bunun için, müslimânların hâkimiyyetinde yaşayan hindûları kullandılar. Müslimânların adâleti altında yaşayan hindûlara, Hindistânın hakîkî sâhiblerinin hindûlar olduğunu, müslimânların hindû tanrılarını kurban ettiğini, buna mâni' olmak lâzım geldiğini telkîn etdiler. Hindûları kendi saflarına geçirdiler. Onlardan paralı askerler istihdâm etdiler. Böylece, Kraliçe Elizabetin emr ettiği ordu kurmak işi teşekkül ederken, hindû cehâleti ile İngiliz İslâm düşmanlığı ve para hırsı da birleştirilmiş oluyordu. Müslimân vâlilerle hindû mihrâcelerin araları açılarak harbler çıkarıldı. Müslimânlar içerisinde za'îf i'tikâdlı kimseler satın alındı.

Kendisi bir kaç kerre kral nâibi ve (Hindistân teşkilâtı) a'zâsı olan meşhûr İngiliz Sir John Strachey müslimân-hindû düşmanlığı husûsunda diyor ki: (Hâkim olmak ve tefrika sokmak için, yapılacak her şey, hükûmetimizin siyâsetine uygundur. Hindistândaki siyâsetimizin en büyük yardımcısı, burada yan yana iki düşmanın bulunmasıdır). Bu düşmanlığı büyüten İngilizler, 1164 [m. 1750] senesinden 1287 [m. 1870] senesine kadar, devâmlı hindûları desteklediler ve onlarla berâber büyük müslimân katli-âmları yaptılar.

1858 senesinde başlayan müslimân hindû çarpışmaları büyüyerek devâm etdi. Hindûları müslimânların üzerine saldırtır, sonra da oturur neş'e ile seyr ederlerdi. Hin-

distânda hiç bir sene geçmemiştir ki, inek kurban etmek sebebi ile kanlı olaylar ve yüzlerce, binlerce müslimânın öldüğü fitneler zuhûr etmiş olmasın. Bu fitneyi körüklemek için, müslimânlar arasında bir taraftan inek kesmenin 7 tâne koyun kesmekden dahâ efdal olduğunu yaydılar. Diğer taraftan da, hindûlar arasına, inek tanrılarını ölümden kurtarmanın çok sevâb olduğunu yaydılar. Bu fitneleri Hindistândan çekildikten sonra da devâm etmiştir. Buna misâl olarak baş vekil Musaddık zemânında, Îrânda neşr edilen (İttilâ'ât) mecmû'asında okuduğumuz bir hâdiseyi zikr edelim:

(Bir kurban bayramı günü, sarıklı, sakallı, cübbeli iki müslimân, kurban etmek için bir inek alırlar. Hindû mahallesinden geçerlerken, bir hindû önlerine çıkarak, ineği ne yapacaklarını sorar. Kurban edeceklerini söylerler. Hindû, (Ey ehâli! Yetişin tanrımızı kurban edecekler) diye bağırır. Müslimânlar da, (Ey müslimânlar, yetişin kurbanımızı elimizden alıyorlar) diye feryâd eder. Hindûlarla müslimânlar toplanırlar. Sopalarla, bıçaklarla birbirlerine saldırırlar. Yüzlerce müslimân katl edilir. Fekat, ineği hindû mahallesinden geçiren iki kişinin, İngiliz sefâretine girdikleri görülür. Bu hâl gösteriyor ki, bu fitneyi çıkaranlar İngilizlerdir. Bunları yazan muharrir dahâ sonra, biz sizlerin bir kurban bayrâmını müslimânlara nasıl zehr ettiğinizi iyi biliyoruz demektedir.) Böyle sayısız fitneler ve zulmler ile, müslimânları imhâ etmeğe çalışdılar.

Hindûların, kendilerine karşı yavaş yavaş baş kaldırdıklarını görünce, 1287 [m. 1870] den sonra da, müslimânları hindûlara karşı desteklemeğe başladılar.

Kılıç ile cihâdın farz olmadığını söyleyen, İslâmiyyetin harâm kıldığı şeylere halâl diyen, dîni ve îmâmı değiştirmeğe çalışan, müslimân ismini taşıyan, Ehl-i sünnet düşmanları yetişdi. Sir Seyyid Ahmed, Gulâm Ahmed Kâdıyânî, Abdüllah Gaznevî, İsmâ'îl-i Dehlevî, Nazîr Hüseyin Dehlevî, Sıddık Hasan hân Pehûpâlî, Reşîd Ah-

med Kenkühî, Vahîd-üzzemân Haydar âbâdî, Eşref-Alî Tehânevî ve şâh Abdül'azîzin torunu Muhammed İshak bunlardandır. Bunları destekleyerek, yeni yeni bozuk fırkaların zuhûrunu sağladılar. Müslimânların bu fırkalara uymaları için çalışdılar.

Bu fırkaların en meşhûru, 1296 [m. 1879] da kurulan (**Kâdiyânîlik**) olup, kurucusu olan Gulâm Ahmed; top, kılıç ile cihâdın farz olmadığını, farz olan cihâdın nasîhat ile olduğunu, söyledi. İngiliz câsûsu Hempher de, Necdli Muhammede böyle söylüyordu.

Gulâm Ahmed, İsmâ'îlî fırkasından bir zındık idi. 1326 [m. 1908] de öldü. İngilizler bunu bol para ile satın aldılar. Önce (Müceddid) olduğunu, sonra, (Mehdî) olduğunu söyledi. Nihâyet, (Peygamber) olduğunu iddiâ ederek yeni bir din getirdiğini i'lân etdi. Aldatdığı kimselere (ümmetim) dedi. Kur'ân-ı kerîmde, bir çok âyetlerin kendisini haber verdiğini, bütün Peygamberlerin mu'cizelerinden dahâ çok mu'cizesi olduğunu söyledi. Kendisine inanmayanlara 'kâfir dedi. Bunun fikirleri, Pencab ve Bombayda câhil halk arasında yayıldı. Bugün de, Avrupada ve Amerikada (**Ahmediyye**) ismi altında kâdiyânîliğin yayıldığı görülmektedir.

Sünnî müslimânlar, kâfirlere karşı silâh ile cihâdın farz olduğunu ve İngilizlere hizmetin küfr olduğunu söylüyorlardı. Bu husûsda va'z eden, nasîhat veren müslimânlara şiddetli cezâlar veriliyor, çoğu katl ediliyordu. Ehl-i sünnet kitâbları toplanıp imhâ edildi.

Satın alamadıkları ve kendi emellerine hizmet etdiremedikleri islâm âlimlerini, müslimânlardan uzaklaştırdılar. Onlar i'dâm edildikleri zemân kahraman olurlar korkusu ile, Andoman adasındaki meşhûr zindanlarda müebbed hapse mahkûm ederlerdi. Büyük ihtilâli sebeb göstererek, Hindistânın her yerinden topladıkları islâm âlimlerini yine oraya göndermişlerdi. [Birinci cihân harbinden sonra İstanbulu işgâl etdikleri zemân da, Os-

manlı pâşalarını ve âlimlerini Malta adasına sürgün etmişlerdi.]

İslâmiyyete düşmanlıklarını, müslimânların anlamaması için, Hindistânın (dâr-ül-harb) değil, (dâr-ül-islâm) olduğuna dâir fetvâlar aldılar. Bu fetvâları her yere yaydılar.

Kendileri tarafından yetiştirilen âlim ismli münâfıklar, Osmânlı pâdişâhlarının halife olmadığı, halffeliğin Kureyşlilerin hakkı olduğu, Osmânlı sultânları onu gasb etdikleri için onlara itâ'at edilmeyeceği fikrini yaydılar.

[(Halife, Kureyş kabîlesinden [onların evlâdlarından] olacaktır) hadîs-i şerîfi, halffe olmağa lââyık, halffelik şartlarına mâlik olanlar arasında, Kureyşden [meselâ seyyid] de varsa, onu tercih ediniz demektir. Bu yoksa, başkası intihâb olunur. Halffe seçilemeyip veyâ seçilen halifeyi kabûl etmeyip, kuvvet ile, şiddet ile, hükûmeti ele geçirene itâ'at edilir. Yeryüzünde, bir halife olur. Bütün müslimânların buna itâ'at etmeleri lâzımdır.]

Dînî tadrîsâtı yok ederek, İslâmiyyeti içerden yıkabilmek için, Aligarhda İslâm bilgilerinin öğretildiği bir medrese ve Aligarh İslâm üniversitesini açdılar. Buradan din câhili ve İslâm düşmanı din adamları yetiştirdiler. Bunların İslâmiyyete zararları pek büyük oldu. Burada tahsîl görenlerden seçtiklerini İngiltereye gönderirler, İslâmı içerden yıkacak bir hâle getirdikten sonra, müslimânların başına geçirirlerdi. Eyyüb hân bunlardan olup, M.Cinnahın yerine Pâkistân devlet başkanı yapılmıştır.

İngilizler, ikinci cihân harbinden gâlib çıkmış gibi görünüyorsa da, hakîkatde mağlûb olmuşlardır. Çünkü, kendilerinin (üzerinde güneş batmıyan ülke) ismini vermiş oldukları İngiltere, (üzerine güneşin pek doğmadığı bir ülke) hâline gelmiştir. Müstemlekelerinin çoğunu gayb etmiş, âdetâ tüyleri yolunmuş bir tavuk gibi olmuştur.

Pâkistâna devlet başkanı yaptıkları Alî Cinnâh şî'î ve

İngiliz tarafdârı idi. 1367 [m. 1948] de ölünce, yerine geçen Eyyûb hân mason idi. Darbe yaparak idâreyi ele geçirdi. Bu kâfirin yerine gelen general Yahyâ hân da, koyu kızılbaş idi. 1392 [m. 1972] başında (Pâkistân-Hind) harbinde mağlûb olup, doğu Pâkistân elinden gidince, habs edildi. Yahyâ hândan sonra hükûmeti Zülfikâr Alî Butto devraldı. Bu da tahsîlini İngilterede yapmış, İngiliz ajanı olarak yetiştirilmişdi. 1974 de muhâliflerinin öldürülmesini emr ettiği için, i'dâm edildi.

Zülfikâr Alî Buttoyu devirerek yerine geçen Ziyâ-ül-Hak, İslâm düşmanlarının müslimânlar için neler düşündüklerini, müslimânları ve İslâmiyyeti yok etmeğe çalışdıklarını anlayarak, onların arzû ettikleri şeyleri yapmadı. Vatanının fende ve teknikde, san'atda ilerlemesi için uğraşdı. Ferd, âile, cem'iyyet ve milletin refâh ve se'âdetinin tek kaynağının İslâmiyyet olduğunu iyi anladığı için, kânûnlarının şer'i'ate uygun olmasını istedi. Bu istediğini Pâkistân milletine sordu. Yapılan referandumda Pâkistân ehâlîsi topyekûn müsbet rey kullandı.

İngilizlerin yetiştirdiği uşaklar, Ziyâ-ül-Hakkı bütün ma'îyyeti ile berâber bir suikastda şehîd etdiler. Sonra başbakan olan Alî Buttonun kızı Benâzir, devlet ve millet ve İslâmiyyet aleyhine yaptıkları cürümlerden dolayı hapis hânelere atılmış olan bütün hâinleri serbest bıraktı. Bunları devlet kademelerinin başına getirdi. Pâkistân'da karışıklıklar, kavgalar başladı. İngilizlerin arzûları gerçekleşmiş oldu.

İngilizler, birinci ve ikinci cihân harbleri sonunda, birçok memleketlerde, kendi hâin plânlarını yerine getiren ve İngiliz menfe'atlerini koruyan kimseleri iş başına getirdiler. Bu memleketlerin, millî marşları, bayrakları, devlet başkanları olmuş, fekat din hürriyyetine kavuşamamışlardır.

Son üç asrda, Türk ve İslâm âlemi, nerede bir ihânete uğramışsa, bunun altında mutlaka İngiltere vardır.

Osmânî Devletini yıkdılar. Osmânî İmperatorluğu topraklarında 23 adet irili ufaklı devletler kurdular. Bunun sebebi müslimânların kuvvetli ve büyük bir devlet kurmalarına mâni' olmakdı.

İslâm ülkeleri diye ismlendirilen memleketler arasında devâmlı birbirlerine düşmanlıkları ve harbleri kıskırtıldılar. Meselâ, sünnî müslimânların büyük ekseriyeti teşkil ettikleri Sûriyede, % 9 olan nusayrîleri hâkim yaptılar. 1982 senesinde Hama ve Humus şehirlerine ordu birlikleriyle hücum edilmiş, iki şehir yerle bir edilerek, silâhsız, müdâfe'asız sünnî müslimânlar bombalanmışdır.

Hakîkî Ehl-i sünnet âlimleri öldürüldü, İslâm kitâbları hattâ, Kur'ân-ı kerîm bile yok edildi. Bu İslâm âlimlerinin yerine, kendileri tarafından yetiştirilen din câhili mezhebsiz kimseleri getirdiler. Bunlardan:

(Cemâleddîn-i Efgânî) 1254 [m. 1838] de Efganistân'da doğdu. Felsefe kitâbları okudu. Efganistâna karşı Ruslar için câsûsluk yaptı. Mısra geldi. Mason ve mason locası refsi oldu. Mısrî Edip İshak, (Ed-dürer) kitâbında, bunun Kâhire mason locası refsi olduğunu yazmaktadır. 1960'da Fransada basılan, (Les franço-maçons) kitâbının 127. ci sahffesinde, (Mısırda kurulan mason localarının başına, Cemâleddîn-i Efgânî ve ondan sonra Muhammed Abduh getirildi. Bunlar, masonluğun müslimânlar arasında yayılmasına çok yardım etdiler) demektedir.

Sultân Abdülmecîd ve Sultân Abdül'azîz hân zemânlarında beş def'a sadr-ı a'zam olan Âlî Pâşa, İngiliz locasına bağlı mason idi. Efgânîyi İstanbula getirdi. Vazife verdi. O zemân İstanbul (Dâr-ül-fünûn) ya'nî üniversite rektörü bulunan ve kâfir olduğuna fetvâ verilen, mason Hasen Tahsin tarafından Efgânîye bir çok konferanslar verdirildi. Hasen Tahsin de, yine İngiliz mason locasına kayıtlı sadr-ı a'zam Mustafâ Reşîd pâşa tarafından yetiştirilmişdi. Sapık fikrlerini her yere yaymağa çalışdı.

Zemânın şeyh-ul-islâmı Hasen Fehmi efendi, Cemâleddîni rezil etdi. Câhilliğini ve zındıklığını ortaya koydu. Âlî Pâşa, bunu İstanbul'dan çıkarmağa mecbûr oldu. Mısırda ihtilâl ve dinde reform fikrleri aşılamağa çalışdı. (A'râ-bî Pâşa) vak'asını hâzırlıyanlarla birlikde İngilizlere karşı göründü. Mısır müftîsi Muhammed Abdüh ile dost oldu. Dinde reform fikrlerini ona aşıladı. Pârisde ve Londrada masonların yardımını ile mecmû'a [dergi] çıkardı. 1304 [m. 1886] de Îrâna geldi, orada da râhat durmadı. Zincirlere bağlanarak Osmânlı hudûduna bırakıldı. Bağdâda, Londraya gitdi. Îrân aleyhine yazılar yazdı. Tekrar İstanbul'a geldi. Burada da Îrândaki Behâîler ile işbirliği yaparak, dîni siyâsete âlet etdi.

Cemâleddîn-i Efgânînin, din adamı perdesi altında, İslâmı içerden yıkmak propagandalarına aldananların en meşhûru (Muhammed Abdüh)dur. Abdüh 1265 [m. 1849] de Mısırda tevellüd ve 1323 [m. 1905] de orada vefât etdi. Bir müddet Beyrûtda bulundu. Oradan Pârise gitdi. Orada Cemâleddîn-i Efgânînin, masonlar tarafından çizilen çalışmalarına katıldı. (El-urvet-ül-Vüskâ) mecmû'asını çıkardılar. Beyrûta ve Mısra gelerek Parisdeki mason locasının karârlarını tatbîk etmeğe çalışdı. İngilizlerin yardımını ile Kâhire müftîsi oldu. Ehl-i sünnete saldırmağa başladı. İlk iş olarak, Câmî'-ül ezher medresesi ders programlarını bozmağa, gençlere kıymetli bilgilerin okutulmasını önlemeğe başladı. Üniversite kısmındaki dersleri kaldırdı. Lise ve orta kısımdaki kitâblar, yüksek sınıflarda okutuldu. Bir taraftan ilmi kaldırırken, diğer taraftan İslâm âlimlerini kötüliyerek, bu âlimlerin fen bilgilerine mâni' olduklarını, bu bilgileri İslâma sokacağını iddiâ etdi. (İslâmiyyet ve nasrâniyyet) kitâbında, (Bütün dinler birdir. Dış görünüşleri değişikdir) demiş, yehûdî, hristiyan ve müslimânların, birbirlerini desteklemelerini istemiştir. Londrada, bir papaza yazdığı mektûbda, (İslâmiyyet ve hristiyanlık gibi iki büyük dînin el ele vererek kucaklaşmasını beklerim. O zemân,

Tevrât ve İncîl ve Kur'ân birbirlerini destekleyen kitâblar olarak her yerde okunur ve her milletce saygı görür) demiştir. Müslimânların Tevrât ve İncîl okuyacakları zemânı beklemekte olduğunu ifâde etmiştir.

Câmi'ül-Ezherin müdürü (Şaltut) ile yaptığı Kur'ân-ı kerîm tefsîrinde, banka fâizinin meşrû' olduğuna fetvâ vermiştir. Dahâ sonra müslimânların ağır baskıları karşısında, bu fetvâsından rücû' eder görünmüştür.

Beyrutdaki mason locasının başkanı Hannâ Ebû Râsid, 1381 [m. 1961] de yayınladığı (Dâire-tül-me'ârif-ül-masoniyye) kitâbının 197. nci sahîfesinde, (Cemâled-dîn-i Efgânî, Mısırda mason locası reîsi idi. Âlimlerden ve devlet adamlarından üçyüze yakın üyesi vardı. Ondan sonra, imâm üstâd Muhammed Abdüh reis oldu. Abdüh, büyük bir mason idi. Bunun, masonluk rûhunu arab memleketlerine yaydığını kimse inkâr edemez) demektedir.

İngilizlerin İslâm âlimi olarak Hindistânın her yerinde övdükleri kâfirlerin en meşhûrlarından biri Sir Seyyid Ahmed Hândır. 1234 [m. 1818] de Delhîde doğdu. Babası, Ekber şâh zemânında Hindistâna gelmişti. 1837 de Delhîde İngiliz mahkemesinde hâkim olan amcasının yanında kâtib olarak işe başladı. 1841 de hâkim, 1855 de ise yüksek hâkim yapıldı.

Hindistânda İngilizlerin yetiştirdiği din adamlarından biri de Hamîdullahdır. 1326 [m. 1908] de İsmâ'îli fırkasında olanların ekseriyyet olduğu Haydarâbâdda tevellûd etti. İsmâ'îli mezhebinde, koyu Ehl-i sünnet düşmanı olarak yetişti. Pârisde, CNRS ilmfî araştırma a'zâsıdır. Muhammed aleyhisselâmı, sâdece müslimânların peygamberi olarak tanıtmaya çalışmaktadır.

İngilizlerin islâmiyeti yok etme savaşında, vatânına, milletine dînine hizmet etmek isteyen müslimânları aldatmak için kullandıkları en te'sîrli silâhları, İslâmiyeti asra uydurmak, modernleştirmek, İslâmiyetin as-

lını ortaya çıkarmak propagandaları içinde, dinsizliği yerleştirmek idi. Büyük İslâm âlimi, Şeyh-ül-islâm Mustafa Sabri efendi bunu çok iyi anlayanlardandı. Onun için, (Mezhebsizlik dinsizliğe kurulan bir köprüdür) buyurarak, İslâm düşmanlarının arzûlarını, gâyelerinin ne olduğunu çok iyi anlatıyordu.

İngilizler ve islâm düşmanları, tekkeleri ve tesavvuf yollarını ifsâd etmek için de, çok çalışdılar. Şerî'atin üçüncü kısmı olan ihlâsı yok etmeğe uğraşdılar. Tesavvuf büyükleri aslâ siyâset ile uğraşmaz, kimseden bir menfe'at beklemezlerdi. Tesavvuf büyüklerinin çoğu, derin âlim ve müctehid idi. Çünkü tesavvuf, Muhammed aleyhisselâmın yolunda, izinde yürümek demektir. Ya'nî her sözünde, her işinde, her şeyde şerî'ate yapışmaktır. Fekat, uzun zemândan beri, câhillere, fâsıklar, hattâ bir çok ajanlar, alçak maksadlarına kavuşmak için, tesavvuf büyüklerinin isimlerini âlet olarak kullanıp, çeşidli ocaklar kurmuş, şerî'atin, dînin bozulmasına, yıkılmasına sebep olmuşlardır. Zikr, Allahü teâlâyı hâtırlamak demektir. Bu da kalb ile olur. Zikr edince, kalb temizlenir. Ya'nî, kalbden dünyâ sevgisi, mahlûkât sevgisi çıkar. Allah sevgisi yerleşir. Bir çok kimselerin kadın, erkek, bir araya toplanarak hayhuy etmesi zikr değildir. Din büyüklerinin, Eshâb-ı kirâmın yolu unutuldu. İbâdet ismi altında günâh işlendi. Hele son zemânlar harâm girmeyen, kızılbaşlık, mezhebsizlik karışmayan bir tekke kalmamıştı. Tarîkatçılık, şerî'atı yıkmak için en te'sirli bir âlet hâlini almıştı. Tekkelere müzik sokuldu. Çalgı çalarak, tegannî ederek, dans ederek, erkek kadın berâber saç baş açık, el ele yapışarak yapılan taşkınlıklara ibâdet denildi. (Dîni Türk mûsikîsi, tesavvuf mûsikîsi) diye bid'atler uyduruldu.

Bugün, ne İstanbul'da, ne de Anadolu'da ve Mısır, Irâk, İran, Sûriye ve Hicâz'da ya'nî hiç bir İslâm memleketinde tesavvuf âlimi yok gibidir. Fekat sahte mürşidler, müslimânları sömüren tarîkatçılar çoktur. Türkiyede

tekkelerin kapanması, tesavvuf büyüklerine iftirâ edenlerin ve fışk ocaklarının kapanmasıydı. Meselâ bugün, içki içen ve açıkca günâh işleyen ba'zı zındıkların, Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmînin "kuddise sirruh" anma merâsimlerinde, fes ve cübbe giyerek ilâhîler söylediği ve ba'zılarının döndüğü görülmektedir. Bunları gören din câhili kimseler, islâmiyyetin, bunları yapmak olduğunu zan etmektedir.

İşte, İngilizler ve misyonerler, câsûsları ile, ilm, irfân ve edeb yuvası olan bu mübârek yerleri bozdular, bozdukdan sonra da, bunlar bozuktur diyerek, doğrusunu da ortadan kaldırdılar. İngilizler tarafından te'sîs edilen Vehhâbîlik, mezhebsizlik, reformculuk, selefiyyecilik gibi bozuk yolların hepsinde tesavvuf düşmanlığı vardır.

İslâm düşmanları bilhâssa İngilizler, her dürlü vâsıtalar kullanarak müslimânları ilimde ve fende geri bıraktılar. Müslimânların ticâret ve san'atlarına mâni' olundu. İslâm ülkelerindeki güzel ahlâkı yıkmak, İslâm medeniyetini ortadan kaldırmak için içki, fuhs, eğlence, kumar gibi illetler yaygınlaştırıldı. Ahlâkı bozmak için, rûm, ermeni ve diğer gayr-i müslim kadınlar birer ajan gibi çalıştırıldı. Bir debdebe içerisinde, moda evi, dans kursu, manken ve artist yetiştirmek gibi hîlelerle, genç kızları tuzağa düşürerek, kötü yollara sürüklediler. Bu husûsda müslimân anne ve babalara çok büyük vazîfeler düşmektedir. Yavrularını, bu kâfirlerin ellerine düşürmemek için çok uyanık olmalıdırlar.

Osmânlı devleti son zemânlarda, Avrupaya tahsîl için talebeler ve devlet adamları gönderdi. Bu talebeler ve devlet adamlarından ba'zıları aldatıldı, mason yapıldı. Fen ve teknik öğrenecek olanlara, İslâmiyyeti ve Osmânlı imperatorluğunu yıkma teknikleri öğretildi. Bunlardan imperatorluğa ve müslimânlara en büyük zarârı dokunan kimse, Mustafâ Reşîd pâşa oldu. Londrada bulunduğu zemân azılı ve sinsi bir İslâm düşmanı olarak yetiştirildi. İskoç masonları ile el ele verdi. Sultân Mahmûd

hân, mason Reşîd pâşanın ihânetlerini görerek îdâmını emr etdi ise de, ömrü vefâ etmedi. Sultânın vefâtından sonra, İstambula dönen Reşîd pâşa ve arkadaşları, İslâmiyyete ve müslimânlara en büyük zararı yaptılar.

1255 [m. 1839] de pâdişâh olan Abdülmecîd hân, henüz on sekiz yaşındaydı. Genç ve tecrübesizdi. Etrâfındaki âlimlerden, kendisini ikaz eden de olmadı. Bu hâl, Osmânlı târîhinde korkunç bir dönüm noktası olmuş, koca İslâm devletinde (**Yok olma devri**)ni başlatmıştır. Sâf, temiz kalbli pâdişah, azılı ve sinsi İslâm düşmanı olan İngilizlerin tatlı dillerine aldanarak, İskoç masonlarının yetiştirdikleri câhilleri işbaşına getirdi. Bunların devleti içerden yıkmak siyâsetlerini hemen anlıyamadı. Bir anlatan da olmadı. İslâmiyyeti yıkmak için İngilterede kurulmuş olan (**İskoç mason teşkilâtı**)nın kurnaz üyesi Lord Rading İstambula, İngiliz sefîri olarak gönderildi. Mustafâ Reşîd pâşanın sadr-ı a'zam yapılması için, Lord Rading sultâna çok dil dökdü. (Bu aydın, kültürlü ve başarılı vezîri sadr-ı a'zam yaparsanız, İngiltere imparatorluğu ile Devlet-i aliyye arasındaki bütün anlaşmazlıklar kalkar. Devlet-i aliyye ekonomik, sosyal ve askerî sâhalarda ilerler) diyerek halîfeyi aldatdı.

1262 [m. 1846] da sadr-ı a'zam olan Reşîd pâşa, iş başına gelir gelmez, 1253 de, hâriciyye nâzırı iken, Lord Rading ile el ele verip, hâzırlamış olduğu ve 1255 de i'lân ettiği (**Tanzîmât**) kânûnuna istinâd ederek, büyük vilâyetlerde mason locaları açdı. Câsûsluk ve hiyânet ocakları çalışmağa başladı. Gençler, din câhili olarak yetiştirildi. Londradan alınan plânlarla, bir yandan idârî, zirâf, askerî değişiklikler yaptılar. Bunlarla gözleri boyadılar. Öte yandan da, İslâm ahlâkını, ecdâd sevgisini, millî birliği parçalamaya başladılar. Yetiştirdikleri kimsele ri işbaşına getirdiler. Bu senelerde Avrupada, fizik, kimyâ üzerinde dev adımlar atılıyor. Yeni buluşlar, ilerlemeler oluyor. Büyük fabrikalar, teknik üniversiteler kuruluyordu. Osmânlılarda bunların hiçbiri yapılmadı. Hat-

tâ, Fâtih devrinden beri medreselerde okutulmakda olan fen, hesâb, hendese, astronomi derslerini büsbütün kaldırdılar. Din adamlarına fen bilgisi lâzım değildir diyerek, bilgili âlimlerin yetişmelerine mâni' oldular. Sonradan gelen İslâm düşmanları da, din adamları fen bilmez, din adamları câhildir, gericidir diyerek müslimân yavrularını İslâmiyyetden uzaklaştıрмаğa çalışdılar. İslâmiyyete ve müslimânlara zararlı olan şeylere asrîlik, ilericilik dediler. Çıkardıkları her kânûn müslimânların, devletin aleyhine idi. Vatanın asl sâhibi olan müslimân türk-ler, ikinci sınıf vatandaş hâline getirildi.

Askere gitmeyen müslimânlara, çok kimsenin ödeye-miyeceği büyük bir para cezâsı getirilmişken, gayr-i müs-limlerden çok cüz'î bir para alındı. Bu vatanın evlâdları, İngilizlerin tezgâhladıkları harblerde şehîd olurken, Re-şîd pâşanın ve yetiştirdiği masonların oyunları netfcesin-de, memleketin sanâyi' ve ticâreti gayr-i müslimlerin ve masonların eline geçti.

İngilizler, Rus çarı birinci Nikolanın, Kudüsde kato-liklere karşı ortodoksları ayaklandırdığını ileri sürerek, Rusların Akdenize inmesini istemeyen Fransa imperato-ru üçüncü Bonapartı da, Türk-Rus Kırım Harbine sürük-lediler. Kendi çıkarları için yaptıkları bu işbirliği, Türk milletine, Reşîd pâşanın diplomatik zaferleri olarak ta-nıtıldı. Düşmanların bu yaldızlı reklâmlar ve sahte dost-luklarla örtmeğe çalışdıkları imhâ hareketlerini, her-kesden önce anlıyan sultân, çok zemân serâyında hüngür hüngür ağlardı. Memleketi, milleti kemiren düşmanlara karşı koymak için tedbirler arar ve Allahü teâlâyâ yalva-rırdı. Bu sebeble, Reşîd pâşayı, bir kaç kerre sadr-ı a'zamlıktan uzaklaştırdı ise de, kendisine (koca), (bü-yük) gibi isimler takan bu kurnaz adam, rakîblerini devi-rip, tekrar işbaşına gelmesini becerirdi. Ne yazık ki, sul-tân keder ve üzüntüsünden tüberküloza yakalanıp genç yaşında vefât etdi. Sonraki senelerde, devlet koltukları-nı kapışan, üniversite hocalıklarına, mahkeme başkanlık-

larına getirilenler, hep Mustafâ Reşîd pâşanın yetiştirmeleridir. Böylece (**Kaht-ı ricâl**) devri açılmasına ve Osmânlılara (**Hasta adam**) denilmesine sebep oldu.

İktisâd profesörlerinden Ömer Aksu, 22 Ocak 1989'da Türkiye gazetesinde neşr edilen beyânatında, (Bizde batılılaşma hareketinin başlangıcı olarak 1839 Tanzîmât fermânı gösterilir. Biz batıdan almamız gereken şeyin teknoloji olduğunu, kültürün ise, millî olması gerektiğini görememiştir. Batılılaşma hareketine, hristiyanlığı benimsemiş olarak bakmışız. Mustafâ Reşîd pâşanın İngilizlerle yaptığı ticâret anlaşması, sanâyileşmemize en büyük darbeyi vurmuştur) demektedir.

Osmânlı imperatorluğunda, İskoç masonlarının hâkimiyeti devâm etdi. Pâdişâhlar şehîd edildi. Vatanın ve milletin hayrına olan her işe karşı çıkıldı. İsyânlar, ihtilâller birbirini ta'kîb etdi. Bu vatan hâinleri ile en büyük mücâdeleyi yapan Cennet mekân Sultân Abdülhamîd hân-ı sâni oldu. Bunun için, (Kızıl Sultân) i'lân edildi. Sultân Abdülhamîd, imperatorluğu iktisâden yükseltiyor, pek çok mektebler ve üniversiteler açıyor, memleketi i'mâr ediyordu. Viyanadan başka bir eşi Avrupada bulunmayan modern tıp fakültesi yaptırdı. 1293 [m. 1876] de Siyâsal bilgiler fakültesi yapıldı. 1297 de Hukuk fakültesi ve Sayıştayı kurdu. 1301 de yüksek mühendis mektebi ve yatılı kız lisesi kurdu. Avrupaya tahsîl için giden talebelerin masonlar tarafından aldatılmalarına mâni' olmak için, Avrupalı profesörler ve fen adamlarını, çok yüksek maâş vererek İstanbul'a getirtti. Bu üniversitelerde ders verirdi. Kız talebelerin de, bu hocalardan fen dersleri okumasını te'mîn etdi. Vatanına, milletine, dînine bağlı ilm ve fen adamları yetiştirdi. Terkos gölünün suyunu İstanbul'a getirtti. Bursada ipekçilik mektebini, İstanbul'da Halkalı zirâat ve baytar mektebini açdırdı. Hamidiyye kâğıd fabrikası, Kadıköy havagazı fabrikası ve Beyrut limanı rıhtımını yaptırdı. Osmânlı sigorta şirketini kurdurdu. Ereğli, Zonguldak kömür ocaklarını

te'sîs etdi. Akl hastahânesi ve Şişlide Hamidiyye Etfâl hastahânesi ve Dâr-ül-acezeyi yaptırdı. Orduyu yeniden kuvvetlendirdi. Zemânında dünyânın en büyük kara ordusunu te'sîs etdi. Eski gemileri Halice çekip, Avrupa'da yeni yapılan üstün evsâflı kruvazörler, zırhlılar ile donanmayı kuvvetlendirdi. (İstanbul-Eskişehir-Ankara) ve (Eskişehir-Adana-Bağdâd) ve (Adana-Şâm-Medîne) demiryollarını te'sîs etdi. Osmânî devletinde, dünyânın en büyük ve en uzun demiryolu şebekesi kuruldu. Cennet mekânın bu eserleri bugün bile ayakdadır. Bugün tren ile seyâhat edenler, bir başdan bir başa memleketdeki bütün tren istasyonlarının Abdülhamîd hânın yaptırdığı istasyonlar olduğunu iftîhâr ile görür.

Yehûdîler, İngilizlerin himâyesi ve teşvîki ile Filistin topraklarında bir yehûdî devleti kurmak istiyorlardı. Bu tehlikeyi ve siyonistlerin fe'âliyyetlerini ve arzûlarını da çok iyi bilen Abdülhamîd hân, Filistin toprağından yehûdîlere satılmamasını emr etdi. Dünyâ siyonizm teşkilâtının reîsi Theodor Herzl ve Haham Moşe Levi, sultân Abdülhamîdi ziyâret ederek, yehûdîler için toprak satmasını istediler. Sultânın cevâbı, (Dünyânın bütün devletleri ayağıma gelseler ve bütün hazînelerini dökseler, size bir karış yer vermem. Ecdâdımın kanlarıyla aldıkları ve bugüne kadar muhâfaza edilen bu vatan, para ile satılmaz), olmuştur.

Yehûdîler, ittihât ve terakkî fırkası ile işbirliği yaptılar. Bütün şer güçler, sultâna karşı birleşdiler. 1327 [m. 1909] de tahtdan indirilerek, bütün müslimânları öksüz bıraktılar. İttihât ve terakkînin başında bulunanlar, din düşmanlarını ve masonları devletin en yüksek mevki'lerine getirdiler. Hattâ, Şeyh-ülislâm yaptıkları Hayrullah ve Mûsâ Kâzım bile mason idi. Memleketi kana buladılar. Bu İngiliz uşaklarının sebep oldukları, Balkan, Çanakkale, Rus ve Filistin cephelerinde, hâince, alçakca hâzırlanmış İngiliz plânları ile, Abdülhamîd hânın yetiştirmiş olduğu, dünyânın birinci kara ordusu yok edildi.

Yüzbinlerce vatan evlâdı şehîd edildi. Vatanın en çok birliğe ve müdâfe'aya muhtaç olduğu bir zemânda, milleti sâhibsiz bırakıp kaçdılar. Hâin olduklarını böylece de isbât etdiler.

Osmânîli imperatorluğunda açılan misyoner mekteplerinde ve kiliselerde aldatılan gayr-i müslim vatandaşlar, Osmânîliya karşı ayaklandırıldı. Mekteblere muallim ve kiliselere papaz ismi ile gelen siyâh cübbeli câsûslar, gazeteciler, her gittikleri yere para, silâh ve fitne götürdüler. Büyük isyânlar oldu. Târîh sahîfelerinde, bir insanlık lekesi, vahşeti olarak duran, Ermeni, Bulgar ve Yunan mezâlimi yapıldı. Yunanlıları İzmir'e taşıyanlar da İngilizlerdi. Allahü teâlâ Türk milletine merhamet buyurarak, büyük bir istiklâl mücâdelesini sonunda, bugünkü güzel vatanımız kurtarılabildi.

Osmânîli devleti parçalanınca, dünyâ birbirine girdi. Osmânîli imperatorluğu tampon gibi bir devletti. Müslimânlar için bir hâmi ve kâfirlerin birbirlerine girmemesi için de, bir mâni' idi. Sultân Abdülhamîd hândan sonra, hiç bir memleketde râhat ve huzûr olmadı. Avrupa devletlerinde, birinci cihân harbinde, sonra ikinci cihân harbinde, dahâ sonra da komünizm istilâsı ve zulmü altında, kan ve katl-i âm hiç bitmedi.

İngilizlerle birleşip Osmânîlileri arkadan vuranlar, hiç râhat yüzü görmediler. Sonra yaptıklarına pişmân oldular. Hattâ, hutbeleri tekrar Osmânîli halîfesi adına okutmağa başladılar. İngilizler tarafından Filistine İsrâîl devleti kurulunca, Osmânîlilerin kıymeti anlaşıldı. Filistinlilerin İsrâîl zulmü altında hangi vahşetlere uğradıklarını gazeteler yazıyor, dünyâ televizyonları gösteriyor. 1990 senesinde, Mısır hâriciye nâzırı Ahmed Abdülmecîd, (Mısır en râhat ve huzûrlu günlerini, Osmânîliler zemânında yaşadı) demiştir.

Hıristiyan Avrupa devletlerinin ve Amerikanın menfe'atinin bulunduğu her yerde, hıristiyan misyonerleri bu-

lunur. Misyonerler, hıristiyanlığı yaymak, hâşâ tanrı dedikleri İsâ aleyhisselâma hizmet, huzûr, sulh ve sevgi götürmek gibi sözler arkasına gizlenmiş, menfe'at avcıları, huzûr bozuculardır. Dahâ mühim vazîfeleri ise, gitdikleri memleketleri hıristiyan devletlerine bağlamaktır. Misyonerler gidecekleri memleketin dillerini, örf ve âdetlerini gâyet iyi öğrenirler. Her gitdikleri devletin siyâsî, askerî, coğrâfî, iktisâdî ve dînî yapısını en ince teferuâtına kadar öğrenerek, hıristiyan devlete jurnal ederler. Her yerde, kendilerine dost olacak kimseleri bulur ve bunları satın alırlar. Bu kimseler, yerli ehâlînin isimlerini taşır, fekat yâ hıristiyanlaşdırılmış bir câhil veyâ satın alınmış bir hâindir.

Misyoner olacak kimse, vazîfe göreceği memleketde yetiştirilir veyâ o memleketde yetişmiş bir misyoner tarafından yetiştirilir.

Mason Reşîd pâşanın hâzırladığı, **(Gülhâne Fermânı)**ndan sonra, Osmânlı devletindeki misyoner fe'âliyyetleri arttı. Anadolunun en güzel yerlerine kolejler açıldı. Fermândan yirmi bir sene sonra, Harputda, 1276 [m. 1859] da **(Fırat Koleji)** açıldı. Bu binâ yapılırken hiç bir masraftan kaçınılmadı. Bu arada misyonerler, Harput ovasında 62 merkez kurmuşlardı. 21 kilise yapılmışdı. Altmışaltı ermeni köyünden 62'sinde misyoner teşkilâtı kurulmuş ve her üç köy için bir kilise yapılmışdı. Yediden yetmişe, bütün ermeniler müslimânlara ve Osmânlıya karşı düşman edilmişdi. Misyoner kadınlar da, ermeni kadınlarını ve kızlarını bu husûsda yetiştirmek için, büyük gayret sarf etmişlerdi. Meşhûr kadın misyoner Maria A. West, dahâ sonra neşr ettiği **(Romence of Missongu)** kitâbında, (Ermenilerin rûhuna girdik, hayâtlarında ihtilâl yaptık) demektedir. Bu fe'âliyyet ermenilerin bulunduğu her yerde yapıldı. Gâziantepde, **(Antep Koleji)** ve Merzifonda, **(Anadolu Koleji)**, İstanbulda ise **(Robert Koleji)**, bunların başlıcalarındandır. Meselâ Merzifon Kolejinde, hiç Türk talebe yokdu. 135 talebeden 108'i er-

meni, 27'si de rumdu. Bunlar leyli [yatılı] olarak Anadolu'nun her yerinden toplanmış talebelerdi. Müdîri, diğerlerinde olduğu gibi, bir râhibdi. Bu arada, Anadolu kaynamağa başladı. Ermeni komiteciler, müslimânları insâfsızca katl ediyor, müslimân köyleri yakıyor, vatanın bekçisi ve sâhibi Osmânlıya hayât hakkı tanımıyordu. Bu ermenilerin ta'kîbi sonucu, 1311 [m. 1893] senesinde yaptıkları büyük katl-i âmlarda komitacıların bu kolejde yuvalandıkları, bütün fe'âliyyetlerinin hâzırlığını burada yaptıkları ve reîslerinin Kayayan ve Tumayan adlı kolej muallimleri olduğu ortaya çıkarıldı. Bunun üzerine misyonerler, bütün dünyâyı ayağa kaldırdılar. Bu iki hâin ermeniye kurtarmak için, Amerikada ve İngilterede çok büyük nümâyişler tertîb etdiler. Bu sebep ile, İngiltere ile Osmânlı devletinin arası açıldı. İşin tuhafı, 1893 de, İngiliz misyonerlerin tertîb ettiği bu nümâyişlerde Merzifon Anadolu Kolejinin müdîri de, Londrada bunların içinde idi. Anadolu'da, müslimânlara karşı yapılan katl-i âmlar, hıristiyan kitâblarında aksine çevrilerle, yazıldı. Bu yalanlardan biri, Beyrûtda hâzırlanan (El-müncid) arabî lugat kitâbında, Mer'aş kelimesinde yazılıdır.

Gâzî antebin sâbık defter-i hâkânî memûru Eyyüb Sabri efendinin 1978 de İstanbul'da neşr edilen (Esâret hâtıraları) kitâbında diyor ki, (İngilizlere göre, müslimânlara zulm ve hakâret etmek, millî bir vazîfedir. Yirmibinden fazla müslimân esîrin 1919 da, Mısırın Abbâsiyye hastahânesinde gözleri oyulmuş, kolları, ayakları kesilmişdir. Esîrleri anadan doğma soyarak, İngiliz binbaşının önünden geçirirlerdi. Esîrler arasından, hoca Abdüllah efendi, hiç olmazsa edeb yerlerimizi mendil ile örtmeye izin verin diyerek, çok yalvardı. İzn vermediler. Alay etdiler. Yafa belediye reîsi Ömer Baytar efendi ve Akkâ mebusu ve dördüncü ordu-müfettişi Es'ad Şâkir efendi ve bir çok âlim ve şerîfler ve Nablûs idâre meclîsi a'zâsından Seyfeddîn efendi de aramızda idi. Geçmiş asrlar-

daki vahşetler ve Engizisyon zulmleri, ingilizlerden çektiğimiz işkenceler yanında hiç kahr. Dünyâda hiçbir milletin yapamayacağı zilleti, alçaklığı, ingilizler yaptılar).

Misyonerler 1893 senesinde ermeni vatandaşlara 3 milyon İncîl [Kitâb-ı mukaddes] ve 4 milyon hristiyanlığa âid diğer kitâblardan dağıtdı. Buna göre, yeni doğan çocuklar da dâhil, her ermeniye 7 kitâb verilmiş demekdi. Sâdece Amerikan misyonerleri senede 285.000 dolar harcıyorlardı.

Misyonerlerin bu muazzam parayı, din gayreti ile harcadıklarını düşünmek de saflık olur. Çünkü, misyonerler için din bir ticâretdir. Bu parayı Anadolu'ya, İslâmı yıkmak, Osmânlıyı ortadan kaldırmak için sarf eden misyonerler, Türkler, ermenileri katl ediyor, onlara yardım edelim propagandaları ile, yüzlerce mislini toplamışlardı.

Yine o senelerde, kolejlerde, kiliselerde, misyonerlerin aldatması ve teşvîki ve ingiliz ordusunun muazzam yardımı ile, rum vatandaşlar da, Atınada ve Yeni-şehrde isyân ederek, yüzbinlerce müslimânı, çocuk, kadın demeden, vahşiyâne katl etdiler. Bu isyân, Edhem pâşanın emrindeki kuvvetlerle, 1313 [m. 1895] senesinde tenkil [men' ve izâle] edildi. Bu zafer, yalnız yunanlılara karşı değil, bunları kışkırtan ingizlere karşı kazanıldı.

İngiltere devletini idâre eden üç temel unsur, (Kral, Parlamento ve Kilise, ya'nî West Minister)dir. 918 [m. 1512] senesine kadar parlamento ve kralın serâyı, West Ministerin içerisinde idi. 1512'deki büyük yangından sonra kral (Buckingham Serâyına) taşınmış ve parlamento ile kilise aynı çatı altında kalmıştı. İngilterede kilise ile devlet iç içedir. Kral ve kraliçelere, kilisede baş papaz tarafından taç giydirilir.

İngiliz merkez istatistik bürosu tarafından yayınlanan (Cem'iyet temâyülleri) isimli rapora göre, her yüz İngiliz bebekden yirmi üçü, gayr-i meşrû ilişkiler sonu-

cu dünyâyâ gelmekdedir.

7 Mayıs 1990 târîhli bir İstanbul gazetesinin, İngiliz polis kurumu Scotland Yard tarafından neşr edilen istatistiğe dayanarak verdiği haberde, Londrada can güvenliğinin kalmadığı, bilhâssa kadınlar için, çok tehlikeli bir şehir hâline geldiği bildirilmektedir. İngiliz polisinin raporuna göre, son on iki ayda, başda ırza tecâvüz ve soygun olmak üzere, bütün suçlarda artışlar olmuştur.

Bütün dünyâda ve bütün dinlerde âile, meşrû olarak kadın-erkek berâberliğidir. İki erkeğin livâta yapmasını, İngiliz kânûnları himâyeye etmektedir.

12 Kasım 1987 târîhli bir İstanbul gazetesinde, (İngiliz ordusunda skandal) başlıklı haberde, kraliçe ikinci Elizabethin muhafız alayına yeni katılan erlerin ırzlarına, nâmûslarına tecâvüz edildiği ve sadistçe işkence yapıldığı yazılıdır.

28 Aralık 1990 târîhli Türkiye gazetesinde neşr edilen bir araştırma yazısında, İngiltere kiliselerinde bile Lûtî sayısının % 15'i bulunduğu, Lordlar ve Avam kamarasında ise, bu sayının, dahâ da yükseldiği bildirilmektedir. Ahlâksızlık, İngiliz kabinesine kadar sıçramış, Profümo skandalı gibi hâdiseler ortaya çıkmıştır. Avrupada Lûtîlerin teşkilatlandığı ilk ülke, İngilteredir. Bu ahlâksızlıkların yapıldığı yerlerde bile, İngilizin İslâm düşmanlığı göze çarpar. Londranın arka sokaklarında fuhuş, livâta ve her türlü rezâletin yapıldığı yerler, İslâmiyyetde mübârek olan yeşil renk ile boyandığı gibi, bu habâset yuvalarının kapısına (Mekke) levhası asılmıştır.

İngiliz (Guardian gazetesi), 200 bin kız çocuğunun buluş çağına gelince, babası tarafından tecâvüz edildiği için, mahkemeye mürâce'at ederek, koruma istediğini yazmıştır. BBC televizyonu ise, haberinde, mahkemeye şikâyet etmeyenlerin 5 milyon olarak tahmîn edildiğini söylemiştir.

İngiltere, toprak dağılımı bakımından da, dünyânın en

adâletsiz yapısına sâhibdir. İngiliz köylüsünün, toprak reformları için, Lordlarla verdiği mücâdeleler, târîhlerde yazılıdır. Bugün bile, İngiltere toprağının % 80'inin imtiyazlı sınıf denilen azınlığın elinde olduğu bir hakîkattir.

31 Mayıs 1992 pazar târîhli Türkiye gazetesinde diyor ki, (İngilterede iktisâdî tahrîbât sebebi ile, hâsıl olan işsizlik ve sefâlet, intihârları artırmaktadır. İngiliz tıp mecmûası (British medical) deki, Oksford hastahânesi iki doktorunun tedkîkinde, her sene yüzbin ingilizin intihâra teşebbüs ettiği, bunlardan 4500 ünün öldüğü tesbît edilmiştir. Bunların yüzde 62 si genç kızdır). Jetleri, bombaları, füzeleri ile, her sene yüzbinlerce müslimânı şehîd eden, yüzbin vatandaşını da, intihâra sevk eden, ingilizler gibi hâin, zâlim, vahşî bir devlet görülmemiştir.

İrlanda ise, İngilterenin başına belâ olmuştur. Kendi kazdıkları hıyânet çukurlarına, kendilerinin düştüğü günleri inşaallah hep berâber göreceğiz.

Kitâbımızın ikinci kısmını, mübârek ismi ile bereketlenmek için, İngilizler hakkında, efrâdını câmi', ağıârına mâni' en güzel ta'rîfi yapmış olan, Seyyid Abdülhakîm Arvâsînin "rahmetullahi aleyh" şu sözleriyle bitiriyoruz:

(İslâmın en büyük düşmanı İngilizlerdir. İslâmiyyeti bir ağaca benzetirsek, başka kâfirler, fırsat bulunca, bu ağacı dibinden keser. Müslimânlar da, bunlara düşman olur. Fekat, bu ağaç bir gün filiz verebilir. İngiliz böyle değildir. Bu ağaca hizmet eder. Besler. Müslimânlar da, onu sever. Fekat, gece kimse anlamadan köküne zehr sıkar. Ağaç öyle kurur ki, bir dahâ süremez. Vah vah çok üzüldüm, diyerek müslimânları aldatır. İngilizin, İslâma böyle zehr salması demek, para, mevki' ve kadın gibi, nefsânî arzûlar karşılığında satın aldığı yerli münâfıkların, soysuzların elleri ile, İslâm âlimlerini, İslâm kitâblarını, bilgilerini ortadan kaldırmasıdır.)

HULÂSAT-ÜL-KELÂM

Yûsûf Nebhânî “rahmetullahi aleyh”^[1], bu risâlesinde buyuruyor ki:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Dilediğini ihsân ederek, hidâyete kavuşturmakda, dilediğini dalâletde bırakmaktadır. [Dalâletden kurtulmak, se’âdet-i ebediyyeye kavuşmak isteyenlerin düâlarını, adâleti ile kabûl etmektedir.] Peygamberlerin ve seçilmişlerin en üstünü olan, efendimiz Muhammed aleyhisselâma salât ve selâm olsun! Onun, yer yüzünde, gökdeki yıldızlar gibi parlayan Âline ve Eshâbının hepsine de hayrlı düâlar ederiz.

Bu risâlenin sahîfeleri az, fekat, içindeki ilmler çokdur. İlm ve akl sâhibi olanlar, insâf ederek okurlarsa, kabûl ederler. Allahü teâlânın hidâyetine, doğru yola kavuşanlar da, hemen inanırlar. Bu risâle, Allahü teâlânın müslimânlara ihsân ettiği (Sırât-ı müstakîm)i, düşmanlarını bıraktığı (Dalâlet yolu)ndan ayırmaktadır. Bu risâleye (Hulâsat-ül-kelâm fî tercîh-i dîn-il-islâm) ya’nî, (islâm dînini seçmeye yarayan sözlerin hulâsası) ismini verdim.

Ey, kendini, ebedî azâbdan kurtarmak ve sonsuz ni’metlere kavuşmak isteyen insan! Bu çok mühim, çok büyük hakîkatî anlamak ve kendini sonsuz azâbdan kurtaracak sebebi bulmak için, her an, her yerde düşünsen ve son derece gayret ile çalışsan ve herkesden yardım istesen, insan gücünün yetdiği kadar da uğraşsan, bu sebebin ehemmiyeti yanında, bu yaptıkların, pek küçük kalır. Hattâ, bütün dünyâ servetini ele geçirmek için, bir kum dânesini vermeye benzer. Bu hakîkatin ehem-

[1] Yûsûf Nebhânî, 1350 [m. 1932] de Beyrûtda vefât etti.

miyyeti, bu kısa yazımızla anlatılamaz. Bu yazımız, aklı olana bir işâret vermek gibidir. Aklı olan, bir işâretten maksadı anlar. Bunu tefekkür edebilmek için, ipucu olabilecek birkaç kelime söyleyeceğim:

İnsan, alıştığı âdetleri sever. Bunlardan ayrılmak istemez. Doğunca, süt emmeğe alışır. Bundan ayrılmak istemez. Büyüdükçe, evine, mahallesine, şehrine alışır. Bunlardan ayrılması, çok güç olur. Sonra, dükkânına, san'atına, çalıştığı fen işlerine ve çoluk çocuğuna, diline, dînine alışır. Bunlardan ayrılmak istemez. Böylece, muhtelif cemâ'atler, kavmler, milletler hâsıl olur. Şu hâlde, bir milletin dinlerini sevmeleri, dinlerinin en hayrlı din olduğunu anladıkları için değildir. Aklı olan, kendi dînini ve başka dinleri incelemeli, dinler arasında hak olanı anlamalı, ona sarılmalıdır. Çünkü, bâtil dîne bağlanmak, insanı ebedî felâketlere, dâimî azâblara götürür. Ey insan, gaflet uykusundan uyan! (Hak dînin, hangi din olduğunu nasıl bileyim. Ben, alıştığım dînin hak din olduğuna inanıyorum. Bu dîni seviyorum) der isen, şunu bil ki, (Din, Rabbin Peygamberler vâsıtası ile gönderdiği emrlere ve yasaklara itâ'at etmek)dir. Bu emrler, insanın Rabbine karşı ve birbirlerine karşı vazîfeleridir.

Mevcûd dinler arasında, Rabbin sıfatlarını, ibâdet şekillerini ve mahlûklar arasındaki mu'âmelâtı en fâide-li olarak bildiren hangisidir? Akl, iyiyi kötüden ayıran bir kuvvettir. Kötüyü terk etmek, iyiyi de tedkîk etmek lâzımdır. Dîni tedkîk, onun zuhûrunu [başlamasını], Peygamberlerini, Eshâbını ve Ümmetini ve din büyüklerini incelemektir. Bunları beğenirsen, o dîni seç! Aklına uy, nefsine uyma! Nefs, âileden, arkadaşlardan, bozuk, kötü din adamlarından utanmağı ve onlardan zarâr gelmesini ileri sürerek, seni aldatır. Fekat, bu zararlar, ebedî azâb yanında hiçdir. Bunu iyi anlayan kimse, elbet (Dîn-i islâm)ı tercîh eder. Peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed aleyhisselâma inanır. Zâten islâmiyyet, bütün Peygamberlere îmân etmeyi emr etmektedir.

Bunların dinlerinin, şerî'atlerinin hak oldukları, her Resûl gelince, evvelki şerî'atlerin hükmleri kalmadığı gibi, Muhammed aleyhisselâmın şerî'ati gelince de, bütün şerî'atlerin hükmlerinin kalmadığını bildirmektedir. Bir insanın, tâbî' olduğu dînin bâtil olduğunu anlaması ve bu dîni terk ederek, Muhammed aleyhisselâma îmân etmesi, nefesine çok güç gelir. Çünkü nefis, Allahü teâlâyâ ve Muhammed aleyhisselâma ve Onun şerî'atine düşman olarak yaratılmışdır. Nefsin bu düşmanlığına (**Hamîyet-ül-câhiliyye**) denir. Bâtil dindeki analar, babalar, muallimler ve kötü arkadaşlar [onların radyoları ve televizyonları ve hükûmet adamları], nefsin bu düşmanlığını kuvvetlendirirler. Bunun için, (Çocuğa öğretmek, taş yazmak gibidir) denilmiştir. Nefsin bu düşmanlığını izâle için çok çalışmak, nefis ile cihâd etmek ve nefsi akl ile inandırmak lâzımdır. Aşağıdaki yazıları dikkat ile okumak, bu cihâdında sana yardımcı olacaktır:

Bir dîne tâbî' olmak, ebedî se'âdete kavuşmak ve sonsuz felâketlerden kurtulmak içindir. Yoksa, anadan babadan kalma bir din ile öğünmek için değildir. Peygamber de, kendisinde peygamberlik şartları bulunan ve Allahü teâlânın emrlerini kullarına bildiren bir insandır. Böyle bir Peygambere tâbî' olmak, Onun dînine girmek lâzımdır. Vesenî denilen, heykellere, putlara tapanlar ve Dehrî denilen tanrısızlar [ateistler ve masonlarla komünistler], hayvan gibidir. Nasrâniyyet ve yehûdiyyet dinleri de, aşağıdaki sebebler ile bâtil olmuşlardır:

1- İslâm dîninde, Allahü teâlânın kemâl sıfatları vardır. Noksan sıfatları yoktur. İbâdetleri yapmak gâyet kolaydır. İnsanların birbirleri ile muâmeleleri adâlet ile dir. Diğer dinlerin ibâdetleri ve birbirleri ile muâmeleleri, zemânla değişerek, akla uygun hâlleri kalmamıştır.

2- Muhammed, İsâ ve Mûsâ aleyhimüsselâmın hayât-ları, târîhlerden incelenirse, Muhammed aleyhisselâmın, en necîb, asîl, en fâideli, dahâ âlim, en akllı, en üstün, dünyâ ve âhiret bilgilerine en ârif olduğu görülür. Hâlbü-

ki, kendisi ümmî idi. Ya'nî hiç kitâb okumamış, kimseden birşey öğrenmemişdi.

3- Muhammed aleyhisselâmın mu'cizeleri, diğerlerinin mu'cizeleri toplamından kat kat dahâ çokdur. Diğerlerinin mu'cizeleri geçmiş, bitmiştir. Muhammed aleyhisselâmın mu'cizelerinin bir kısmı, bilhâssa Kur'ân-ı kerîm mu'cizesi kıyâmete kadar devâm etmektedir. Ümmetinin Evliyâsının kerâmetleri de, her zemân ve her yerde görülmektedir.

4- Bu üç dîni bizlere ulaştıran haberler arasında, Muhammed aleyhisselâmı ve Onun dînini bildiren Kur'ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîfler dahâ çok, dahâ sahîhdir. Hepsi kitâblara geçmiş ve dünyânın her tarafına yayılmışdır. Muhammed aleyhisselâm kırk yaşında iken, Peygamber olduğu kendisine bildirildi. Altmışüç yaşında iken vefât etti. Peygamberliği yirmiüç sene devâm etti. Bütün arâb yarımadası kendisine itâ'at etdikden ve dîni her tarafa yayılıp anlaşıldıktan ve da'veti şarkda ve garbda işitildikten ve Eshâbı, yüzellibin olduktan sonra vefât etti. Vedâ' haccını, yüzyirmibin Sahâbî ile yaptı. Bundan seksen gün sonra vefât etti. **(Bugün dîninizi ikmâl etdim ve üzerinize olan ni'metimi temâmladım ve dîninizin islâm olmasını beğendim)** meâlindeki, Mâide sûresinin üçüncü âyet-i kerîmesi, bu hacda nâzil oldu. Bu Sahâbîlerin hepsi, sâdık ve emîn idi. Çoğu dinde derin âlim ve hepsi Evliyâ idi. Resûlullahın dînini ve mu'cizelerini, yer yüzüne yaydılar. Çünkü, cihâd için, memleketlere yayıldılar. Gittikleri yerlerdeki insanlara, din bilgilerini ve mu'cizeleri ulaştırdılar. Bunlar da, başkalarına bildirdiler. Böylece, her asrın âlimleri, sonraki tabakadaki, dahâ çok âlime bildirdi. Bunlar da, bu ilmleri ve bunları bildirenleri, binlerce kitâblara yazdılar. Öğrendikleri hadîs-i şerîfleri, sahîh, hasen gibi, birçok kısımlara ayırdılar. Yalancıların [ve yehûdîlerin], hadîs diyerek uydurdukları sözleri kitâblarına sokmadılar. Bu husûsda, çok dikkatli ve hassâs davrandılar. Bunların gayretleri ile, islâm

dîni çok sağlam esâslar üzerine kuruldu ve hiç değışdirilmeden yayıldı. Diğer dinlerin hiçbirisi böyle sıhhatli nakl edilemedi.

Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın mu'cizeleri ve hak Peygamber olduğunun vesîkaları, dînin temel ve zarûrî lâzım olan bilgileri, Allahü teâlânın var olduğu, bir olduğu ve kemâl sıfatları ve Muhammed aleyhisselâmın Peygamberliği, sâdık ve emîn olduğu ve bütün Peygamberlerin en üstünü olduğu, insanların öldükden sonra tekrar dirilecekleri, hesâba çekilecekleri, sırât köprüsü, Cennet ni'metleri, Cehennem azâbları, her gün beş kerre nemâz kılmanın farz olduğu, öğle, ikindi ve yatsı nemâzlarının farzlarının dört rek'at oldukları, sabâh nemâzının iki rek'at ve akşam nemâzının farzının üç rek'at olduğu ve semâda Ramezân ayının hilâli görüldüğü zemân, oruca başlamak, Şevvâl ayının hilâli görölünce, fitr bayramı yapmak, ömründe bir kerre hacca gitmek farz olduğu, [kadınların, kızların, başları, saçları açık sokağa çıkmalarının ve livâta] zinâ yapmanın harâm olduğu, şerâbın [ve çok içilince serhoş eden alkollü içkilerin damlasının] içilmesinin ve cünüb kimsenin ve hayz hâlindeki kadınların nemâz kılmalarının ve abdestsiz nemâz kılmanın harâm olduğu gibi zarûrî din bilgileri, âlim ve câhil, bütün müslimânlara, doğru olarak bildirildi. Bu bilgilerin hepsi, hiç değışdirilmeden, bizlere ulaşıldı. Böyle olduğunu, insâf sâhibi olan nasrânî ve yehûdîler de bilmektedir. Kendi dinlerini öğrendikleri yolların böyle sağlam olmadığını kendileri de i'tirâf etmektedir. Muhammed aleyhisselâmın zemânının bize dahâ yakın olması ve islâm dînini bizlere ulaşıdıran âlimlerin pekçok olmaları, islâmiyyete hurâfeler, iftirâlar karışdırılmasına mâni' olmuştur. Hristiyan ve yehûdî dinleri, bu iki ni'mete mâlik değildir. İslâ aleyhisselâmın bi'seti [zuhûru] ile Muhammed aleyhisselâmın bi'seti arasında [târîhcilere göre] altıyüz sene kadar zemân farkı vardır. Çünkü, İslâ aleyhisselâmın mevlidi ile Muham-

med aleyhisselâmın Mekke şehrinden Medîneye hicreti arasında 621 sene fark vardır [diyorlar. Hâlbuki islâm âlimlerine göre, bu fark bin senedir]. Bu uzun zemânda, dünyânın her tarafına câhiliyyet yayıldı. Sahîh [doğru] haberleri, yanlışlarından ayırmak da çok güçdü.

Îsâ aleyhisselâmın da'vet zemânı uzun sürmedi. Üç sene gibi kısa zemândan sonra, Allahü teâlâ, Onu otuzüç yaşında iken semâyâ çıkardı. Bu kısa zemânda da, kâfirler karşısında za'îf ve maglûb hâlde idi. Peygamberlik vazîfesini râhat yapamadı. Yehûdîler ve Roma hükûmeti de mâni' oluyordu. Havârî denilen yardımcıları da, az idi. Kendisine inanmış olan Havârîler, ancak oniki avcı idi. Hepsi za'îf kimseler idi. Îsâ aleyhisselâm semâyâ çıkarıldıktan sonra, haberler, rivâyetler toplanarak İncil kitâbları yazılıp, câhillerin ellerinde dolaşdı. Terceme edilirken de değışdirildiler. Bu İncillerde birbirlerine ve akla uymıyan çok bilgi vardı. Hattâ, birbirlerini nakz etmekte, çürütmektedirler. Bu hâl, aynı İncilin muhtelif yazmalarında da mevcûddur. Bu farklar, muhâlefetler karşısında, her asrda papazlar toplanarak, İncilleri tashîh etmek zorunda kalmışlar, birçok ilâveler, çıkarmalar yapmışlar, dinden olmıyan pek çok saçma şeyleri de karışdırmışlardır. İnsanları, bu kitâblara inanmağa zorlamışlardır. Bunlardaki yazıların çoğu, Îsâ aleyhisselâmın ve Havârîlerin sözleri değildir. Bunun için, muhtelif fırkalara ayrıldılar. Her asrda, yeni mezhebler meydana geldi. Çoğu, eskilerden ayrıldı. Hepsi de, ellerindeki İncillerin Îsâ aleyhisselâmın getirdiği dînin kitâbı olmadığını bilmektedirler.

Mûsâ aleyhisselâmın dînini ve mu'cizelerini bildiren yehûdî kitâbları da böyledir. Buradaki zemân farkı dahâ fazladır. Mûsâ aleyhisselâm, bir rivâyetde, Muhammed aleyhisselâmın hicretinden 2348 sene evvel vefât etdi. Aradaki câhiliyyet asrlarında, müsevî dîninin sahîh olarak nakli imkânsız oldu. Buhtûn-nasar gibi zâlimler de, yehûdî din adamlarını öldürdü. Bir kısmını da, Beyt-ül-

mukaddesden Bâbil şehrine esîr götürdü. Hattâ, Kudüs-de, Tevrât okuyacak kimse kalmadığı zemânlar oldu. Danyâl aleyhisselâm, Tevrâtı ezber okur ve yazdırırdı. Böylece, değişmekden kurtardı ise de, ondan sonra, onun yazdırdıkları da değiştirildi. Allahü teâlâyâ ve Peygamberlere yakışmayacak, çirkin yazılar karıştırıldı.

Muhammed aleyhisselâmın zemânından sonra, Onun ümmeti içinde câhilliğin yayılmadığını her millet biliyor. Hele müslimânlar arasında, ilm yükselmiş, büyük islâm devletleri teşekkül ederek, ilmi, fenni, adâleti, insan haklarını her tarafa yaymışlardır. Şimdi, akli ve insâfî olan bir kimse, bu üç dîni tedkîk ederse, elbette islâmiyyete tâbi' olur. Çünkü maksad, hak olan dîni bulmaktır. Yalan söylemek, iftirâ etmek, islâmiyyetde harâmdır. Âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şerîfler, ikisini de şiddet ile yasak etmiştir. Herhangi bir kimseye iftirâ etmek, büyük günâh olunca, Resûlullaha iftirâ etmek, katkat dahâ fenâ, katkat dahâ harâmdır. Bundan dolayı da, Muhammed aleyhisselâmı ve mu'cizelerini bildiren islâm kitâblarında, hiçbir yalan, hiçbir hatâ olamaz. Akli olan, insâfî kimse-nin, inâdı bırakıp, sonu felâket olan dîni terk etmesi ve hak ve se'âdet yolu olan dîne tâbi' olması lâzımdır. Dün-yâ hayâtı çok kısadır. Her günü geçip hayâl olmakdadır. Her insanın sonu ölümdür. Bundan sonrası da, yâ dâimî azâb veyâ ebedî ni'metlerdir. Bunların vaktleri, herkese sūr'at ile yaklaşmaktadır.

Ey insân! Kendine merhamet et! Aklından gaflet perdesini kaldır! Bâtılın bâtil olduğunu görerek, ondan kurtulmağa çalış! Hakkın hak olduğunu da görerek, ona tâbi' ol, sarıl! Vereceğin karâr, çok büyük, çok mühimdir. Vakt ise, çok azdır. Muhakkak öleceksin! Öldüğün vakti düşün! Başına geleceklere hâzırlan! Hakka tâbi' olmadıkca, ebedî azâbdan kurtulamazsın! Son pişmânlık fâide vermez. Son nefesde hakkı tasdîk etmek kabûl olmaz. Fekat, müslimânın günâhlarına tevbe etmesi, kabûl olur. O gün, Allahü teâlâ, (Kulum! Sana akl nûrunu vermiş-

dim. Bunun ile, beni anlamanı, bana ve Peygamberim Muhammed aleyhisselâma ve Onun getirdiği islâm dînine îmân etmeni emr etmişdim. Bu Peygamberin geleceğini, Tevrâtda ve İncilde haber vermişdim. İsmi ve dîni her memlekete yaydım. İşitmedim diyemezsin. Gece gündüz, dünyâ kazancı için, dünyâ zevkleri için çalışdın. Âhiretde başına gelecekleri hiç düşünmedin. Gaflet içinde iken, mevtin pençesine düşdün) derse, ne cevâb vereceksin?

Ey insan! Başına gelecekleri düşün! Ömrün tükenmeden, aklını başına topla! Etrâfında gördüğün, konuştuğun, sevdiğin, korktuğun kimselerin hepsi, birer birer öldüler. Birer hayâl gibi, gelip gittiler. İyi düşün! Ebedî ateşde yanmak, ne büyük azâbdır! Sonsuz ni'metler içinde yaşamak ise, ne büyük ni'mettir. Bunlardan birini seçmek, şimdi senin elindedir. Herkesin sonu, bu ikisinden biri olacaktır. Bundan kurtulmak imkânsızdır. Bunu düşünmemek ve tedbîr almamak, büyük câhillik ve cinnetdir. Allahü teâlâ, hepimizi akla tâbî olanlardan eylesin! Âmîn.

(Kavl-üs-sebt fî redd-i alâ deâvil-protestanet) kitâbında diyor ki: Allâme Rahmetullah efendi^[1], **(İzhâr-ül-hak)** kitâbında buyuruyor ki: İslâmiyyet başlamadan evvel, hiçbir yerde, hakîkî Tevrât ve hakîkî İncil yok idi. Şimdi mevcûd olanlar, doğru ile yalan karışık haberlerden meydâna getirilmiş târîh kitâblarıdır. Kur'ân-ı kerîmde bildirilen, Tevrât ve İncil, şimdi mevcûd olan Tevrât ve İncil isimlerindeki kitâblar değildir. Bunlardaki bilgilerden, Kur'ân-ı kerîmin tasdîk etdikleri doğrudur. Red etdikleri doğru değildir. Kur'ân-ı kerîmde bildirilmeyenleri hakkında, doğru ve yanlış demeyiz. Dört İncilin, Allah kelâmı olduğunu bildiren, bir sened mevcûd değildir. Hindistânda konuştuğu İngiliz papazı da, bunu kabûl etmiş ve mîlâdî 313 senesine kadar, dünyâda meydâna ge-

[1] Rahmetullah Hindî, 1306 [m. 1889] da Mekke'de vefât etti.

len, büyük karışıklıklarda, bu senedler gayb oldu demiştir. Horn, İncil tefsîrinin ikinci cildinde ve târîhçi Mocheim^[1], 1332 [m. 1913] baskılı târîhinin birinci cildi. 65. ci sahîfesinde ve Lardis, İncil tefsîrinin beşinci cildi. 124. cü sahîfesinde, İncillerde ilâveler, değişiklikler yapıldığı yazılıdır. Cîrum^[2] diyor ki, (İncili [Kitâb-ı mukaddesi] terceme edeceğim zemân, birbirlerine benzemediklerini gördüm). Adam Clarke^[3], tefsîrinin birinci cildinde diyor ki, (İncilin latinceye tercemeleri yapılırken, çok değişikliklere uğradı. Birbirine uymıyan ilâveler yapıldı). Katolik Ward^[4], 1841 baskılı kitâbının onsekizinci sahîfesinde diyor ki, (Şarkdaki mülhidler, İncilin çok yerini değiştirdiler. Protestan papazları, kral birinci Jamese verdikleri raporda; düâ kitâbımızdaki Zebûrlar, ibrânî olanlara benzemiyor. İlâve, çıkarma ve tebdîl olarak, ikiyüze yakın değişiklik vardır). Protestan papazları, bunu dahâ da değiştirdiler. Rahmetullah efendinin kelâmı burada temâm oldu. (İzhâr-ül-hak) kitâbında, böyle nice misâller bildirilmektedir. İzzeddîn Muhammedînin (El-fâsılu-beynel-hak vel-bâtıl) ve Abdüllâh-i Tercümânın (Tuhfe-tül-erîb) kitâblarında da, İncillerdeki değişikliklerin misâlleri yazılıdır.

Bütün papazlar biliyor ki, İsâ aleyhisselâm, birşey yazmadı ve yazılı birşey bırakmadı, bir kimseye de yazdırmadı. Şerî'atini yazılı olarak bildirmedi. Semâya çıkarıldıktan sonra, İsevîler arasında ayrılıklar başladı. Bir-

[1] Mocheim Johann Lorenz Von, Alman protestan papazı ve târîhçi. 1694 de Lübeckde doğdu. 1174 [m. 1755] de Göffündende öldü. En meşhûr eseri (Mukaddes İncil târîhi)dir.

[2] Cîrum, Jerome Saint, İstanbulda üç sene kaldı. 382 de Romaya gitti. Papanın sekreteri oldu. Kitâb-ı mukaddesi [İncili] latinceye terceme etdi. 30 Eylûlde yortusu yapılır. Yaptığı terceme kiliselerin resmî kitâbı oldu.

[3] Adam Clarke, 1179-1249 [m. 1760-1832] İrlandalı İncil vâizi. Meşhûr eseri (Kitâb-ı Mukaddes tefsîri)dir.

[4] Ward William George, 1228-1300 [m. 1812-1882], meşhûr katolik İngiliz papaz. En meşhûr eseri, (Hıristiyan kılısesinin ideali)dir.

leşerek din bilgilerini tesbît etmediler. Sonradan, elliden fazla İncîl yazıldı. Bunlar arasından dördü seçildi. İsâ aleyhisselâmdan sekiz veya oniki sene sonra, Filistinde süryânî lisânında (**Matta**) İncîli yazıldı. Bu İncîlin bu nüshası yoktur. Yunânî tercemesi denilen nüshası mevcûddur. (**Markos**) İncîli, otuz sene sonra, Romada yazıldı. (**Luka**) İncîli, yirmisekiz sene sonra, İskenderiyyede, Yunânî olarak yazıldı. (**Yuhannâ**) İncîli, otuzsekiz veya altmışbeş sene sonra, Efsûs şehrinde yazıldı. Hepsinde, rivâyetler ve hikâyeler ve İsâ aleyhisselâmdan sonra hâsıl olan bazı şeyler yazılıdır. Luka ve Markos, Havârîlerden değildiler. Başkalarından işitdiklerini yazdılar. Bunları yazanlar, kitâblarına İncîl demedi. Târîh kitâbı dediler. Sonra terceme edenler, İncîl dediler.

İşbu (**Kavl-üs-sebt**) kitâbı, bir protestan papazının, arabî olarak Mısırda yazıp basdırdığı (**Ekavîl-ül-Kur'âniyye**) kitâbına cevâb olarak, seyyid Abdülkâdir İskenderânî tarafından 1341 [m. 1923] senesinde yazılmış, 1990 senesinde (**Hakikat Kitâbevi**) tarafından, arabî (**Es-sırât-ül-müstekîm**) ve (**Hulâsat-ül-keâm**) kitâbları ile birlikte basdırılmışdır.

Türkçe (**İzâh-ul-merâm**) kitâbında diyor ki:

Asl İncîl, ibrânî lisânında idi ve yehûdiler, İsâ aleyhisselâmı i'dâm etmek için, yakaladıklarında, onu imhâ etdiler. İsâ aleyhisselâmın da'vet zemânı olan üç senede, bir sûreti yazılmamışdı. Hristiyanlar, asl İncîli inkâr ediyorlar. Bunların İncîl dedikleri dört kitâbda, hiçbir ibâdet mevcûd değildir. Yalnız İsâ aleyhisselâmın yehûdilerle olan münâkaşaları yazılıdır. Hâlbuki, din kitâbı, ibâdetleri bildiren kitâb demektir. Tevrâta göre ibâdet ediyoruz derlerse, yevm-i septe [Cumartesi gününe] ehemmiyyet vermek, sünnet olmak, her sabâh ve akşam ayakda düâ etmek, ma'lûm günlerde oruc tutmak, kadını boşamak haklarına mâlik olmak ve hınzır eti yimemek gibi, Tevrâtın mühim emrlerini niçin yapmıyorlar? Bunların terk edilmesi için, İncîllerinde bir haber de yoktur.

Hâlbuki, Kur'ân-ı kerîmde, her ibâdet, güzel ahlâk, hukûk, ticâret, zırâat ve fen bilgilerine teşvîk, uzun bildirilmiştir. Cismânî ve rûhânî her müşkilât hâl edilmiştir.

Şâirler, edîbler, kâfirler, bindört yüz seneden beri, çok çalışdıkları hâlde, Kur'ân-ı kerîmin bir âyetinin benzerini söyleyemediler. Kelimeleri arabî olup, her yerde kullanıldığı hâlde, bir âyetinin benzerinin söylenememesi, onun mu'cize olduğunu göstermekdedir. Muhammed aleyhisselâmın diğer mu'cizeleri bitmiş, yalnız isimleri kalmış, Kur'ân-ı kerîm ise, her zemân ve her yerde, güneş gibi parlamaktadır. Her derde ilâc ve dermân olmaktadır. Allahü teâlâ, bütün kullarını mes'ûd etmek için, onu Habîb-i ekremine ikrâm ve inzâl buyurmuştur. Sonsuz lutf ve merhameti ile, tahrîf ve tebdîlden hıfz ve himâye eylemiştir. Diğer kütüb-i semâviyye için, böyle bir va'dde bulunmamıştır. [Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmi, sevgili Peygamberi Muhammed aleyhisselâma, Cebrâîl ismindeki melek ile, parça parça, yirmiüç sene de gönderdi. Birinci halîfe Ebû Bekr "radiyallahü teâlâ anh" da, Allahü teâlânın gönderdiği bu âyetleri, bir araya cem' etdirip, yazdırdı. Böylece, (Mushaf) denilen büyük bir kitâb meydâna geldi. Otuzüçbin Sahâbî, bu Mushafın, Muhammed aleyhisselâmın bildirdiğinin aynı olduğuna, sözbirliği ile karâr verdi. (Rıyâd-un-nâsîhîn) 375. ci sahîfesinde diyor ki, (Kur'ân-ı kerîmde 6236 âyet vardır). Ba'zı büyük âyetler, küçük âyetlere ayrılınca, âyet adedi çoğalmaktadır. Böylece, âyet adedi 6366 olan Mushaf'lar mevcûddur. Muhammed aleyhisselâm, Kur'ân-ı kerîmin hepsini Eshâbına îzâh etdi, açıkladı. İslâm âlimleri, Eshâb-ı kirâmdan işitdiklerini yazdılar. Binlerce tefsîr kitâbları meydâna geldi ve her memlekete yayıldı. Şimdi, dünyânın her yerindeki Kur'ân-ı kerîmler, birbirlerinin aynıdır. Aralarında, bir harf, bir nokta bile fark yoktur.]

Bütün Peygamberlerin şerf'atleri, kendi zemânlarının ihtiyâclarına uygun olduğundan, birbirlerinden fark-

lı idi. Fekat, hepsinde, îmân edilecek şeyler aynı idi. Hepsi, Allahü teâlânın bir olduğunu, öldükten sonra, tekrâr dirilmek olduğunu bildirdiler. Tesniyenin dördüncü faslının otuzdokuzuncu âyetinde, (Yerlerin ve göklerin sâhibi birdir, başka yoktur), altıncı faslında, (Ey İsrâîl dinle! Allahımız, Rabbimiz birdir) ve (Sıfr-ül-mülûk-i sâlis)de, Süleymân aleyhisselâm Beyt-ül-mukaddesi (Kudüsdeki Mescid-i aksâyı) inşâ edince, (Ey İsrâîlin Allahı! Yerde ve göklerde, senin gibi Rab yoktur. Sen yerlere ve göklere sığmazsın. Nerde ki, bu yapıdığım eve) dediği yazılıdır. (Sıfr-ül-mülûk-il-evvel)in onbeşinci faslında (**Samoil**) Peygamberin (İsrâîlin azîzi, ya'nî ilah ve ma'bûdu, yalan söylemez ve nedâmet etmez. Çünkü O, insan değildir) dediği yazılıdır. (**Eş'iyâ**) Peygambere âid olduğu söylenen kitâbın kırkbeşinci bâbında, (Benim Rab! Benden gayrı Allah yoktur. Nûru ve zulmeti yaratan, hayrı, şerri halk eden Ben'im) demektedir. Mattâ İncîlinin ondokuzuncu bâbında, (Bir kimse, ona dedi ki, ey iyi muallim! Ne iyilik yapayım ki, ebedî hayâta nâîl olayım? Ona cevâb olarak, bana niçin iyi diyorsun? Birden gayrı iyi yoktur. O Allahdır. Ebedî hayâta kavuşmak istersen, Onun nasîhatlarını yap!) dediği yazılıdır. Markosun onikinci bâbında, (Kâtiblerden biri, birinci emr nedir) dedi. İsâ aleyhisselâm, ona cevâb olarak, (Emrlerin birincisi, Rabbimiz birdir. Bütün kalbin ile, bütün tâkatın ile, Rabbinî sev!) demektedir. Muhammed aleyhisselâm da, böyle buyurdu.

Muhammed aleyhisselâmı tekzîb eden [inanmıyan] kimse, bütün Peygamberlere inanmamış olur. (**Ekânîm-i selâse**) denilen (**Teslîs**)e [üç Tanrıya] inanmak, bütün Peygamberleri tekzîb olmakdadır. Teslîs akîdesi, İsâ aleyhisselâmın semâya urûcundan çok zemân sonra zuhûr etdi. Bundan önce, (**Nasârâ**) da, (**Tevhîd**) akîdesinde idiler ve Tevrât ahkâmını icrâ ediyorlardı. Putperestlerden çoğu ve Yunan feylesofları nasrânî olunca, eski i'tikâdlarından teslîsi de nasrânîliğe karıştırdılar. Nasârâ di-

nine, teslîs akîdesini ilk karışdıran, mîlâdın ikiyüz senesinde (Sebliyûş) isminde bir papaz olduğu ve bu sebeble, çok kan döküldüğü, fransızca (**Kurret-ün-nüfûs**) kitabında ve arabî tercemesinde uzun yazılıdır. O zemân, birçok âlimler, tevhîdi müdâfea etdi ve Îsâ aleyhisselâmın bir insan ve Peygamber olduğunu bildirdiler. Üçyüz senelerinde, İskenderiyyede, Aryüs, tevhîdi i'lân ve teslîsin fâsid ve bâtil olduğunu neşr etdi. 325 senesinde, büyük Kostantin'in İznikde topladığı papazlar meclisinde, tevhîd red ve Aryüs tard [aforoz] edildi. Teslîsin üçüncü tanrısı dedikleri, (**Rûh-ul-kuds**)ün ne olduğunu kendileri de bilmiyorlar. Îsâ aleyhisselâm, annesi (Meryem-i azrâ)nın batnında, Rûh-ul-kudsden meydâna geldi diyorlar. İslâmiyyetde Rûh-ul-kudsün, Cebrâîl isminde melek olduğu bildirildi^[1].

Şemseddîn Sâmî beğ 1316 [m. 1898] târîhli [**Kâmûs-ül-a'lâm**] kitabında diyor ki: İslâm dînin'in peygamberi, Muhammed aleyhisselâmdır. Babası Abdüllah, dedesi Abdülmuttalib bin Hâşim bin Abd-i Menâf bin Kusay bin Kilâbdır. Târîhcilere göre, mîlâdın 571. ci senesinde, Nisan ayının yirmisine rastlıyan, Rebî'ul-evvel ayının onikinci pazartesi geces, sabâha karşı, Mekke şehrinde dünyâya gelmiştir. Annesi, Vehebin kızı Âmine, Âmine'nin babası da, Abd-i Menâf bin Zühre bin Kilâbdır. Kilâb, Peygamberimizin babası olan Abdüllahın büyük dedesidir. Abdüllah, ticâret için Şâma gidip, avdetinde Medîne civârında (**Dar-ün-nâbîga**)da vefât etdi. Yirmibeş yaşında idi. Oğlunu göremedi. Beş sene, süt annesi Halîme'nin kabîlesinde kaldı. Bu Benî Sa'd kabîlesi, Arabistânın en fasîh, en güzel konuşan kabîlesi idi. Bunun için, Muhammed aleyhisselâm pek fasîh konuşurdu. Altı yaşın-

[1] (**İzâh-ul-merâm**) kitabını, Manastırh Abdüllah Abdî bin Destân Mustafâ beğ yazmıştır. Kendisi, 1303 [m. 1885] de vefât etmiştir "rahmetullahi aleyh". Kitâb, 1288 [m. 1871] de İstanbul Edirnekapı hâricinde, Mustafâ pâşa tekkesi şeyhi Yahyâ efendi matbaasında tab' edilmiştir.

da iken, Âmine, oğlunu Medînedeki dayılarına götürüp, orada vefât etdi. Dadısı, Ümm-i Eymen kendisini Mekkeye getirip, Abdülmuttalibe teslîm etdi. Sekiz yaşında iken Abdülmuttalib de vefât ederek, amcası Ebû Tâlibin evinde kaldı. Oniki yaşında iken, Ebû Tâlib ile, ticâret için Şâma gitdi. Onyediyâşında iken, amcası Zübeyr Yemene götürdü. Yirmibeş yaşında iken, Hadîce “radiyallahü anhâ”nın kervânı ile, ticâret için, Şâma gitdi. Akli, edebi, güzel ahlâkı ve çalışkanlığı ile meşhûr oldu. İki ay sonra, Hadîce ile izdivâc eyledi. Kırk yaşında iken, Cebrâîl isminde melek gelerek, peygamber olduğu bildirildi. En evvel Hadîce, sonra Ebû Bekr ve çocuk olan Alî ve Zeyd bin Hârise îmân etdi. Kırkûç yaşında iken, herkesi dîne da’vet etmesi emr olundu. Müşrikler, ezâ, cefâ etdiler. Elliüç yaşında iken, Allahü teâlânın izni ile Medîne-i münevvereye hicret etdi. Mîlâdın 622. ci senesi Eylül ayının yirminci ve Rebî’ul-evvelin sekizinci pazartesi günü, Medînenin Kubâ köyüne geldi. Hazret-i Ömer halîfe iken, bu senenin Muharrem ayının birinci günü, (Hicrî kamerî) sene başı kabûl edildi. Temmûz ayının onaltıncı cum’a günü idi. Eylülün yirminci günü de, (Hicrî şemsî) sene başı oldu. 623. cü mîlâdî sene başı, hicrî şemsî ve kamerî senelerin birincisinde oldu. Kâfirlere karşı gazâ ve cihâd yapılması emr edilince, hicretin ikinci senesinde (Bedr gazâsı) oldu. 950 kâfirden elli kişi katl ve 44 ü esîr edildi. Üçüncü senede (Uhud gazâsı) oldu. Kâfirler üç bin, müslimânlar 700 kişi idi. 75 Sahâbî şehîd oldu. Bu senede, kadınların örtünmelerini emr eden âyetler nâzil oldu. Dördüncü senede (Hendek gazâsı), beşinci senede (Benî Mustalak gazâsı) oldu. Altıncı senede (Hayber gazâsı) ve Hudeybiyede (Bî’at-ül-rıdvân) anlaşması oldu. Yedinci senede Bizans hükümdârı Kayseri ve İrân şâhı Kisrâya islâma da’vet mektûbları gönderildi. Sekizinci senede Herakliyüsün rum ordusu ile (Mûte gazvesi) oldu ve (Mekke feth) edildi ve (Huneyn gazâsı) oldu. Dokuzuncu senede. (Tebük gazâsı)na gidil-

di. Onuncu senede (**Vedâ' hacı**) yapıldı. Onbirinci senesinde, onüç gün hummâ hastalığı olup, Rebî'ul-evvelin onikinci pazartesi günü, mescidine bitişik odasında, 63 yaşında vefât etdi.

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" dâimâ güler yüzlü, tatlı sözlü idi. Mübârek yüzünde nûr parlardı. Görenler, âşık olurdu. Hilmi, sabrı, güzel ahlâkı, binlerce kitâbda yazılıdır. Hadîceden "radiyallahü anhâ" iki erkek, dört kız evlâdı oldu. Mısırlı Mâriyeden de bir oğlu oldu. Fâtımadan mâadâsı kendisi hayâtta iken vefât etdiler. (**Kâmûs-ul-a'lâm**)ın yazısı burada temâm oldu.

Îmâm-ı Gazâlî, (**Kimyâ-yı seâdet**) kitâbında diyor ki, (Allahü teâlâ, kullarına, peygamberler gönderdi. Bu büyük insanlar vâsıtası ile, kullarına, se'âdete ve felâkete sebeb olan şeyleri bildirdi. Peygamberlerin en yükseği, en üstünü ve sonuncusu, (**Muhammed**) aleyhisselâmdır. Bütün insanlara, her millete peygamberdir. Dünyânın her yerinde, herkesin O yüce Peygambere inanması ve Ona tâbi' olması lâzımdır). Ona îmân eden, tâbi' olan, dünyâ ve âhiret se'âdetlerine kavuşur. Ona inanmıyana, âhiretde, sonsuz azâblar yapılacaktır.

**Hak yoldayım, peygamberim Muhammed aleyhisselâm.
Kitâbım Kur'ân-ı kerîm, dînîm islâm, kendim islâm!**

SONSÖZ

Hulâsa, **(Din)** demek, Allahü teâlânın râzı olduğu şeyleri ve yapılması lâzım olan ibâdetleri ve dünyâda ve âhiretde se'âdete kavuşmağı öğretmek için, Allahü teâlâ tarafından Peygamberlere bildirilen ahkâm demektir. İnsanların, noksan akları ile söyledikleri evhâm ve hayâllere din denmez. Akl, dînin emr ve yasaklarını anlamağa ve bunlara uymağa yarar. Emr ve yasaklardaki esrârı ve bunların hakikatlerini, sebeblerini anhyamaz. Bunların üzerinde fikr yürütemez. Bu hikmetler, Allahü teâlânın, Peygamberlere bildirmesi ile ve Evliyânın kalblerine ilhâm ve tecellî olunması ile öğrenilir. Bu da, ancak Allahü teâlâ tarafından ihsân olunur.

Şimdi, dünyâ ve âhiret se'âdetine kavuşmak ve Allahü teâlânın rızasını kazanmak için, müslimân olmak lâzımdır. Müslimân olmıyana **(Kâfir)** denir. **(Müslimân olmak)** için, **(İmân etmek)** [inanmak] ve **(İbâdet etmek)** lâzımdır. İbâdet, bütün sözlerini ve işlerini Muhammed aleyhisselâmın şer'atine uydurmak demektir. İbâdetleri hiçbir menfe'at düşünmiyerek, yalnız Allahü teâlânın emri olduğu için, yapmak lâzımdır. **(Şer'at)**, Kur'ân-ı kerîmde ve hadis-i şerîflerde bildirilmiş olan **(ahkâm)** [emrler ve yasaklar] demek olup, fıkıh, ya'nî ilm-i hâl kitâblarından öğrenilir. Şer'ati ya'nî her müslimânın yapması ve sakınması emr edilen ahkâmı, öğrenmek, erkeklere de, kadınlara da **(Farz-ı ayn)**dır. Bunlar, insânları, rûhî ve bedenî hastalıklardan muhâfaza eden devâlardır. Tıbb, san'at, ticâret ve hukûk bilgilerini öğrenmek için, liselerde ve üniversitelerde, senelerce çalışıldığı gibi, **(İlm-i hâl)** kitâblarını ve arabî lisânını öğrenmek için de, senelerce çalışmak lâzımdır. Bunları öğrenmeyenler, ingiliz câsûslarının ve bunlara aldanmış ve satılmış olan din adamı şeklindeki münâfıkların ve zâlim, hâin devlet adamlarının yalanlarına, iftirâlarına aldanarak, dünyâda ve âhiretde felâketlere, azâblara sürüklenirler.

(Kelime-i şehâdet)i söylemeğe ve inanmağa **(İmân)**

denir. Söyliyen ve ma'nâsını bilip inanan kimseye (**Mü'min**) denir. (**Kelime-i şehâdet**) (Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdûhu ve resûlüh)dür. Ma'nâsı, (Allahdan başka ilah [ma'bûd] yokdur ve Muhammed aleyhisselâm, Onun kulu ve bütün insanlara gönderdiği resûlüdür). Ondandır sonra hiç Peygamber gelmeyecektir, demektir. (**Merâkıl-felâh**) kitâbının Tah-tâvî hâşiyesinde, kazâ nemâzları sonunda diyor ki, (Alla-hü teâlânın, yalnız var olduğuna inanmak kâfî değildir. Şe-rîki var diyen kâfirler de, var olduğuna inanıyor. Mü'min olmak için, hem var olduğuna, hem de, [bir, diri, kâdir, âlim, irâde sâhibi gibi] sıfatları olduğuna, herşeyi gördü-ğüne ve işitdiğine ve Ondandır başka yaratıcı olmadığına da inanmak lâzımdır). Muhammed aleyhisselâmın, (**Re-sûl=Peygamber**) olduğuna inanmak demek, her sözünün, Allahü teâlâ tarafından Ona bildirilmiş olduğuna inanmak-dır. Allahü teâlâ, (**İslâmiyyet**)i, ya'nî îmân ve şerî'at bilgi-lerini Kur'ân-ı kerîm vâsıtası ile, Ona bildirdi. Yapmak için olan emrlere (**Farz**) denir. Yasaklara (**Harâm**) denir. İki-sine birden (**Şerî'at**) denir. Bir insan, müslimân olur olmaz, insanlar arasına yayılmış olan islâm bilgilerini öğrenme-si, ona hemen farz olur. Bunları öğrenmeğe ehemmiyyet vermezse, öğrenmeğe lüzûm yok derse, îmânı gider, (**Kâ-fir**) olur. Kâfir olarak ölen bir kimsenin, âhiretde hiç afv olunmayacağı ve Cehennemde ebedî, sonsuz yanacağı âyet-i kerîmelerde ve hadîs-i şerîflerde, açıkca bildirilmiş-dir. (**Müjdecî Mektûblar**) kitâbımızdaki 266. cı mektûbda da uzun yazılıdır. Îmânı gidene (**Mürted**) denir. Kur'ân-ı ke-rîme ve hadîs-i şerîflere, doğru olarak inananlara (**Ehl-i sün-net**) denir. Allahü teâlâ, çok merhametli olduğu için, her-şeyi açık olarak bildirmedir. Ba'zılarını kapalı olarak bil-dirdi. Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere inanıp da, ba'zı yerlerine, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri gibi ma'nâ vermiyenlere (**Mezhebsiz**) denir. Mezhebsizlerden, yalnız kapalı bildirilmiş olan îmân bilgilerine yanlış ma'nâlar verene (**Bid'at ehli**) veyâ (**Sapık**) müslimân denir. Açık bil-

dirilmiş olanlara yanlış ma'nâ verene (**Mülhid**) denir. Mülhid, kendini müslimân bilir ise de, kâfirdir. Bid'at sâhibi kimse, kâfir değildir. Fekat, muhakkak Cehennemde çok azâb görecektir. Ehl-i sünnet âlimlerinin hak yolda olduklarını, üstünlüklerini bildiren kitâblar arasında, Sûdânlı, fazîletli Muhammed Süleymân efendinin (**Mahzen-ül-fıkıh-il-kübrâ**) kitâbı çok kıymetlidir. Müslimân olmadığı hâlde, müslimân görünerek, açık bildirilmiş olan bilgilere, kendi aklına, fen bilgilerine göre bozuk ma'nâlar vererek, müslimânları aldatan kâfirlere (**Zındık**) denir.

Ehl-i sünnet âlimleri, şerî'atin kapalı bildirilmiş olan kısımlarından, ba'zılarını, farklı anladılar. Böylece, amelde, ya'nî şerî'ate uymakda, dört ayrı mezheb meydâna geldi. Bunlara, (**Hanefî**), (**Mâlikî**), (**Şâfi'î**) ve (**Hanbelî**) mezhepleri denir. Bu dört mezhebin îmânları aynıdır. İbâdet yapmakda biraz farklıdır. Birbirlerini din kardeşi bilirler. Her müslimân, dilediği mezhebi seçerek, bunu taklîd eder. Her işini, seçtiği mezhebe göre yapar. Müslimânların, dört mezhebe ayrılmaları, Allahü teâlânın rahmetidir. Müslimânlara büyük merhametidir. Bir müslimân, kendi mezhebine göre ibâdet yaparken, bir zahmet, bir meşakkat hâsıl olursa, başka bir mezhebi taklîd ederek, bu işi kolayca yapar. Başka mezhebi taklîd edebilmek için lâzım olan şartlar (**Se'âdet-i Ebediyye**) kitâbında yazılıdır.

İbâdetlerin en mühimmi nemâzdır. Nemâz kılanın, müslimân olduğu anlaşılır. Nemâz kılmıyanın, müslimân olduğu şübhelidir. Bir kimse, nemâza ehemmiyet verir, fekat özrü olmadığı hâlde, tenbellikle terk ederse, Mâlikî, Şâfi'î ve Hanbelî mezheplerinde, mahkemece katl olunur. Hanefîde, nemâza başlayıncaya kadar habs olunur ve acele kazâ etmesi emr olunur. (**Dürr-ül-müntekâ**) ve (**İbni Âbidîn**)de ve Hakikat Kitâbevinin neşr ettiği (**Kitâb-üs-salât**)da diyor ki, (Beş vakt nemâzı, özrsüz terk etmek ve vaktinde kılmamak, birbirinden ayrı iki büyük günâhdır. Terk ettiği için kazâ etmek, vaktinde kılmadığı için, hac veyâ tevbe etmek lâzımdır). Kazâ etmeyenin tevbesi zâten ka-

bûl olmaz. Her gün, beş farz nemâzından evvel ve sonra kılınan (revâtib sünnetler) yerine de kazâ kılıp, büyük günâhdan kurtulmak lâzımdır. Farz borcu varken, hiçbir sünnetinin ve nâfile nemâzlarının, sahîh olsalar bile, kabûl olmayacağı, ya'nî, Allahü teâlânın va'd ettiği sevâblara, fâide-li şeylere kavuşamayacağı, mu'teber kitâblarda yazılıdır. Bu yazılar, (Se'âdet-i Ebediyye) kitâbımızda bildirilmiştir. Nemâzı ömr ile fevt etmek, kaçırmak, (günâh) olmaz ise de, kılamadığı farzları da, acele kazâ etmesi, dört mezhebde de lâzımdır. Ancak, Hanefîde, nafaka temîni için çalışacak zemân kadar ve revâtib sünnetleri ve hadîs-i şerîflerde bildirilmiş olan nâfile nemâzları kılacak zemân kadar geciktirmesi câiz olur. Ya'nî, kazâları, bu sebeblerle geciktirmesi, iyi olur. Ömr ile fevt edilmiş farz borcu olanın, revâtib sünnetleri ve nâfileleri kılması, diğer üç mezhebde câiz değildir, harâmıdır. Ömr ile fevt edilmiş nemâzlar ile ömr-süz terk edilmiş nemâzları birbiri ile karıştırmamalıdır. Aynı olmadıkları, (Dürr-ül-muhtâr)da ve (İbni Âbidîn)de ve (Dürr-ül-müntekâ)da ve (Merâkıl-felâh)ın Tahtâvî şerhinde ve (Cevhere)de açık yazılıdır.

**İngiliz kâfirî, islâm beldesinde,
ahmakları bularak, hem besler, hem de,
İslâma hücum yollarını öğretir,
Şerî'ate uyana gerici denir.
Çıplak gezmek, içki, şehvet moda olur.
dîn kardeşliği, sevmek unutulur.**

**İslâm düşmânları, köpekleri besliyor,
bunları, mü'minlerin başına geçiriyor.
Hepsi, islâmiyyete, ahlâka saldırıyor.
Allahü teâlâ da, cezâlarını veriyor.
Çünkü, Kur'ân-ı kerîmde Rabbimiz va'd ediyor,
(İslâmiyyeti elbet, koruyacağım) diyor.
Müslimânlara da: (Düşmana aldanmayın,
çok çalışıp, ondan üstün olun) buyuruyor.**